

Giới thiệu Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi

Bạn đang đọc truyện Mỹ nhân ngư ngốc nghếch của tôi của tác giả Mễ Nhạc trên website đọc truyện online.

"Ta là một con cá.... Bơi qua bơi lại...."

Bởi vì cái tư thế "bơi lội" của cô quả thật rất ư là cổ điển và đặc biệt

Cho nên hẳn mới phá lệ cùng với mỹ nhân ngư say rượu này nói chuyện phiếm

Sau đó hoàn toàn ngoài ý muốn mà nghe được cô tự than thở thất tình mà kêu gào "Cô dâu không phải ta"

Chính là tưởng sau khi nghe xong câu chuyện tình bi thảm lúc trước của cô thì có thể tổng cổ mỹ nhân ngư này trở về lại Long cung

Không nghĩ tới cô lại thốt lên những lời mời gọi vô cùng táo bạo

Làm cho cơ thể hắn bị kích thích cực độ dù đã biết rõ họ không hề có cảm tình

Vẫn như mấy lần khác, hắn vui vẻ hớn hở "câu" cô đến khách sạn để từ từ "yêu thương"

Bất ngờ thay khi một đêm đi qua, cô thẳng thừng tuyên bố hắn không cần phải chịu bất cứ trách nhiệm nào

Thấy hắn còn như "đang muốn tiếp tục", liền chửi thẳng hắn là đồ khôn nạc.

La lối một chập rồi lập tức chạy trốn, thoáng chốc đã không còn thấy bóng dáng

Hắn lằm bằm trong miệng, không sao, dù cô có mưu kế thâm sâu bao nhiêu, thì hắn cũng có thang tường vững chắc vượt qua hết thảy

Không tin rằng đợi một thời gian nữa

Mỹ nhân ngư ngốc nghếch này còn không ngoan ngoãn bơi vào lòng hắn....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

"Bis bis tiếp đi! Tiếp đi!"

Bên trong một quán bar, bởi vì bây giờ là tối thứ 6, cho nên trong quán đầy ngập khách tới lui, một đôi ca sĩ nam nữ trên khán đài đang cùng song ca bài tình ca thịnh hành nhất hiện tại - "Hôm nay em phải gả cho anh". Tiếng hát thánh thót cùng tiết tấu nhẹ nhàng khiến người nghe vô cùng hứng thú, không ngừng la to "tiếp đi" ủng hộ.

"Bọn họ hát thật hay." Chu Bội Ny sáng khoái uống một hớp bia thật lớn.

"Minh cũng nghĩ thế, nghe thật êm tai." Lam Đình Nhân gật gù đầu tán đồng.

Chu Bội Ny khẽ nhướn mày, "Nhưng mà bài hát này không khiến cậu lại nghĩ tới Lục Học Hanh chứ?"

"Mình.... Mình đâu có nghĩ tới đâu." Đột nhiên cô bạn thân nhắc tới chuyện của Lục Học Hanh, khiến cô có phần hơi căng thẳng, nói năng cũng lắp bắp.

"Còn dám nói không? Cậu không phải đang nói lắp sao?"

Bị nắm thóp, Lam Đình Nhân chỉ đành lắc đầu lè lưỡi im lặng.

Bội Ny không chỉ là bạn thân của cô, mà còn là bà chủ của cô nữa, Bội Ny là tổng giám đốc công ty nữ trang đá quý B&D, tính cách của cô cũng giống như mái tóc ngắn thẳng thớm của mình, thuộc loại con gái đẹp nhưng có gai.

Công ty nữ trang đá quý B&D là do Chu Bội Ny cùng với người bạn trai ngoại quốc Dennis của mình hợp tác sáng lập, tên công ty là sự kết hợp giữa hai chữ cái đầu trong tên tiếng anh của bọn họ, tuy rằng thành lập chưa tới 5 năm, nhưng đã trở thành một trong những công ty nổi tiếng trong giới thiết kế nữ trang ở Đài Loan.

"Cậu tốt nhất là nên quên tên đó đi, tháng trước người ta đã kết hôn rồi, là cưới một thiên kim nhà giàu đó." Chu Bội Ny vươn tay kéo một chai bia, rồi rót ra ly đặt trước mặt cô, "Nào, uống tiếp đi."

"Lại uống sao?" Đêm nay cô đã bị BộiNy chuốc không ít rượu rồi nha, "Nếu còn tiếp tục uống nữa thì mình sẽ say mất."

"Say được là tốt nhất, dù sao hai ngày tới cũng không cần phải đi làm, hơn nữa mình chính là muốn cậu phải uống thật say, như vậy cậu mới có thể quên được mối tình đau khổ kia, từ thứ Hai tuần sau bắt đầu trở thành một Lam Đình Nhân hoàn toàn mới."

Quên đi mối tình đau khổ? Lam Đình Nhân cầm lấy bia, uống ừng ực liên tục.

Trái tim của cô đang cảm thấy đau đớn sao? Hẳn là không nghiêm trọng đến mức như vậy, nhiều lắm là giống như lúc uống bia, trong lòng cảm thấy hơi chua xót.

Nửa năm trước cô thuận lợi quen biết được Lục Học Hanh, lập tức bị ngoại hình anh tuấn của anh ta hấp dẫn, hai người từng có vài lần hẹn hò, về sau thông qua sự giới thiệu của cô, Lục Học Hanh gặp gỡ được cô bạn học thời trung học của cô là Trịnh Xảo Lệ, tiếp theo đó anh ta ra sức theo đuổi cô ấy, và họ đã đi đến kết hôn vào tháng trước.

Cô cũng có tham gia hôn lễ của bọn họ, gia đình của Xảo Lệ là một xí nghiệp lớn, hôn lễ được tổ chức ở một khách sạn 5 sao đắt tiền, cả hội trường dùng đến hơn 2000 hoa hồng để trang trí, khiến người tham dự cảm giác giống như mình đang lạc vào một thế giới loài hoa xinh đẹp lộng lẫy, thật đúng là một lễ cưới vừa sang trọng vừa xa hoa.

Nghiêm chỉnh mà nói lại, tuy rằng cô và Lục Học Hanh đã từng hẹn hò vài lần, nhưng mối quan hệ đó có lẽ chỉ như là bạn trai bạn gái xã giao thông thường, tuy rằng đối với chuyện anh ta theo đuổi Xảo Lệ, cô hết sức kinh hoàng, nhưng sau khi nhìn thấy hôn lễ hạnh phúc đến ganh tị của hai người, cô quyết định sẽ từ bỏ mà thành tâm chúc phúc cho họ.

Từ sâu trong lòng vẫn dấy lên một nỗi chua xót cay đắng thẫm lặng, dù sao cô cũng từng thật lòng yêu thích Lục Học Hanh, nhưng cô hi vọng rồi mình sẽ mau chóng quên đi tình cảm này.

"Đình Nhân, cậu có biết xoa dịu nỗi đau mà một tên đàn ông gây ra cho mình thì biện pháp tốt nhất chính là gì không?"

Lam Đình Nhân khẽ ợ hơi, sau đó lắc lắc đầu, xem ra cô cũng có chút hơi say rồi.

"Chính là phải vì bản thân mình mà đi tìm một tên đàn ông khác." Chu Bội Ny đột nhiên đưa tay giật lấy dây buộc tóc trên đầu Đình Nhân, mái tóc đen nhánh dài đến thắt lưng thoáng cái buông xõa mềm mại như thác nước trên bờ lưng mảnh mai, mái tóc dài dịu dàng kia thu hút không ít ánh mắt đam mê của bao người, khiến Lam Đình Nhân có chút ngại ngùng.

"BộiNy!" Cô muốn buộc lại tóc của mình nhưng BộiNy lại lè nhè ngăn cản, bởi cô ấy giờ có lẽ quá say rồi.

"Đình Nhân, cậu có biết không? Thiết kế của cậu tuy rằng không tồi, nhưng nếu có thể cho thêm một chút nhiệt tình vào đó, thì nhất định sẽ càng xuất sắc, càng nổi bật hơn." Các tác phẩm do Đình Nhân thiết kế trước giờ rất được hoan nghênh, nhưng cô cho rằng Đình Nhân vẫn chưa phát huy được hết tài năng thật sự của mình.

Tuy biết rằng BộiNy đã say, nhưng chính những lời thật lòng khi say đó khiến Đình Nhân sững sốt bàng hoàng. Cô biết tác phẩm của mình còn chưa đủ hoàn mỹ, cô luôn cảm thấy được như thiếu đi một cái gì đó, cái đó chính là nhiệt tình sao?

Chu Bội Ny hào hứng vỗ vỗ lên lưng cô, "Đình Nhân, đừng kiêu ché bản thân mình nữa, cậu phải can đảm đi tìm 1 tên đàn ông để lên giường đi, cho dù chỉ là tình một đêm cũng tốt, không cần ép buộc phải bỏ ra tình cảm chân thật, như vậy mới có thể quên hết thấy mọi buồn đau!"

"Đi... Đi tìm đàn ông để lên giường?"

Đối với đề nghị tình một đêm này khiến cô trợn to mắt ngạc nhiên. Làm sao cô có thể tùy tiện đi tìm đàn ông sau đó dẫn dụ họ lên giường? Cô cảm thấy hai gò má mình nóng rực lên, không biết tại vì rượu hay vì ngượng ngùng.

"Minh nghĩ cậu sẽ không biết cách bắt chuyện với đàn ông đâu, đúng không?" Chu Bội Ny ngả ngà say lè nhè, "Rất đơn giản thôi, chỉ cần hỏi đối phương một câu anh có muốn lên giường với em không? là xong chuyện, nhưng mà phải ghi nhớ cho kĩ, không được cho đối phương biết tên tuổi cũng như cách thức liên lạc với cậu, bởi vì chỉ là tình một đêm, là một trò chơi mà thôi, cho dù đối phương có nói thích cậu thì cũng đừng cho là thật, bởi tình cảm mãnh liệt nhất thời kia sẽ mau chóng qua đi rồi họ cũng quên mất."

"BộiNy, em đang nói bậy cái gì đó?"

Bạn trai Chu Bội Ny lúc này mới trở lại ngồi cạnh bạn gái mình, vừa rồi anh mới chạy ra ngoài nghe điện thoại, kết quả là khi trở lại vô tình nghe được bạn gái mình xúi giục Đình Nhân lên giường với đàn ông, còn dạy cô ấy cách dẫn dụ đàn ông, thì anh biết chắc cô người yêu nhỏ của mình đã say khướt.

Vừa nhìn thấy anh trở lại, BộiNy lập tức ôm chầm lấy anh thân mật, giọng ngà ngà say làm nũng, "Đan Tư Ni tiên sinh yêu quý, anh sao lại đi lâu thế hả, em nhớ anh muốn chết."

Trước đây chỉ một khắc, vẻ mặt của cô còn hung hăng chỉ bảo Đình Nhân tìm đàn ông lên giường, giờ phút này lại hoàn toàn biến đổi trăm phần trăm thành một tiểu nữ nhân hiền hòa, vẻ mặt hạnh phúc dựa vào lòng bạn trai.

"Thật là hết cách với em mà." Đan Tư Ni cười cười âu yếm hôn bạn gái.

Nhìn thấy hai người trước mặt tuy rằng đã quen nhau nhiều năm mà vẫn còn ngọt ngào ân ái đến vậy, Lam Đình Nhân thật sự vô cùng hâm mộ.

Đan Tư Ni là con lai mang hai dòng máu Trung và Mỹ, mặc dù không cực kì đẹp trai, nhưng khuôn mặt rất cương nghị, mà Bội Ny thì càng không cần phải nói, chỉ cần nhìn mái tóc tím ngắn của cô thì đã biết cô là người rất cá tính, sự nghiệp hai người hiện tại rất thành công nên đã tính toán quyết định cuối năm nay sẽ kết hôn.

Tất cả mọi người đều hạnh phúc như vậy, tự nhiên nổi chua xót đang muốn cố quên kia chợt dâng trào mãnh liệt.

Uống xong ly bia trong tay, Lam Đình Nhân cầm bóp da và cái áo khoác của mình đang vắt trên ghế đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

"BộiNy, Đan Tư Ni, đã trễ quá rồi, có lẽ mình phải về thôi." Cô có một chút say, hơn nữa trong quán bar tràn ngập mùi khói thuốc nồng nặc, khiến đầu cô cảm thấy có phần choáng váng.

Nghe bạn mình nói phải rời khỏi, khuôn mặt say rượu của BộiNythoáng kinh ngạc, "Làm ơn đi tiểu thư, hiện tại chỉ mới hơn 10 giờ, sớm như vậy mà cậu đã muốn về sao? Hơn nữa không phải cuối tuần này Chân Nhân đã đi cắm trại dã ngoại với bạn bè rồi sao? Cậu về nhà thì cũng chỉ có một mình, đừng đi, chúng ta tiếp tục uống nào." Chân Nhân là em gái của Đình Nhân, hiện đang là sinh viên học viện quản lý Xan Lữ.

Mẹ của hai người đã mất từ rất sớm, cả người cha ba năm trước cũng qua đời, trước mắt hai chị em dựa vào nhau mà sống, cho nên Đình Nhân đặc biệt vô cùng thương yêu em gái mình.

"Nếu còn uống tiếp nữa thì mình sẽ say chết mất."

"Say thì tốt, hôm nay say, ngày mai tỉnh lại, mọi việc buồn phiền đều quên hết." Chu Bội Ny càng giữ chặt không để cô đi. "Chúng ta kêu thêm một tá bia nữa nha."

"Ngoan nào, em để cho Đình Nhân về trước, anh ở lại tiếp tục uống với em." Đan Tư Ni kéo tay bạn gái lại, sau đó ôm chặt lấy cô, bởi vì anh biết Đình Nhân thật cần phải về trước. "Đình Nhân,BộiNy cứ giao cho tôi, cô ra ngoài nhớ nhờ phục vụ gọi taxi giúp." Vì để bảo vệ cho khách nữ vào ban đêm hay say rượu, quán bar này hợp tác với một công ty taxi chuyên nghiệp, phụ trách an toàn đưa khách nữ về nhà.

"Tôi đã biết."

"Đình Nhân, chờ một chút." Đan Tư Ni cảm thấy hơi lo lắng, liền gọi náu cô lại, tuy rằng cô trông có vẻ vẫn còn tỉnh táo.

"Chuyện gì?"

Anh chìa ngón trỏ cùng ngón giữa, "Có mấy ngón?"

"Có thiệt nhiều ngón tay nha." Chu Bội Ny ở bên cạnh lập tức đáp trước.

Lam Đình Nhân cười cười, "Là hai a."

"Được rồi, cô không có say, chỉ có cô ấy say, đi đường cẩn thận nhé."

"Uhm"

Một tay cầm bóp da, một tay cầm áo khoác, Lam Đình Nhân xoay người rời khỏi quán bar.

Đi ra khỏi quán, đầu Đình Nhân đột ngột trải qua một trận choáng váng. Kì quái, rõ ràng vừa lúc nãy ở bên trong còn đang rất tốt, tại sao vừa đi ra ngoài liền cảm thấy đầu óc như xoay tròn quay cuồng như vậy?

Nhưng mà thật sự đêm nay cô đã uống không ít nha, từ trước tới bây giờ đây là lần đầu tiên cô uống nhiều đến như vậy.

Đột nhiên một trận gió lạnh nhẹ thổi tới, khiến gương mặt hồng hồng đỏ đỏ nóng rực của cô vì say rượu như dịu mát hơn, làm cô thấy dễ chịu thoải mái hẳn.

Vì thế cô quyết định đi dạo một lát để đầu óc tỉnh táo lại, đến đầu phố thì mới gọi taxi trở về.

Khi đi đến cua quẹo nơi đầu phố, chỗ này so với con đường ban nãy thì không có nhiều người đông đúc đi lại, con phố này trầm lặng yên tĩnh hơn hẳn. Như vậy cũng tốt, không có nhiều người, cô có thể hưởng thụ càng nhiều gió lạnh thổi đến.

Lam Đình Nhân nhắm mắt tận hưởng cảm giác dịu mát của từng ngọn gió đêm lần lượt thổi tới, thật giống như lúc đương trời nắng gắt nóng nực được ngâm mình trong hồ nước mát lạnh, toàn thân cảm thấy vô cùng khoan khoái, chẳng trách được những chú cá bơi lội trong nước lúc nào cũng mang một bộ dáng nhanh nhẹn tung tăng vui sướng, bởi vì cảm giác đó thật là quá tuyệt vời.

Bỗng nhiên hai tay cô vung lên ngang ngang, cô cảm thấy chính mình như biến thành một con cá tự do bơi lội vẫy vùng trong nước.

"Tôi là một con cá, bơi qua bơi lại, bơi qua bơi lại." Cô khua múa hai tay, thân thể cũng theo nhịp đong đưa, "Tôi là một con cá, bơi qua bơi lại, dạo chơi..." Đột nhiên cô nghe được một tiếng đàn ông đang cười, buồn bực mở mắt ra nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đứng cách mình chừng hai ba thước. Tự khi nào nơi đó xuất hiện một người vậy?

Cô muốn nhìn rõ hơn diện mạo của người đàn ông kia, nhưng đôi mắt trong tình trạng ngà ngà say không thể nắm bắt được đúng tiêu cự, hơn nữa người kia đang đứng ngược hướng ánh sáng, bởi vậy cô hoàn toàn không thấy rõ được đối phương, chỉ mơ hồ cảm nhận dường như anh ta đang nhếch miệng cười. Anh ta đang cười nhạt cô sao?

Người đàn ông kia nín cười lên tiếng, "Đừng để ý đến tôi, cứ tiếp tục đi."

Anh ta quả nhiên là đang cười cô nha! Miệng cô bẹt ra, "Không, tôi không bơi nữa."

"Cô không bơi nữa? Ha ha ha" Người đàn ông kia lại càng cười rộ thành tiếng.

Lam Đình Nhân cảm thấy thật bối rối, "Anh thật là khó hiểu nha, tôi bơi anh cũng cười, không bơi anh cũng cười."

"Đó là vì cô trông rất đáng yêu." Anh ta vẫn cười như trước.

"Không, tôi tuyệt đối không chút đáng yêu. Nếu không thì Lục Học Hanh đã không kết hôn với Xảo Lệ." Có lẽ bởi vì say nên cô thẳng thắn hơn nhiều.

Người đàn ông kia biết cô gái trước mặt mình đang say xỉn, tiếp theo lại nghe mấy lời lảm bảm của cô, anh lập tức hiểu ra nguyên nhân tại sao cô lại chốc say mình như thế. Bạn trai kết hôn, nhưng cô dâu lại không phải là cô ấy!

"Đồ của cô làm rớt này." Anh tiến đến phía trước, cúi người nhặt vật gì đó trên mặt đất lên.

Đồ làm rớt? Cô nghi hoặc xoay người lại, nhìn về phía anh, chỉ thấy anh đang nhặt lại bốp da cùng áo khoác cô vô tình đánh rơi trên đất.

"A? Áo khoác và bốp da của tôi lúc nào lại rớt dưới đất nhỉ?" Xem ra cô thật sự say quá rồi, hoàn toàn không phát hiện ra việc này.

"Vừa rồi trong lúc cô bơi lội có lẽ đã để mấy thứ này sang một bên."

"Thật vậy không?" Cô đắn đo nghĩ lại, hình như là vậy a.

Người kia đã đi tới gần cô bởi vậy lúc này cô nhìn rất rõ diện mạo của anh ta. Anh ta có một gương mặt cực kì tuấn tú, khác hẳn với Lục Học Hanh nhô nhô, ôn nhu, anh ta khiến người khác cảm thấy bản thân anh ta rất điềm tĩnh, nhưng lại có chút nói năng tùy tiện, thật là mâu thuẫn, có lẽ bởi vì nụ cười mĩa mai trên khóe miệng kia, nhưng cũng phải nói anh ta quả thật là một người đàn ông dễ nhìn nha.

"Anh trông thật đẹp trai nha~" Cô ngây ngô cười cười nói ra suy nghĩ trong lòng.

"Thiệt sao? Cảm ơn lời khen của cô." Người kia cười cười, đem bốp da và áo khoác trả lại cho chủ, "Cầm lấy đi, nhớ cẩn thận đừng làm rơi nữa."

"Uhm." Cô ngoan ngoãn nhận lại đồ đạc của mình.

"Cô ở đâu thế? Để tôi giúp cô gọi xe." Cô ấy đang say như vậy, nếu để mặc kệ cô một mình trên đường như vậy thì rất nguy hiểm, hi vọng cô không say đến nỗi mình ở đâu cũng không nhớ rõ.

"Con người anh thật tốt nha, bộ dạng lại vừa soái, vừa ôn nhu, nói chuyện cũng mềm mỏng dễ nghe." Lam Đình Nhân lắc lắc cái đầu sắp sửa lâm vào tình trạng u mê lần nữa, sau đó chợt nhớ tới cuộc thảo luận cùng Bội Ny trong quán lúc nãy, nếu nói cô thật cần tuyển đối tượng cho một đêm tình, thì người đàn ông đang ở trước mặt là một lựa chọn tốt a~...

Thuận theo những chuyện đang nghĩ trong đầu, theo bản năng, cô bắt đầu mở miệng câu dẫn như Bội Ny đã chỉ giáo, "Anh có muốn lên giường với tôi hay không?"

"Cái gì?" Anh giật mình hỏi lại.

"Tôi hỏi anh có muốn lên giường với tôi hay không?" Bội Ny bảo nói như vậy mà, không lẽ anh ta nghe không hiểu sao?

"Cô đã say quá rồi."

"Tôi không có uống rượu." Cô chỉ cảm thấy đầu mình có chút choáng váng thôi, để chứng minh là mình không say, cô đưa tay ra làm kí hiệu chữ V, "Anh xem, đây là hai ngón tay nha, tôi không có say, tôi đang rất là tỉnh táo."

Người đàn ông kia khẽ mỉm cười, anh bị động tác thẳng thắn đáng yêu của cô làm cho tức cười.

Nhìn thấy anh cười mỉm, cô cũng ngây ngốc hỏi, "Anh vì sao lại cười?"

"Bởi vì cô thật là đáng yêu."

"Vậy anh đồng ý lên giường với tôi sao?"

"Được, chúng ta mau đi."

Lam Đình Nhân nửa tỉnh nửa say theo người kia đi đến phòng.

"Phòng của anh thật lớn nha."

"Đây không phải là phòng của tôi, đây là phòng ở khách sạn."

"Phòng dành cho khách?" Cô xoay đầu nhìn một lượt quanh phòng, lại thấy đầu mình càng choáng váng hơn, không chịu nổi lượng rượu đã uống, cơ thể xiêu vẹo như muốn nghiêng đổ về phía sau.

"Cẩn thận."

Anh vội vàng tiến lên đỡ lấy cô, nhưng mất đà, cả hai lập tức ngã sòng xoài trên giường, hai thân thể tự nhiên đụng chạm lẫn nhau, Lam Đình Nhân sững sờ nhìn anh.

"Không có việc gì chứ?"

Cô ngọt ngào cười, "Uhm, không sao cả. Cảm ơn anh đã cứu tôi."

"Không cần khách sáo." Dịch Thương Duệ ôn nhu vén mấy sợi tóc mai trước trán của cô ra sau tai, lộ ra một gương mặt trắng hồng nhỏ nhắn xinh xắn.

Tuy rằng cô không phải là một mỹ nữ làm người khác lập tức bị quyến rũ, nhưng cô có một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế, lại còn xinh đẹp thanh tú, đặc biệt giờ phút này bộ dáng trông thật ngây ngốc đáng yêu.

Tối nay anh muốn tìm một chỗ ngồi uống rượu, không ngờ bất gặp được một người uống say, một "mỹ nhân ngư" tóc dài đang nằm trên mặt đất "bơi lội". Trước giờ anh rất ít khi chủ động bắt chuyện với con gái, đặc biệt là những cô gái uống say, lần này thật ngoài ý muốn, không những vậy anh còn đáp ứng yêu cầu của cô, dẫn cô về khách sạn mình đang ở.

Tại sao?

Hình như cũng không có nguyên nhân đặc biệt gì, có lẽ do hứng thú nhất thời mà thôi! Dù sao anh cũng chưa từng được gặp một "mỹ nhân ngư" trên đất liền, cũng không có nghĩa là đã từng gặp mỹ nhân ngư thật sự ở ngoài biển.

Cô thật đáng yêu, làm cho thân thể anh vô cùng kích thích, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn nhẹ bờ môi của cô.

Lam Đình Nhân theo bản năng khẽ liếm liếm nơi anh vừa hôn qua, cô có một cảm giác thật kì lạ, nhưng không hề chán ghét nó.

"Anh có thể hôn tôi lại lần nữa không?"

"Đương nhiên không thành vấn đề." Dịch Thương Duệ nhanh chóng lật người, thay đổi vị trí, đem cô áp chế dưới thân mình, sau đó đáp ứng yêu cầu của cô, một lần nữa hôn lên đôi môi anh đào mềm mại kia.

Đôi môi kia thật mềm mại cuốn hút, làm anh càng muốn nhiều hơn nữa, đầu lưỡi ẩm ướt của anh tham lam tiến vào cái miệng nhỏ nhắn của cô, luôn lách vào bên trong, treu đùa cùng cái lưỡi non nớt kia, nụ hôn ngày càng sâu và kéo dài.

Lam Đình Nhân tuy là người bị động nhận nụ hôn của anh, nhưng không chút chán ghét nó, nó khiến cô bị kích thích tê dại, đạt đến một khoái cảm, thậm chí còn có vài phần hưng phấn, vì thế cô tự nhiên theo bản năng đáp lại anh.

"Ưm..." Cô say sưa mê muội phát ra những âm thanh đam mê, hơi thở ngày càng dồn dập.

Cho đến khi cả hai đều không thể thở nổi được nữa, Dịch Thương Duệ mới luyến tiếc mà buông cô ra, để cả hai có thể lấy lại hơi sức.

Cô nằm ngửa ra giường thở hổn hển, nụ hôn của anh tựa hồ khiến cho đầu óc của cô càng thêm phần mụ mị, không còn đủ sáng suốt nữa.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ửng hồng ngai ngùng, ánh mắt mơ màng, hơi thở dồn dập, bộ dạng vô cùng đáng yêu khiến Dịch Thương Duệ nhận không nổi nhẹ nhàng hôn vào hai gò má trắng hồng nõn nà, đồng thời anh cũng cảm nhận được cơ thể mình đang bắt đầu rục rịch.

"Thế nào, có hài lòng với nụ hôn của tôi không?"

"...Ừm." Lam Đình Nhân đỏ mặt gật gật đầu, quả thật cô không hề có chút chán ghét nụ hôn kia. "Nhưng mà phải đợi một chút nữa thì tôi mới có thể tiếp tục hôn anh, bởi vì thật đấy hơi mệt chết được."

Anh nhếch môi cười khê, cô thật sự rất đáng yêu, đáng yêu đến nỗi anh lập tức muốn mình phải trở thành một con mãnh thú, "Không sao, em cứ hít thở, tôi có thể hôn tiếp những nơi khác." Nói xong, anh lần tay tháo từng mảnh y phục trên người cô.

Cô hơi choáng váng, "Hôn nơi khác?"

"Đúng, hôn ở chỗ khác." Anh nhanh chóng cởi bỏ chiếc áo bên ngoài cô đang mặc, cả áo lót cũng không được buông tha, hai ngọn bông đào trắng tròn đầy đà lỏa lồ hiện ra trước mặt anh.

Thật là khiến người phải mê muội! Không ngờ nhìn cô bên ngoài mảnh khảnh như thế, sau khi lột bỏ hết những quần áo rườm rà bên ngoài, bên trong còn lại là một thân hình đầy đặn gợi cảm, hai nụ hoa hồng hồng trên đỉnh gò bông trắng nõn càng thêm phần quyến rũ. Sau vài giây rung động trước vẻ đẹp mỹ tính kia, anh cúi đầu từ từ mút lấy nụ hoa e ấp kia.

Cô không hề nghĩ tới nơi khác mà anh nói chính là bộ ngực sữa của mình!

Cô rất muốn mở miệng ngăn cản anh, bởi vì hôn ở nơi này càng khiến cô không thể thở nổi, nhưng mà từng cái mút, từng cái liếm vui đùa của anh làm trong cơ thể cô xuất hiện một thứ khoái cảm lạ kì, hơi thở của cô càng trở nên hỗn loạn, không thể mở miệng nổi được nữa, những thứ có thể bật ra là những tiếng rên rỉ.

"A.... Ừm...."

Hương vị ngọt ngào từ cô càng kích thích hormone nam tính trong anh, lòng ham muốn trong anh ngày càng mãnh liệt khiến anh không ngừng ngậm chặt mút đôi nụ hoa kia càng sâu, càng lâu như thể không muốn từ bỏ, nghe được những âm thanh mụ mị phát ra từ cô khiến anh mỉm cười thật hài lòng.

Chỉ mới như thế này mà cô ấy đã rên rỉ thỏa mãn đến như vậy, nếu như là thế kia thì.....anh lần tay xuống phía dưới từ từ vén chiếc váy của cô lên, bàn tay bắt đầu chu du khám phá nơi sâu kín ở đáy quần trong, từng ngón tay dài tà mị vui đùa nơi vùng nữ tính mềm mại thắm kín....

"Không... Không được!" Sự thân mật quá mức này khiến Đình Nhân kinh hoàng, giọng nói trở nên yếu ớt, thân thể khăn trương run rẩy không thôi.

"Sao lại run như vậy hử? Thực kích thích lắm sao?" Anh cảm thấy thật chán ghét phản ứng này của cô, dù sao loại con gái chuyên tìm đàn ông để vui đùa tình một đêm, dù không phải đã trải qua trăm trận đánh lớn nhỏ, thì ít hấn ít nhất cũng chẳng phải là xử nữ gì. Nhưng mà anh lại có phần thích thú khi cô run rẩy nằm dưới thân mình, bởi vì anh cảm giác như bản thân mình càng tăng thêm phần kích thích.

Mất chúm chúm quan sát phản ứng của cô, gương mặt tuần tú kia khê nhếch môi cười quỷ dị, đầu ngón tay lần lần đâm sâu hơn vào cơ thể cô....

"Đau...." Lam Đình Nhân nhăn mặt lại, đau đến thốt lên.

Trong nháy mắt Dịch Thương Duệ vội dừng ngay hành động kia, hai hàng lông mày chau lại nghi hoặc. Vốn nghĩ có lẽ là cô quá mức khăn trương hoặc hưng phấn, nhưng hình như không phải như vậy.

"Đây không phải là lần đầu tiên của em chứ?" Anh hỏi trực tiếp.

Mặt cô ửng đỏ, lập tức ngoảnh đầu đi nơi khác, hai tròng mắt đen trắng chớp chớp lượn lờ, nhưng cũng không thể tránh được cái nhìn nghi hoặc từ đôi mắt đen bóng kia.

Biểu hiện xấu hổ cực độ của cô đã thay cho câu trả lời, anh không nghĩ tới đây lại là lần đầu tiên của cô, nhưng mà đối diện với vẻ mặt đáng yêu kiều mỹ của cô, nếu có thể, anh thật muốn cô có được lần đầu tiên của mình thật nhẹ nhàng và tuyệt vời.

Anh đứng dậy cởi bỏ quần áo của chính mình, vật đàn ông kia từ sớm đã oai dũng sẵn sàng chờ đến lúc ra quân, anh trở lại trên giường, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé của cô đặt trên ngực mình, "Em cũng có thể vuốt ve tôi."

"Không, không được...." Cô thật thẹn thùng bối rối! Tuy trong đầu ra sức phản đối, nhưng bàn tay nhỏ bé kia cứ theo bản năng đi ngược lại với lý trí, tò mò sờ soạn thân thể nam tính kia.

Cô thật sự biết nghe lời nha! Anh lập tức hôn cô một cái như tỏ ý khen thưởng, anh bắt đầu giả vờ đôi đẽ tài thu hút sự chú ý của cô, vật đàn ông kia đang từ từ len lén tiến vào nơi ẩm ướt nữ tính kia.

"Tôi tên là Dịch Thương Duệ, thế còn em?"

"Tôi..." Cảm nhận được anh đang từng bước mãnh liệt tiến vào sâu trong người, Lam Đình Nhân hoảng loạn không thể tập trung nghe được anh đang nói gì, "Tôi... tôi không biết."

"Em tên là gì?" Anh lại tiếp tục đẩy mạnh.

Cô khẽ nhăn mặt, yếu ớt trả lời, "Tôi...tôi tên là Lam Đình Nhân."

"Lam Đình Nhân?" Trong ánh mắt Dịch Thương Duệ thoáng hiện lên một tia sáng kì quái. Không lẽ cô là...

Nghe được anh ta lặp lại tên mình, cô mới sực nhớ ra một việc, "Thật xin lỗi, phiền anh hãy quên tên của tôi đi, BộiNý nói không thể để đối tượng tình một đêm biết tên thật và số điện thoại của mình."

"Thật sao?" Anh cười ôn nhu, "Thế thì em phải nhớ kĩ tên của tôi, Dịch Thương Duệ."

"Dịch Thương Duệ." Cô lặp lại theo lời anh.

"Đúng, là người đàn ông đầu tiên của em."

Dịch Thương Duệ phát hiện đối với từng lời nói của cô càng khiến anh thêm hưng phấn, lưng ngồi thẳng dậy, hoàn toàn hòa nhập chiếm giữ nơi sâu kín tận cùng trên cơ thể cô, gương mặt anh tuần kia một lần nữa phủ lên đôi môi đỏ mọng gọi cảm của cô, nụ hôn vô cùng ôn nhu dịu dàng như muốn lấy đi hết những cảm giác không thoải mái còn lại trong cô.

Anh không biết ngày mai sau khi cô tỉnh rượu, đối với chuyện đêm nay còn nhớ lại được bao nhiêu, nhưng anh chắc chắn bản thân mình sẽ nhớ mãi cuộc tình ngắn ngủi đêm nay. Từng đường nét trên cơ thể cô lần lượt đều bị anh in dấu qua, sau khi nhận thức được cô hoàn toàn thích ứng với cơ thể của mình, anh ra sức kịch liệt hết lần này đến lần khác suốt đêm...

Lam Đình Nhân khép hờ mắt, nằm xụi lơ trên giường.

Đầu vẫn quay cuồng với hơi nóng từ cơ thể người kia, thậm chí hiện tại nhiệt độ ấy càng tăng, khiến cô trở nên mụ mị mơ hồ không biết cuộc hoan ái mãnh liệt vừa rồi liệu là thật hay chỉ là ảo tưởng.

Thần trí của cô cứ mơ màng, hơn nữa toàn thân mỏi mệt, chỉ muốn lập tức ngủ ngay, nhưng cô lại muốn tắm qua một lần bởi vì các lớp quần áo mặc vào cứ dính chặt vào cơ thể vì mồ hôi vẫn không ngừng tuôn, nhưng quả thật cô không còn đủ sức để gượng dậy được nữa.

Đang dần do suy nghĩ, đột nhiên cô có cảm giác mình đang bị bế xốc lên từ dưới giường, cô mở toang mắt há hốc miệng, "Anh...?"

"Đừng lo lắng, tôi chỉ muốn ôm em vào phòng tắm để chà rửa thân thể sạch sẽ, lên giường ngủ được thoải mái hơn."

Tắm? Thoải mái trên giường ngủ? Cô nghe vậy rất cảm động, trong lòng thật cảm ơn vì anh ta đã đối với cô tốt như vậy, bởi vì hai việc này là điều hiện tại cô đang muốn làm nhất.

Dịch Thương Duệ nhẹ nhàng bế cô đặt vào chiếc bồn tắm có thể chứa được hơn một người trong phòng tắm, cô ngạc nhiên nhìn ngắm rồi không nhịn được phải thốt lên, "Thật lớn a~."

Nước trong bồn ấm vừa phải, cô tựa đầu vào phía đầu dốc của bồn tắm, mắt nhắm hờ lại, hưởng thụ cảm giác thoải mái từ dòng nước ấm mang lại, cô cảm thấy thân thể mệt mỏi của mình khá hơn rất nhiều.

"Nước có đủ ấm không?"

"Vừa rồi a." Sau khi trả lời, cô mới nhận thức được còn một người khác trong phòng tắm, vì thế bàng hoàng mở mắt, vừa lúc thấy anh cúi bỏ chiếc áo ngủ bên ngoài, khiến cô cảm thấy giật mình hỏi nhanh, "Anh...anh định làm gì thế?"

"Làm gì? Đương nhiên là đi tắm rồi." Anh mỉm cười nham hiểm, "Em không phải muốn một mình độc chiếm cái bồn tắm lớn như vậy chứ?"

"Không phải, nhưng mà tôi nghĩ tốt hơn thì anh nên đợi tôi ra ngoài đã...A!" Cô chỉ mới được một nửa thì chiếc áo trên người anh đã lột bỏ hết, cô kinh hoàng thất sắc kêu lên một tiếng, lập tức lấy tay che mặt lại, bởi vì anh...hiện tại không mặc gì bên trong!

"Cùng nhau tắm sẽ không lãng phí thời gian nhà." Anh lập tức bước vào bồn, từ từ ngồi xuống bên cạnh cô.

"Không phải chuyện lãng phí thời gian hay không, mà là...." Cô len lén nhìn qua khe hở mấy ngón tay thì thấy anh đã yên vị trong bồn tắm với mình, nỗi kinh hoàng trong lòng lại gia tăng thêm.

Tuy rằng những chuyện nên làm bọn họ đều đã làm, nhưng đối với cô mà nói anh ta vẫn là một người lạ, hai người thân mật tắm rửa cùng nhau như vậy, không ngại ngần mới là lạ nha.

Nhìn thấy cô dùng bàn tay nhỏ bé che lại khuôn mặt thanh tú của mình, Dịch Thương Duệ không nhịn được cười khẽ. Thiết là quá đơn thuần a, khiến anh thật muốn bắt nạt cô thêm tí nữa nha. Anh nắm lấy bàn tay cô kéo xuống, "Sao em lại thẹn thùng vậy hả, không phải bất kì chỗ nào trên cơ thể tôi vừa này em cũng đều đã sờ qua sao?"

Lam Đình Nhân nghe vậy càng thêm xấu hổ, miệng nói không nên lời.

Tóm lại, lúc này là lúc này, bây giờ là bây giờ, không hề giống nhau a, cô không thể cùng tắm với một người đàn ông xa lạ được.

Vì thế cô giãy giụa, giật tay lại khỏi tay anh, giống như một chú chim nhỏ sợ cành cong, kích động đứng lên dự tính rời khỏi, "Tôi đã tắm xong rồi, tôi đi ra ngoài trước..." Không biết là do chưa tỉnh rượu hẳn, hay là do ngồi trong bồn tắm quá lâu, cô vừa đứng lên đã thấy đầu óc choáng váng, bước đi lảo đảo, rồi ngã xuống một lần nữa.

Dịch Thương Duệ thích thú đỡ lấy thân hình mảnh mai kia, ôm chặt lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, bế cô ngồi lên đùi của mình, tuy rằng đầu vẫn còn hoa lên nhưng Lam Đình Nhân vẫn khá là ngại ngùng, cô chỉ đành áp mặt vào ngực anh nghỉ tạm.

"Bất được mỹ nhân ngư rồi nhé." Anh ôm cô trong lòng, miệng cười cười.

"Mỹ nhân ngư?" Ngẩng mặt lên, cô nhìn thẳng vào mắt anh, ba chữ mỹ nhân ngư của anh khiến cô khá kinh ngạc, vì đó là tên tác phẩm tâm huyết của cô.

"Sao em nhìn tôi kinh ngạc thế? Không lẽ em thật sự là một mỹ nhân ngư sao?" Anh nhẹ nhàng hôn lên gương mặt còn đang đỏ ửng kia.

"Tại sao lại gọi tôi là mỹ nhân ngư?" Cô thật muốn biết.

"Vì sao?" Tuy rằng không hiểu vì sao cô lại tò mò muốn biết, nhưng anh cũng dịu dàng giải thích, "Không phải vừa rồi em mới bơi lội ở ngã tư đường sao?" Anh nhẹ nhàng túm lại mái tóc đen bóng của cô đang trôi bèo bọt trên mặt nước, "Hơn nữa mái tóc dài xinh đẹp này càng khiến người ta có cảm giác giống như gặp được một mỹ nhân ngư thật sự, một cô tiên cá phương Đông huyền bí."

"Mỹ nhân ngư phương Đông?"

"Đúng vậy, mỹ nhân ngư đáng yêu của tôi." Thì ra cô không những đáng yêu lúc đỏ mặt, mà bộ dạng ngây ngốc cũng quyền rũ không kém, khiến người nào đó chỉ muốn kéo cô vào lòng, ăn sạch sẽ ngay trong bồn nước ấm áp này...

Tất cả dục vọng vừa phóng thích hết ban nãy lại nổi lên lần nữa, vật đàn ông của anh như bị kích thích cực độ, giữ chặt vòng eo thon gọn của cô, bàn tay to lớn khỏe mạnh khẽ nâng nhẹ cô lên, môi anh bá đạo chiếm lấy môi cô, mấy ngón tay tinh nghịch đang lẩn tới giữa hai chân cô, từ từ xâm phạm vào nơi ẩm ướt kín đáo mềm mại kia....

"A..." Mỗi lần đầu nếm thử mùi vị tình ái, Lam Đình Nhân hoàn toàn không chống đỡ nổi sự khiêu khích cuồng loạn của anh, chỉ có thể yên phận đắm chìm trong nụ hôn nóng bỏng, tận hưởng khoái cảm.

Dịch Thương Duệ khéo léo điều chỉnh lại tư thế của hai người, vật đàn ông bùng bùng sức sống tìm lối rẽ vào con đường nhỏ hẹp, anh khàn giọng thì thào ôn nhu vào tai cô, "Nào, em từ từ ngồi vào nhé."

"Không, không được, tôi không thể..." Cô thẹn thùng, kích động dùng tay chụp nhanh giữ lại bàn tay của anh.

"Em có thể mà, ngoan." Bàn tay to giữ lấy eo cô, anh giúp cô chậm rãi ngồi xuống, hòa nhập vào cơ thể mình.

"A!" Hai người kết hợp hòa nhịp, càng thêm kích thích ngọn lửa dục vọng tăng cao, đạt đến khoái cảm tột đỉnh, cô ngày càng mụ mị quên hẳn cả sự xấu hổ ban đầu, chỉ có thể đắm mình say sưa rên rỉ trong sung sướng.

Nhìn thấy gương mặt tuyệt mỹ đỏ lên vì lửa tình dục, thấy thái độ của cô có vẻ vô cùng thỏa mãn, lòng Dịch Thương Duệ càng thêm rung động, anh không ngừng hôn cô, sau đó lại tiếp tục thâm nhập sâu hơn, cuồng nhiệt hơn vào cơ thể cô...

Hai người giao hợp tạo lên mặt nước một âm thanh kì quái, nghe như chứa đựng thập phần đen tối, khiến sự ham muốn sâu sắc càng dâng mãnh liệt như thủy triều không thể kiềm hãm được....

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Hơn mười giờ sáng hôm sau, Dịch Thương Duệ quần một cái khăn tắm quanh lưng mình, anh vừa mới đi ra khỏi phòng tắm, điện thoại trong phòng vừa lúc vang lên, sợ đánh thức người đang ngủ say trên giường, đứng tiếng chuông thứ ba vang lên anh liền lập tức nghe máy.

Trong lúc đang nghe điện thoại, ánh mắt anh không tự giác nhìn về phía nữ nhân nằm ngủ ở trên giường đối mặt với mình, chỉ thấy người cô cứ di chuyển không thoải mái, sau đó cô trở người.

Lam Đình Nhân nghiêng người, cái mền vốn dĩ đang đắp trên người cô lập tức bị tung ra xuống tới đùi, lộ ra một tấm lưng tuyết trắng mảnh khảnh, cùng với cặp mông tinh tế mượt mà, mái tóc dài đến thắt lưng mềm mại chảy dài trên giường, dưới ánh mặt trời chiếu, tạo thành hình ảnh khiến người chói mắt, gọi cảm vô cùng, làm cho người ta có cảm giác như đang nhìn thấy một mỹ nhân ngư đang nằm phơi nắng.

"A lô." Dịch Thương Duệ trả lời trong microphone, tầm mắt vẫn trụ giữ lại trên người mỹ nhân ngư.

"Dịch tiên sinh, tôi là Quang Khải, muốn nhắc ngài rằng sáng nay ngài có một cuộc hẹn lúc mười một giờ."

Trương Quang Khải là trợ lý đặc biệt của anh, hai mươi bảy tuổi đã theo bên người anh làm việc cũng sắp được ba năm.

Hành trình này sớm đã được lập kế hoạch, sáng hôm qua, sau khi đến Đài Loan, Quang Khải đã báo cáo qua một lần với anh, anh đương nhiên không có quên, chỉ là... hiện tại, ánh mắt anh không thể dời đi những đường cong gợi cảm mê người từ trên thân thể mềm mại quyến rũ đang nằm trên giường kia.

Chỉ nhìn cô đơn giản như thế đã đủ khiến cho dục vọng trong cơ thể anh bắt đầu dâng trào.

Không do dự thêm nữa, Dịch Thương Duệ nói thẳng: "Quang Khải, hủy bỏ tất cả hành trình hôm nay."

"Sao ạ?" Trương Quang Khải ở đầu kia điện thoại vô cùng kinh ngạc.

"Đúng, hủy bỏ hết lộ trình, còn nữa hôm nay tôi không tiếp bất cứ cuộc điện thoại nào." Ý tứ Dịch Thương Duệ rất dễ hiểu, hôm nay anh không hy vọng bị một ai khác quấy nhiễu.

Vị cấp trên kia nói ra mấy lời này rất ư là ung dung thoải mái, nhưng Trương Quang Khải lại càng cảm thấy hoang mang. "Dịch tiên sinh, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Hỏi như vậy là có nguyên nhân, anh không phải ngày đầu tiên làm trợ lý cho Dịch tiên sinh, hiểu rất rõ tính cách của sếp mình, trong lúc làm việc yêu cầu đặt ra với bản thân rất khắc nghiệt, làm việc điềm tĩnh quyết đoán, Dịch tiên sinh rất ít khi hủy bỏ lịch trình làm việc lập ra từ trước của mình.

Dịch tiên sinh so với anh lớn hơn bốn tuổi, hai năm trước tiếp quản xí nghiệp gia tộc "Tập đoàn Hoa Dịch", trở thành Tổng tài của Tập đoàn. Tập đoàn Hoa Dịch là tập đoàn của người Hoa nổi danh nhất thế giới, cũng là nước một trong hai mươi xí nghiệp lớn nhất nước Mỹ.

Tuy rằng Dịch tiên sinh bề ngoài thoát nhìn có điểm bất cần đời, hơn nữa tuổi còn trẻ đã trở thành Tổng tài, nhưng trên thực tế anh là một nhân vật rất lợi hại. Nghe nói từ lúc anh bảy tuổi, hề là hội nghị họp hành của công ty, cha anh đều lệnh cho cấp dưới an bày một cái ghế nhỏ cho anh ngồi bên quan sát, bởi vậy kinh nghiệm công tác của anh có thể nói đã có hơn hai mươi năm.

Lần này đi Đài Loan công tác, dự tính sẽ ở lại hai mươi ngày, trừ bỏ chủ trì lễ khai trương của công ty con ra, còn có rất nhiều công việc phải xử lý, mặt khác cũng muốn nhân lúc ở Đài Loan tìm đối tượng hợp tác mới, hành trình có thể nói đặc biệt dày đặc và chặt chẽ.

Nhưng mà lộ trình chặt chẽ như vậy lại muốn hủy đi, anh đoán rằng có phải có việc gì phát sinh hay không?

"Không có việc gì, anh không cần khẩn trương như vậy. Chẳng qua là vì đêm qua bắt được một mỹ nhân ngư đang bơi lội trên mặt đất." Dịch Thương Duệ cười cười nói ra nguyên nhân bản thân hủy bỏ lịch trình.

"Bắt được một mỹ nhân ngư?" Trương Quang Khải đại khái hiểu được ý tứ của anh. Chính điểm ấy lại làm cho anh ta cảm thấy thực kinh ngạc. Dịch tiên sinh bởi vì một người đàn bà mà hủy bỏ công tác? Đây là chuyện chưa từng từng có.

Cho tới nay, Dịch tiên sinh chỉ có "bạn gái", cũng không có bạn gái cố định, anh từng đề cập qua trên tạp chí, thời gian của anh chỉ dùng để làm việc, sẽ không lãng phí ở trên người của đàn bà. Về chuyện kết hôn, anh muốn chờ đến sau ba mươi lăm tuổi mới quyết định.

Một Dịch tiên sinh lấy công việc làm cuộc sống như vậy, lại bởi vì một phụ nữ mà hủy bỏ lịch trình công tác?

"Mỹ nhân ngư của tôi còn đang ngủ, tôi không muốn để cô ấy ở lại một mình trong phòng."

Lam Đình Nhân nằm trên giường hình như nghe được tiếng trò chuyện ồn ào của anh, chỉ thấy cô theo bản năng lấy tay ôm lỗ tai của mình, động tác nhỏ này làm cho Dịch Thương Duệ nhếch môi cười khẽ.

Mỹ nhân ngư của anh ta? Trương Quang Khải nghe thấy giọng nói của sếp dường như vô cùng hưng phấn lại càng kinh ngạc, cảm giác hình như sếp mình có vẻ rất yêu thích mỹ nhân ngư anh ta đang đề cập. Chỉ sợ ngay cả chính anh ấy cũng không biết anh ấy đã coi đối phương như vật sở hữu của mình.

"Tôi không muốn đánh thức cô ấy, quyết định như vậy đi."

"Vâng, tôi đã biết ạ."

Trong lòng vẫn chất chứa hàng loạt nghi vấn, nhưng Trương Quang Khải cũng không nói thêm cái gì, bởi vì anh tin tưởng sắp tự biết mình đang làm chuyện gì.

Gác điện thoại xuống, Dịch Thương Duệ nhẹ nhàng ngồi lên giường.

Cứ như việc giờ phút này ngồi ngắm nhìn tấm lưng trắng trẻo trần trụi của cô cũng đủ khiến anh vui thích, nhưng anh vẫn khẽ kéo lại cái chăn đã trượt xuống đùi cô lên, nếu không nó cứ còn tiếp tục tuột xuống như vậy, anh sợ sẽ không khống chế được dục vọng của chính mình.

Kéo đôi tay nhỏ bé của Lam Đình Nhân đặt ở lỗ tai xuống, nhẹ nhàng chỉnh lại tư thế của cô, giúp cô nằm thẳng lại ngủ thoải mái hơn, dù sao tối hôm qua quá thật anh khiến cô mệt chết.

Anh nằm nửa người ở trên giường, khẽ tựa vào bên người cô, khuỷu tay chống lên giường để giữ đỡ nửa người trên đó, bàn tay to vén lên vài sợi tóc mềm mại rủ xuống trên gương mặt thanh tú, anh ung dung thưởng thức vẻ đáng yêu của mỹ nhân say ngủ.

Tối hôm qua thật sự là một đêm nhiệt tình, làm cho anh cảm thấy thực thỏa mãn.

Đột nhiên, anh vô tình thấy mấy vết đỏ đỏ như muỗi chích trên bộ ngực sữa tuyết trắng đang hơi lộ ra khỏi chiếc chăn đắp hờ, anh thoáng kinh hãi. Nếu nơi này như vậy, như vậy nơi đó có phải hay không... Anh kéo hẳn chăn xuống, nhìn thấy nụ hoa hồng hồng trên bộ ngực sữa sung đỏ, trong tâm thoáng đau lòng, tối hôm qua anh quả nhiên có phần hơi thô bạo một chút.

Đầu ngón tay thương tiếc khẽ chạm lên nụ hoa hồng tối qua bị anh cắn mút mà sung đỏ, liệu cô đã cảm thấy không thoải mái không? Động tác chạm khẽ của anh ngoài ý muốn lại đưa đến một tiếng rên rỉ nhẹ.

"Ừm...."

Lúc này nhìn cô trở mình trên giường, lại dùng tay bịt lỗ tai lại, anh biết cô đã bị điện thoại đánh thức, còn chưa thực ngủ say, bởi vậy đối với sự đụng chạm của anh mới có phản ứng, nhưng mà của tiếng rên của cô nghe thật là không tệ nha!

Đôi môi anh nhếch lên một nụ cười đầy tà mị, bàn tay to nhẹ nhàng trượt xuống vuốt ve bộ ngực sữa của cô, lúc mạnh lúc nhẹ âu yếm dịu dàng, hơn nữa đầu ngón tay đùa giỡn ác ý, rất nhanh sau đó tiếng rên rỉ yêu kiều của cô phát ra càng lớn hơn nữa.

"A... Ừm..." Quả thật rất muốn ngủ, thế nhưng Lam Đình Nhân không thể bỏ qua thứ khoái cảm lạ lẫm mà tê dại kia, cô không có mở mắt, chỉ lặng lẽ đắm chìm trong sự âu yếm ôn nhu ấy.

"Phát ra tiếng kêu mát hồn như vậy, em đang muốn dụ dỗ tôi sao?"

Dịch Thương Duệ đối với phản ứng nhiệt tình của cô cảm thấy cực kỳ vừa lòng, gương mặt tuấn mỹ khẽ cúi xuống, há mồm ngậm lấy nụ hoa đã cương cứng lên của cô.

Những đợt mát ngậm âm ấm thân mật mang đến sự kích thích khoái cảm mãnh liệt, khiến cả người Lam Đình Nhân run rẩy, đồng thời cũng mí mắt nặng trĩu khẽ hé mở.

Gương mặt anh tuấn kia nhẹ nhàng ngẩng lên, Dịch Thương Duệ cười cười hỏi: "Em tỉnh rồi sao? Mỹ nhân ngư của tôi."

"Hử? Mỹ nhân ngư?"

Lam Đình Nhân mang theo ánh mắt còn ngái ngủ hoang mang nhìn anh, đang chuẩn bị lại nhắm mắt tiếp tục ngủ, cô như là nhớ được lại chuyện quan trọng gì, vội vàng mở to mắt ra, hoàn toàn không còn chút buồn ngủ, thay vào đó là hoảng sợ.

"A!"

Cô sợ hãi kêu một tiếng, nắm chặt chăn trên giường mình.

"Anh anh... Anh là ai? Sao lại ở trên giường của tôi?"

"Ồ trên giường của em?"

Đối mặt với kinh hoàng của cô, Dịch Thương Duệ chỉ cười nhẹ.

"Thật xin lỗi, nơi này là khách sạn tôi đang trọ, cho nên đây phải là giường của tôi mới đúng nha!"

"Giường của anh?"

Lam Đình Nhân đưa mắt nhìn nhanh bốn phía. Nơi này thật sự không phải phòng của cô? Như vậy tối hôm qua cô thật sự phát sinh quan hệ cùng người đàn ông đang đứng trước mặt này, đó không phải chỉ là nằm mơ sao?

Cuối cùng chuyện hiện tại là mộng hay chuyện tối qua mới là mộng?

"Em sẽ không quên chuyện tối hôm qua chứ?"

Dịch Thương Duệ đưa tay muốn sờ nhẹ mặt cô, lại bị cô né tránh. Nhưng do Lam Đình Nhân khẩn trương quá mức, cả người mất trấn tĩnh ngã nhào xuống đất, làm cho anh muốn giữ cô lại nhưng cũng chậm một bước, không kịp đỡ.

"A!" Khuỷu tay đập vào sàn, cảm giác đau làm cho cô hiểu được giờ phút này không phải cảnh trong mơ. Như vậy cô thật sự cùng người đàn ông kia phát sinh tình một đêm?

Dịch Thương Duệ lo lắng nhìn cô, "Em không sao chứ?" Anh bước xuống giường chuẩn bị kéo cô dậy.

"Không, anh không cần lo đâu!"

Lam Đình Nhân vội vàng ngăn lại anh tới gần.

Tuy rằng anh có nghĩ tới nếu cô tỉnh lại, có khả năng cô sẽ quên chuyện tối hôm qua, nhưng mà nhìn thấy trước mắt cô thật sự như là đã quên hết thảy, hơn nữa vẻ mặt hoảng sợ khi nhìn anh, không hiểu tại sao trong lòng Dịch Thương Duệ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Anh không thích khoảng cách xa lạ lúc này giữa hai người, dù sao cái cảm giác lúc bọn họ cùng vui vẻ trên giường thực hoàn mỹ.

"Tối hôm qua tuy rằng em có hơi say thật, nhưng hẳn là không đến mức quên hết tất cả mọi chuyện chứ?"

Anh cảm thấy hơi hờn giận, bởi vì cô dễ dàng quên anh như thế.

"Tối hôm qua là em mở miệng hỏi tôi có muốn lên giường với em không, em hẳn là còn có chút ấn tượng chứ?"

Lam Đình Nhân nhìn anh, kí ức chậm rãi quay ngược thời gian trở lại tối hôm qua, đối với chuyện chính mình mở miệng mời anh lên giường, tựa hồ còn có một chút ấn tượng.

"Sau tôi mang em về khách sạn tôi đang trọ, cũng là em xô tôi ngã lên giường trước, sau khi tôi hôn em, em còn muốn cầu tôi hôn em lần nữa, sau chúng ta liền thoát y làm tình, chuyện này em hẳn là còn nhớ rõ chứ? Cuối cùng còn có màn Uyên ương hí thủy* trong phòng tắm, chúng ta cùng nhau trải nghiệm nhiều loại tư thế nha....." (* cái màn 2 người tắm chung đấy ạ)

"Ngừng! Anh không cần nói tiếp nữa!"

Cô bỗng dung mặt đỏ lên. Cô không có nói rằng mình không nhớ rõ mọi chuyện nha, anh ta có cần miêu tả rõ ràng vậy không chứ?

Kỳ thật những chuyện anh mới nói, cô không phải không có ấn tượng, nhưng cô cứ nghĩ đó chỉ là ảo cảnh.

Nhưng mà cho dù nó có thật đã xảy ra rồi, thì cũng không cần phí sức nghĩ ngợi nhiều chi nữa, cứ trực tiếp quên đi là tốt nhất.

"Em đã nhớ lại rồi sao?"

"Không phải, cho dù tôi không có ấn tượng đi nữa thì cũng chẳng sao, quan hệ giữa chúng ta chỉ là tình một đêm, nói đơn giản chỉ là một trò chơi giữa hai người lớn, về sau sẽ không gặp lại nữa, cho nên cũng không cần thiết phải nhớ rõ mấy chuyện này." BộiNy đã nói như vậy.

"Chỉ là tình một đêm, chỉ là trò chơi sao?" Hai con ngươi đen bóng chợt tối hẳn, trên mặt Dịch Thương Duệ rõ ràng vẻ hờn giận.

Tuy rằng tối hôm qua cô cũng đã nói giữa bọn họ chỉ xảy ra tình một đêm thôi, nhưng giờ phút này tiếng quên phát ra từ khuôn mặt nhỏ nhắn đơn thuần lãnh đạm, không biết tại sao, anh cảm thấy có chút khó chịu dần dần.

"Đúng, chính là tình một đêm, chúng ta hãy quên chuyện phát sinh tối hôm qua đi, cứ xem như nó chưa hề xảy ra."

Không chỉ cô quên, cô hy vọng anh cũng có thể quên.

Lam Đình Nhân chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, cô vội lấy quần áo chuẩn bị mặc vào để rời đi.

Cô nhanh giữ lấy chiếc chăn mỏng quấn quanh thân, đưa mắt rào quanh phòng tìm lại bộ quần áo bị vứt tứ tung hôm qua, không ngờ chăn quá dài, cô lại quá mức căng thẳng, vô tình sơ ý cô giẫm phải một góc chăn, cả người ngã nhào vào lòng Dịch Thương Duệ đang ngồi bực tức trên giường...

Dịch Thương Duệ không có né tránh, ngược lại thuận theo thế để cho cô "đề ngà" mình ở trên giường.

"Tối hôm qua em cũng là giống như vậy đây tôi gục ở trên giường, còn nhớ rõ không? Sau đó chúng ta cùng nhau bắt đầu trò chơi lần qua lần lại trên giường." Anh đưa tay ôm chặt lấy cái eo thon nhỏ của cô, có vẻ như muốn lập lại trò chơi kia một lần nữa.

Sợ cơ thể mình lộ ra ngoài, Lam Đình Nhân nắm chặt chần, chỉ có thể tùy ý anh ôm chính mình xoay một vòng lại một vòng, hai người cuối cùng dừng lại

ở giữa giường, vị trí của cô và anh cũng hoán đổi, biến thành cô ở bên dưới thân anh.

"Em còn nhớ rõ không? Có ấn tượng chút nào không?"

Mặt Lam Đình Nhân càng thêm ửng đỏ. "Anh nói vậy, chúng ta không có chơi trò lấn qua lấn lại gì đó, khi đó là vì tôi....."

"Thì ra mọi chuyện em đều nhớ rõ!" Dịch Thương Duệ cười tà quái, sau đó cúi xuống khẽ hôn môi cô.

"Sau khi tôi hôn em, em đã nói với tôi điều gì hả?"

"Tôi..." Cô ngượng ngùng đỏ mặt, cắn cắn môi dưới.

"Nói nhanh lên!"

Kéo đôi tay đang giữ chặt chân của cô, đem chúng áp chế ở hai bên sườn cô, khác với sự ôn nhu tối hôm qua, giờ phút này giọng điệu Dịch Thương Duệ có chút cứng rắn. Ai bảo vừa mới rồi cô lãnh đạm nói muốn quên hết thầy mọi việc, chọc anh thật rất mất hứng, làm cho anh thật muốn bắt nạt cô nha.

"Tôi không nhớ rõ." Dù thế nào cô cũng không muốn nói ra câu kia, câu đó thật là dọa người sợ mả.

"Thật sao? Như vậy tôi không phải nên làm chút gì, giúp đỡ em nhớ lại chuyện tối hôm qua?" Anh hạ tay quanh eo, làm động tác như muốn tháo chiếc khăn tắm đang quấn ngang hông ra.

Nhìn thấy anh muốn cởi khăn tắm, Lam Đình Nhân hoảng hốt, liền trả lời: "Tôi nhớ rõ, tôi nói anh có thể lại hôn tôi một lần không?"

Dịch Thương Duệ nở nụ cười. Cô thật là đơn thuần nha. "Đương nhiên không thành vấn đề!" Đáp ứng nguyện vọng của cô, anh nhẹ nhàng cúi đầu hôn cô lần nữa.

Không phải chỉ cần trả lời vấn đề là được rồi sao? Lam Đình Nhân muốn mở miệng nói chuyện, bắt đầu dĩ lại bị anh cố chấp hôn càng sâu hơn, đầu lưỡi điêu luyện tấn công mím liếm miệng cô, trong lúc giây phút, trong đầu cô rõ ràng còn nhớ rõ cảm giác của nụ hôn nồng nhiệt, anh hôn khiến tim cô đập nhanh hơn, hô hấp dồn dập.

"Không..." Cô vẫn là như vậy vô lực chống đỡ, như trước bị nụ hôn sâu nóng rực như lửa khiến cho đầu óc choáng váng, ý thức bắt đầu không tập trung nổi...

"Reng! Reng! Reng!"

Điện thoại trong phòng vô tình lại vang lên, tiếng reo chói tai, làm cho hai người trên giường đang say sưa hôn môi vội vã giật mình kinh sợ.

"Reng! Reng! Reng!" Điện thoại vẫn vô tình reng, tựa hồ không có ý dừng lại.

Mặt Dịch Thương Duệ lãnh băng chỉ có thể trước hết buông người trên giường ra, đi qua tiếp điện thoại.

Khi anh trở về khách sạn, sớm đã nói qua với nhân viên tiếp tân rằng anh sẽ không tiếp bất kỳ cuộc điện thoại nào của khách, bởi vậy anh biết điện thoại này nhất định là do trợ lý của anh gọi tới.

Vừa cầm lấy điện thoại, anh giận quát to: "Quang Khải, tốt nhất là cậu mau báo lại chuyện trọng yếu!" Bởi vì anh vừa mới đặc biệt nói với anh ta hôm nay anh không muốn bị quấy nhiễu.

Vì vậy anh biết hẳn là có chuyện trọng yếu Quang Khải mới dám gọi tới, nhưng dự vọng đang dâng trào mãnh liệt lại bị người khác đánh gãy ngang, làm cho anh thật sự không thể tâm bình khí hòa* nói chuyện. (* ôn tồn nhã nhặn)

Nét mặt bình tĩnh lại, nghe xong trợ lý báo cáo, anh thần nhiên đáp lại một câu, "Tôi đã biết." Sau đó đưa mắt nhìn Lam Đình Nhân nằm ở trên giường, "Cậu không cần mang qua đây, tôi đi qua phòng cậu xem là được."

Gác điện thoại xuống, anh khoác vào áo ngủ của khách sạn, sau đó đi lại gần Lam Đình Nhân, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô nằm ở trên giường, miệng không ngừng thở hổn hển, anh không khỏi bật cười. Cô thật sự rất đáng yêu!

Anh cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, "Công ty bên Mỹ có một văn kiện quan trọng cần xử lý, bây giờ tôi đi qua phòng trợ lý kể bên xử lý một chút, em cứ nằm ở đây từ từ lấy lại sức, chờ tôi trở lại chúng ta sẽ tiếp tục!"

Sau khi nghe thấy tiếng đóng cửa, hô hấp hơi hồi phục vững vàng, Lam Đình Nhân mới từ trên giường ngồi dậy.

Thật sự quá mất mặt! Chỉ là một cái hôn mà thôi, toàn thân cô liền vô lực, thần phục ở dưới thân anh, cô thật sự không thể tưởng tượng sau khi anh trở về... Nhớ tới chuyện "Uyên ương hí thùy" anh đề cập qua, trong nháy mắt nhiệt độ trên mặt cô lại tăng vọt!

Không được! Cô không thể lại tiếp tục chờ đợi, tối hôm qua cô uống rượu, nhưng giờ phút này là thực sự rất tỉnh táo, cô không thể lại tiếp tục trầm luân, tuy rằng nụ hôn của anh hoàn toàn không khiến cô chán ghét...

Nha, cô lại nghĩ lung tung gì rồi!

Ảo não gỗ gỗ đầu, không cho phép chính mình lại suy nghĩ mông lung, cô chạy nhanh xuống giường, tìm quần áo của mình rồi mặc vào bằng cách nhanh nhất, sau đó cầm lấy ví da cùng áo khoác đặt ở một bên ghế, chạy trốn khỏi phòng anh.

==

"Chân Nhân, sao em trở về rồi?"

Lúc Lam Đình Nhân về nhà, phát hiện cô em gái vốn dĩ phải cùng bạn học đi cắm trại dã ngoại đang ở nhà, làm cho cô có chút kinh ngạc.

"Học tỷ gọi điện thoại cho em, cô ấy hiện giờ có việc, cho nên em phải đến khách sạn giúp cô ấy trực ban, tối nay tám giờ em mới về nha." Hai ngày này là ngày nghỉ của cô.

Lam Chân Nhân là sinh viên học viện quản lý Xan Lữ, còn hai tháng nữa sẽ tốt nghiệp, trước mắt đang làm nhân viên phục vụ thực tập trong một khách sạn.

Chị em các cô diện mạo không giống nhau lắm, tuy rằng đều di truyền khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn thanh lệ, nhưng đôi mắt Lam Đình Nhân có vẻ tròn to, trong khi đứa em gái Chân Nhân lại có một đôi mắt phượng hẹp dài giống mỹ nữ cổ đại, hơn nữa vì tiện cho công việc, cô cắt tóc ngắn, điều này làm cho chị em các cô bề ngoài thoát nhìn càng khác nhau.

"Àn, chị biết rồi."

Đang lúc Lam Chân Nhân chuẩn bị ra khỏi nhà, khẽ đưa mắt nhìn chị gái còn đứng ở cửa, có chút nghi ngờ hỏi: "Chị, chị tối hôm qua không có về nhà sao? Em còn nhớ buổi sáng hôm qua đi làm chị cũng mặc bộ quần áo này."

Tim Lam Đình Nhân đập mạnh. "Á, chuyện này....."

"Không lẽ đêm qua chị ở lại công ty làm việc tăng ca?" Chị cô là nhà thiết kế trang sức, có đôi khi linh cảm nổi lên, hoặc là khách hàng muốn sửa chữa vật phẩm trang sức, sẽ thức đêm ở công ty làm việc.

"..... Ừm" Lam Đình Nhân chột dạ gật đầu.

"Nhìn bộ dạng của chị rất mệt mỏi giống như không ngủ đủ giấc vậy, chị nhanh chút đi ngủ đi, em đi đây."

"Em đi cẩn thận."

Tiền em gái đi làm xong, đóng cửa lại, Lam Đình Nhân nhẹ nhàng thở ra. Vừa rồi bị Chân Nhân vô tình hỏi như vậy, cô thiếu chút nữa bị hù chết.

Đối với sự quan tâm của em gái, cô cảm thấy thực áy náy, bởi vì bản thân cô mệt mỏi không phải bởi vì ở lại công ty tăng ca, mà là... cùng một người đàn ông xa lạ dây dưa tình một đêm!

Nếu Chân Nhân biết tối hôm qua cô đã làm chuyện gì, nhất định sẽ rất kinh ngạc, không biết có khinh thường người chị này hay không? Dù cô có say đến thế nào cũng không nên cùng một người đàn ông xa lạ phát sinh quan hệ chứ?

Không lẽ cô đang hối hận vì việc đã xảy ra tối qua sao?

Bản thân cô cũng không rõ ràng nữa, tâm trạng bối rối phức tạp, cô không thể tự mình lý giải được cảm giác hiện tại.

Quên đi, đã bảo phải cố gắng quên đi, sao cô vẫn còn nhớ mãi tới nó chứ?

Cô quyết định ngủ một giấc thật ngon, sau khi tỉnh lại, mọi chuyện hết thảy đều sẽ qua đi.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Sáng thứ hai, Chu Bội Ny cầm tư liệu thông tin đăng ký đi vào văn phòng của Lam Đình Nhân. Bất kì một nhà thiết kế trang sức nào của B&D đều có một văn phòng độc lập riêng mình trong công ty.

"Lam Đình Nhân, đây là phiếu đăng ký tham dự cuộc thi nghệ thuật thiết kế tác phẩm của học viện Jumio, tuy rằng trước đây cậu có nói qua không muốn tham dự cuộc thi năm nay, nhưng mình vẫn giúp cậu tải về các mẫu đăng ký, mình hy vọng cậu có thể thay đổi chủ ý". Cô đem phiếu đăng ký đặt

trên bàn của Lam Đình Nhân, thời hạn đăng ký chỉ còn 10 ngày nữa là hết.

Học viện nghệ thuật thiết kế Jumio ở New York là học viện thiết kế quốc tế nổi tiếng hàng đầu, hàng năm chỉ tuyển nhận 300 học sinh, bởi vậy muốn vào học chỉ có thể nói là vô cùng khó khăn, trước tiên bạn phải vượt qua cuộc thi cạnh tranh tác phẩm, sau đó 3 người đoạt huy chương sẽ được nhận học bổng toàn phần do học viện chu cấp, bởi vậy hàng năm cuộc thi này thu hút hàng ngàn người từ khắp nơi trên thế giới đến tham dự.

Chu Bội Ny biết được đến học ở học viện nghệ thuật thiết kế Jumio là giấc mộng của Đình Nhân, nhưng liên tục 2 năm liền tác phẩm của cô không được chú ý, ngay cả có tên trong danh sách 100 cũng không được, chuyện này là một đòn nhỏ đã kích đến sự tự tin của cô, khiến cho tới bây giờ cô vẫn chưa tìm được tác phẩm nào tốt đem đi dự thi, thậm chí còn không thèm nghĩ đến chuyện tham dự cuộc thi năm nay.

Lam Đình Nhân nhìn thấy phiếu đăng ký, trong lòng dậy sóng.

"Dù sao còn có mười ngày, cậu nên xem xét cẩn thận liệu có nên đăng ký hay không". Tuy rằng một khi Đình Nhân vượt qua được cuộc thi tuyển có thể đi du học, thì có thể cô và công ty kim hoàn nhỏ này sẽ mất đi một nhà thiết kế xuất sắc tuyệt vời, nhưng cô vẫn hy vọng Đình Nhân có thể hoàn thành ước mơ của mình, dù sao cô ấy cũng mới 25 tuổi, hẳn là cô ấy cần phải tìm hiểu thế giới bên ngoài một chút.

"Mình biết rồi" Lam Đình Nhân nhận phiếu đăng ký. Nếu có thể, cô rất muốn tham gia thi tuyển, sẽ không từ bỏ, nhưng mà cho tới ngày hôm qua, cô vẫn không thể thiết kế ra nổi một tác phẩm nào có thể đem dự tuyển.

Kỳ thật, mặc kệ kết quả cuộc thi cô có rớt nữa hay không thì cái đó cũng điều quan trọng, cô hy vọng chính mình có thể mang tác phẩm tâm đắc nhất của bản thân đi dự tuyển, ít nhất cũng chứng minh được bản sắc riêng của mình, hoặc chỉ cần chính cô cảm thấy vừa lòng.

"Kỳ thực mình cảm thấy thiết kế "Đông Phương mỹ nhân ngư" của cậu không tệ lắm." Cô đã xem qua mấy hạng mục tác phẩm dự thi của Đình Nhân, tuy rằng rất tốt nhưng Đông Phương mỹ nhân ngư lại đặc biệt hơn cả.

"Đông Phương mỹ nhân ngư?" nghe thấy cái tên này, Lam Đình Nhân không khỏi nhớ tới Dịch Thương Duệ, nhớ rõ sự kinh ngạc khi nghe thấy anh gọi cô là Đông Phương mỹ nhân ngư, bởi vì nó cũng chính là tên tác phẩm của cô.

Nhớ đến anh, khiến cô nghĩ lại chuyện cuối tuần trước, hai gò má phút chốc đã hơi hơi ửng hồng

"Sao thế hở, có vấn đề gì sao?" Đúng lúc Chu Bội Ny thấy được vẻ mặt của cô có chút quái dị thì vô tình Bội Ny lơ đãng cũng thấy được phía trên cổ cô có 2 dấu tích rất rõ ràng khiến Bội Ny hoảng sợ, Đình Nhân, cô ấy sẽ không thực sự...

"Đình Nhân, trên cổ cậu như thế nào mà lại có dấu hôn thế kia?"

Lam Đình Nhân xấu hổ cúi đầu.

Về dấu hôn trên cổ, buổi sáng khi rửa mặt cô ấy cũng đã trông thấy trên gương, còn suy nghĩ khi đi làm sẽ choàng thêm cái khăn lụa lên trên, nhưng kết quả là vừa ra khỏi cửa liền quên mất.

"Đình Nhân, buổi tối hồi cuối tuần trước lúc ở quán bar uống rượu, sau khi mình say, Đan Ni Tư có nói với mình là lúc mình say khướt đã nói lung tung với cậu, thậm chí còn bảo cậu nên đi tìm tên đàn ông nào đó để có một đêm phong tình, cậu không làm điều đó đấy chứ?" Đình Nhân không có bạn trai, vậy dấu hôn kia từ đâu mà đến?

"Mình..." Lam Đình Nhân không biết trả lời làm sao.

Về mặt của cô cam chịu, làm cho Chu Bội Ny sợ tới mức hét lên "Cậu thực sự cùng một người đàn ông lạ phát sinh tình một đêm sao?"

"Ừh." Mặt cô đỏ ửng lên, gật đầu.

"Má ơi!" Chu Bội Ny quát to một tiếng, "Đình Nhân, lúc đó mình quá say rượu, thật sự xin lỗi cậu, mình không nên say rượu mà nói lung tung, mình phải làm thế nào để bù lại lỗi lầm mình gây ra đây?" Cô đã quyết định, về sau tuyệt đối không dẫn Đình Nhân đi uống rượu nữa, không chỉ vậy, về sau tuyệt đối cô cũng không được uống say nữa!

Nhìn thấy bạn thân đang tự trách, Lam Đình Nhân vội vàng giải thích "Bội Ny, cậu không cần phải vì mình mà nhận lỗi, không liên quan đến chuyện của cậu, là do chính mình muốn làm vậy"

"Cậu làm sao lại có thể muốn làm như vậy?" Chu Bội Ny cảm thấy chính mình đã gây ra tội ác tày trời, "Nếu không phải do mình nói hươu nói vượn, cậu sao có thể làm như thế... Mình đúng là tội nhân mà, không phải đây là lần đầu tiên của cậu sao?"

Lam Đình Nhân xấu hổ cười "Kỳ thực chuyện đó đối với mình mà nói cũng không quan trọng gì."

"Sao lại như thế?" Chu Bội Ny vuốt vuốt mái tóc húi cua của mình, trên mặt tràn ngập hối hận.

"Bội Ny, mình thật sự không sao cả, tuy rằng đó là lời khuyên của cậu, nhưng chính mình cũng muốn làm vậy, là thật đó, bởi vì mình muốn quên được Lục Học Hạnh."

Chu Bội Ny biết giờ phút này cô bạn thân chỉ nói để an ủi cô mà thôi, để cô không tự trách mình "Để chuộc tội của mình, mình chỉ có thể cạo trọc làm ni

cô thôi"

Cô bật cười "Minh thật sự không có việc gì đâu, bằng không hôm nay sao có thể đến đây làm chứ? Hơn nữa mình đã cùng đối phương giao ước, sớm quên đi chuyện tối hôm qua rồi!" Anh ta hẳn là đã quên hết rồi!

"Cậu biết đối phương sao? Hẳn làm gì?"

"Không biết, chỉ biết là hẳn hình như là từ Mỹ đến Đài Loan công tác thôi."

"Anh ta có lừa cậu hay không đấy?"

"Mình cảm thấy là anh ta không giống như loại người chuyên nói dối lừa gạt." Lam Đình Nhân cảm giác như thế, "Nhưng mà cho dù anh ta có nói dối cũng không sao, bởi vì giữa chúng mình chỉ có tình một đêm mà thôi, về sau sẽ chẳng còn cơ hội gặp mặt đâu."

"Đúng rồi, loại chuyện này tuyệt đối cảm không thể xảy ra lần thứ 2!"

Có lẽ tình một đêm đối với nhiều phụ nữ khác mà nói chỉ là một chuyện rất ư là bình thường, chỉ có Đình Nhân đơn giản, ngây ngốc nghe theo lời làm nhảm của con ma men là cô, có lẽ lần này cô ấy gặp may, không gặp phải gã nam nhân xấu, nhưng ai biết được sau này liệu cô ấy có gặp hay không?

"Đình Nhân, cậu thực sự không trách mình, trong lòng sẽ không thầm mắng mình đấy chứ?"

Lam Đình Nhân cười lắc đầu, "Mình sẽ không đâu"

Tuy rằng trên mặt Đình Nhân vẫn tươi cười tự nhiên khiến cô chỉ còn một chút ít tự trách, nhưng Chu Bội Ny vẫn cảm thấy rất tiếc cho cô ấy, "Chân Nhân biết chuyện này không?"

"Nó không biết, mình cũng không cho nó biết, hy vọng cậu thay mình giữ bí mật này, được không?"

"Được, nhưng cậu cũng phải hứa với mình, về sau không được nghe theo lời say say xỉn xỉn của mình mà làm theo được không?"

"Àn" Tình một đêm chỉ một lần thôi, sẽ không có lại lần thứ hai.

"Trong văn phòng mình có vài chiếc khăn lụa, để mình lấy cho cậu mượn một cái."

"Cám ơn!"

Buổi chiều, sau khi hoàn thành sơ bộ bản thiết kế cho tác phẩm mới, Lam Đình Nhân bắt đầu phác thảo sơ đồ thiết kế Đồng Phương mỹ nhân ngư bằng trân châu.

Ý tưởng thiết kế ban đầu của cô là sản phẩm có màu xanh ngọc trai đen tự nhiên lớp giữa lan ra màu sắc thần bí xanh khổng tước, kết hợp với màu tím thạch anh trong suốt, ý định là để màu sắc tán mắt nồng đậm khiến Đồng Phương có sắc thái thần bí, nhưng mà do xem nhẹ việc nhấn mạnh sắc thái bí ẩn quá mức sẽ làm cho tác phẩm thoát nhìn có vẻ ảm đạm không ánh sáng.

Có lẽ cô nên đổi màu của thạch anh, như vậy, sẽ có được màu đen huyền bí của trân châu đồng thời cũng có được thái tao nhã, lại có thể cho người ta cảm giác mới mẻ.

Cúi đầu nhìn xuống chiếc khăn lụa màu vàng nhạt quàng trên cổ mà Bội Ny cho cô mượn, cô phát hiện ra cái này có màu sắc dịu dàng không tẻ chút nào, đi kèm với ngọc trai đen, có thể chế tạo được ý tưởng bất ngờ.

Đang lúc suy tư về cách thức điều chỉnh, tình cờ đi động lại vang lên tiếng nhạc chuông bài "Canon", đó là tiếng chuông báo dành riêng cho Chân Nhân.

"Chân Nhân, em dậy rồi à?" Tháng này Chân Nhân đang phải đi thực tập từ 10 giờ tối tới tận 6 giờ sáng hôm sau bởi vậy buổi chiều là thời gian cô ấy ngủ.

"Dạ." Lam Chân Nhân trả lời, liền đó hưng phấn hỏi, "Chị ơi, tối nay 7 giờ chị có rảnh không? Em muốn cùng chị dùng bữa tối"

"Tối nay 7 giờ... Ừm, có thể." Khó lắm mới được em gái muốn cùng cô dùng bữa, dù bận thế nào, cô cũng sẽ đi.

"Thật tốt quá, 7 giờ tối chúng ta gặp lại nhau"

"Có phải em đang có chuyện gì vui vẻ không? Bởi vì giọng em nghe giống như là đang rất cao hứng." Ngay cả tiếng nói của cô cũng như muốn tung bay đến đây.

"Bộ rõ ràng như vậy sao?"

"Uh, cho nên nhanh nói cho chị biết, em đang cao hứng chuyện gì đấy?"

"Kỳ thực cũng chẳng có chuyện gì, chính là em định giới thiệu một người cho chị biết"

Nghe được lời then thừng của em gái như vậy, trực giác nói cho Lam Đình Nhân biết em gái cô đang quen biết bạn trai, "Có phải là bạn trai hay không?"

Tuy rằng cô chưa từng nghe em gái nói qua chuyện này, chỉ là Chân Nhân vốn xinh xắn, hơn nữa cũng đã tới tuổi cập kê, bởi vậy mặc dù cô có chút kinh ngạc nhưng cũng vì Chân Nhân mà cảm thấy vui mừng, bởi vì nghe giọng nói của em gái, có vẻ như nó vô cùng thích đối phương.

"Không phải là bạn trai đâu, anh ấy là...."

"Không phải bạn trai sao?"

"Chị, năm trước em đi thực tập ở khách sạn bên Úc, có nữ khách hàng có ý tìm em gây chuyện, lúc ấy may mắn có một người đàn ông ra mặt giúp em nói chuyện, nhờ đó em không bị chủ quán quở trách, chị còn nhớ rõ không?"

"Đương nhiên nhớ rõ, em nói người giúp em là một người đàn ông Hoa Kiều biết nói tiếng Hoa, đúng không?" Cô nhớ rõ Chân Nhân thường xuyên nhắc tới người giúp con bé, từ lúc trở lại Đài Loan hình như là đã thực thích đối phương.

"Đúng rồi!" Lam Chân Nhân thật vui mừng khi chị mình còn nhớ rõ, "Em nói cho chị biết, anh ấy vừa đến Đài Loan! Vừa này, anh ấy gọi điện thoại cho em, muốn em cùng dùng bữa tối, em thật sự rất là vui mừng, không nghĩ là anh ấy còn nhớ rõ em, còn giữ đúng lời hứa, khi đến Đài Loan liền liên lạc với em"

"Chân Nhân, không phải là em thích anh ta đấy chứ?" Giọng điệu Chân Nhân nghe thực sự rất là vui vẻ.

"Dạ, em thích anh ấy, từ lúc anh ấy giúp em thì em đã đem lòng yêu anh ấy rồi!" Chị gái là người thân duy nhất của cô, bởi vậy Lam Chân Nhân thẳng thắn thừa nhận, "Cho nên em muốn giới thiệu anh ấy cho chị biết."

"Như vậy có được không? Đây là ước mong đã lâu của em, có lẽ để lần sau chị sẽ đi dùng bữa cùng các người cũng được" Tuy rằng thân là chị gái, cô hẳn phải tới gặp người kia để nói tiếng cảm ơn, bởi vì anh ta đã giúp Chân Nhân, chỉ là cô lại cảm thấy không nên đi làm kỳ đà cản mũi.

"Không sao, em muốn chị quen biết anh ấy sớm một chút, và lại anh ấy cũng sẽ đi cùng trợ lý."

"Được, vậy chị đi cùng em" Nếu Chân Nhân cảm thấy không có vấn đề gì, cô đương nhiên cũng Ok, hơn nữa thuận tiện đi xem đối phương là dạng người gì, có thích hợp với Chân Nhân hay không, có tiền hay không cũng chẳng sao, chỉ hy vọng đối phương có thể thiết tình yêu thương con bé.

"Vậy 7 giờ chúng ta gặp nhau nha."

"Dạ, 7 giờ gặp."

Sau khi xác nhận địa điểm và giờ hẹn chắc chắn với em gái, Lam Đình Nhân kết thúc cuộc gọi.

Đột nhiên cô nhớ tới, cô đã quên hỏi em gái tên của người kia, trước kia hình như Chân Nhân cũng đã nói qua nhưng mà cô không nhớ nổi.

Sợ như vậy đối với người kia quá bất lịch sự, dù sao thì người ta cũng từng giúp Chân Nhân, mà cô thì lại không biết tên người ta, vì thế cô cầm lấy di động, gọi lại điện thoại cầm tay của em mình, nhưng kết quả là gọi không được

Thôi kệ, buổi tối, cô sẽ bí mật hỏi nó sau vậy.

Chính là, không biết sao lại vừa vặn nơi hẹn gặp chính là nhà ăn của khách sạn mà Dịch Thương Duệ đang trú ngụ? Cô sẽ không xui tới nỗi đụng mặt với anh ta chứ?

Cô thật sự không thể tưởng tượng ra được tình huống tình cờ gặp lại anh ta, mà Chân Nhân lại đứng ngay sát bên cạnh sẽ ra thế nào.

Hắn là sẽ không đâu, đừng nghĩ ngợi nhiều. Cô tự nói với chính mình như vậy.

Cho dù Lam Đình Nhân tự nhủ với chính mình lúc trưa rằng không cần nghĩ ngợi nhiều, nhưng ông trời lại xui khiến cho cô biết, cô chẳng phải là người may mắn gì cho cam

Nếu đúng là cô tình cờ gặp phải Dịch Thương Duệ, vậy thì cũng tốt, chẳng qua chỉ cần tăng tốc vọt lẹ né tránh anh ta ngay, chỉ là giờ phút này cô muốn tránh lại không thể tránh được, bởi vì người mà Chân Nhân muốn giới thiệu cho cô biết lại chính là anh ta!

"A!" Bởi vì quá mức khiếp sợ, Lam Đình Nhân đứng chết trân tại chỗ chỉ vào anh quát to một tiếng.

Mà tiếng kêu kinh ngạc của cô khiến cho Lam Chân Nhân rất tò mò "Chị, sao vậy, chị quen biết Anh Dịch à?"

"Không, không biết!" Lam Đình Nhân khẩn trương co lại ngón tay. Có đánh chết cũng không thể thừa nhận trước mặt Chân Nhân được, "Chị tưởng anh

ấy là người chị quen, nhưng mà xem ra là nhận nhầm rồi"

Dịch Thương Duệ tinh bơ thích thú liếc mắt cái kẻ đang có bộ dáng kinh hãi kia.

"Chị quên rồi sao? Em đã nói Anh Dịch là người Mỹ, vẫn thường chỉ ở tại nước Mỹ, chị làm sao có thể quen biết được anh ấy chứ?"

"Thực xin lỗi, chị quên mất" Lam Đình Nhân gượng cười, hiện tại chỉ có thể tự trách mình. Trước kia Chân Nhân rõ ràng đã nhắc tới chuyện của anh ta vì sao cô lại không nhớ kỹ tên của hắn chứ, bằng không hiện tại cũng sẽ không bị xấu hổ đến như vậy.

Nên làm sao bây giờ? Trong lòng Lam Đình Nhân kinh hãi tột độ, đặc biệt đôi mắt đen bóng kia từ lúc cô đi vào vẫn dõi theo cô chằm chằm, khiến ngay cả hít thở đều đặn cô cũng cảm thấy khó khăn, không thể thở nổi.

Dịch Thương Duệ có nói với Chân Nhân chuyện cô lên giường với anh ta cuối tuần trước không?

Thế giới này quả thực rất nhỏ! Bị anh ta nhìn ra được mình đang bối rối, tuy rằng cô rất muốn quay đầu bỏ đi, nhưng mà làm như vậy, Chân Nhân nhất định sẽ cảm thấy rất kỳ quái, hơn nữa làm vậy tựa hồ cũng thực thất lễ...

"Chị à, mau ngồi xuống nhanh đi" Lam Chân Nhân nhắc nhở cô chị đang sững sờ đứng kế bên.

"Ồ" Lam Đình Nhân cảm thấy có chút khó chịu khi Dịch Thương Duệ ngồi xuống ở vị trí đối diện

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, Lam Chân Nhân vội vàng giúp 3 người không quen biết giới thiệu lẫn nhau. "Chị à, vị này chính là Dịch Thương Duệ - anh Dịch, còn vị này chính là trợ lý của anh ấy, Trương Quang Khải - anh Trương" Giới thiệu xong bọn họ, Lam Chân Nhân vui vẻ kéo tay chị gái, "Anh Dịch, anh Trương, đây là chị của em - Lam Đình Nhân."

"Lam tiểu thư, hân hạnh quen biết!" Trương Quang Khải có vẻ ngoài nhã nhặn lịch sự, nhìn thẳng Lam Đình Nhân ân cần chào hỏi.

"Hân hạnh!" Lam Đình Nhân lơ đãng mỉm cười trả lời, nhanh chóng cầm lấy ly nước.

"Hoá ra cô là chị của Chân Nhân."

Lời nói của Dịch Thương Duệ khiến cho Lam Đình Nhân giật mình sắc cả ngụm nước vừa uống "Khụ khụ khụ..."

Lam Chân Nhân nhanh chóng đưa hộp khăn giấy cho chị gái, "Chị, chị không sao chứ?"

"Khụ! Chị không sao!" Về mặt Lam Đình Nhân thống khổ, đưa tay揩 lau miệng. Bởi vì cô đang rất lo lắng Dịch Thương Duệ sẽ nhắc tới chuyện bọn họ đã quen biết, cho nên khi anh ta vừa nói thế, cô mới bị dọa chết khiếp

Dịch Thương Duệ nhìn cô vẫn còn đang ho nhẹ, giọng điệu ôn hoà lên tiếng, "Lam tiểu thư, cô hình như rất căng thẳng, là bởi vì đây là lần đầu chúng ta gặp mặt sao?"

Lần đầu gặp mặt? Đôi mắt đẹp tròn to ngạc nhiên, ý của anh ta là, anh ta sẽ không đem chuyện cuối tuần trước ra nói sao? Lam Đình Nhân đang cố giải mã biểu cảm trên mặt anh ta, thấy rằng biểu hiện của anh ta xem ra rất bình thường, hình như thực sự mang ý này.

"Chị, chị không cần phải căng thẳng như vậy" Lam Chân Nhân chỉ nghĩ là do chị cô lần đầu tiên gặp mặt bọn họ nên mới căng thẳng, "Anh Dịch và anh Trương đều là người tốt."

"Ừh." Lam Đình Nhân lại nhìn về phía Dịch Thương Duệ, xác nhận thật sự anh ta sẽ không nói ra chuyện bọn họ biết nhau, sau đó mới dần dần bớt căng thẳng lại.

"Anh Dịch, anh Trương, em nói cho các anh biết, chị của em là nhà thiết kế trang sức rất xuất sắc đấy!" Lam Chân Nhân rất đỗi tự hào về chị, "Chẳng qua là thỉnh thoảng do công tác bận bịu, hoặc do phải lấy cảm hứng, chị ấy phải thức đêm tăng ca, giống như thứ 6 tuần trước, chị ấy phải ở lại công ty làm cho tới trưa hôm sau mới về nhà..."

"Chân Nhân!" Lam Đình Nhân không nghĩ tới em gái cô tự nhiên lại nhắc đến chuyện cuối tuần trước, vất vả lắm cô mới lấy lại hơi thở đều đặn lần nữa.

"Thứ 6 cuối tuần trước cô ấy ở công ty thức đêm tăng ca sao?" Dịch Thương Duệ nhìn qua phía Lam Đình Nhân, môi cong lên, "Lam tiểu thư, vậy chắc cô rất là vất vả rồi, làm việc cả đêm không ngủ lại thêm "lao động" quá độ, lại còn quá trưa mới về đến nhà, hẳn là mệt chết đi được nhỉ? Có chỗ nào mệt không thoải mái không vậy?"

Rõ ràng là hắn cố ý đùa cợt, làm cho đôi gò má nhợt nhạt của Lam Đình Nhân chợt ửng đỏ. Ngay cả khi cô không hiểu được ý tứ sâu xa của anh ta lúc này, nhưng nhìn trên gương mặt anh ta lộ lộ ra vẻ đùa cợt, cô cũng biết anh đang giễu cợt.

Kỳ thực, cô cũng không phải cố ý muốn gạt Chân Nhân, chỉ là không thể nói ra chân tướng sự việc mà thôi, nhưng giờ phút này lại nói không nên lời vì không nghĩ tới người Chân Nhân thích lại chính là Dịch Thương Duệ!

Lúc này vừa vận nhân viên phục vụ đưa cơm lên, bởi vậy bọn họ mới tạm dừng nói chuyện.

Trương Quang Khải vẫn im lặng ngồi yên không nói, ngay từ đầu đã có chút hoài nghi ông chủ của anh có phải đã quen biết với chị của Chân Nhân trước rồi không, dù sao đôi khi anh ta ngẫu nhiên bày ra chút trò vui đùa cợt, nhưng cách nói chuyện trước giờ tuyệt đối không hề dư thừa, đặc biệt đối phương lại là lần đầu gặp mặt.

Nhưng nghe anh ta nói với Lam tiểu thư lại có những lời đủ đầy thâm ý như thế, hỏi thử cô ấy làm sao không khỏi giật mình, hơn nữa trên mặt sếp trước sau vẫn duy trì vẻ cười cợt, mà Lam Đình Nhân tiểu thư lại căng thẳng muốn chết, vẻ mặt biểu lộ rõ sự sợ hãi, anh đoán rằng mỹ nhân ngư mà sếp nhắc tới vào cuối tuần trước có thể chính là chị của Chân Nhân.

Sau khi bắt đầu dùng cơm, đề tài đã chuyển từ Lam Đình Nhân sang chuyện năm trước Chân Nhân đi thực tập ở khách sạn bên Úc, cuộc tán gẫu cũng sôi nổi lên từ lúc đó, điều này khiến cô thở ra nhẹ nhõm.

Nhưng mà cô vẫn không thể hoàn toàn thả lỏng được, nếu có thể trừ phi cô nghe được chính miệng anh ta nói rằng sẽ không đem chuyện cuối tuần trước 2 người lên giường với nhau nói cho cho Chân Nhân biết mới được.

Lơ đãng cầm lấy ly nước ép trái cây uống, nghĩ tới chuyện lên giường, cô không khỏi có chút thẹn thùng lại khó chịu, ngược mắt lên, vừa vặn đã nhìn ngay vào cặp mắt đen sâu thẳm kia, tay cô run rẩy khiến nước trái cây tràn ra ngoài, rơi thẳng xuống váy cô

"Chị, chị không sao chứ?"

Lam Đình Nhân đặt cái ly xuống, khó xử dùng khăn tay lau nước trái cây trên váy, "Chị không sao."

"Lau như vậy không được đâu, phải vào toilet dùng nước rửa mới sạch."

"Không sao..."

"Anh Dịch, anh Trương, thực xin lỗi, em cùng chị vào toilet một chút"

Do em gái cứ nhất quyết, Lam Đình Nhân đành ngoan ngoan nghe theo.

Lấy khăn tay thấm ướt nước, Lam Chân Nhân thay chị chà vào váy. Nếu không lập tức xử lý, cái váy xinh đẹp chỉ sợ sẽ lưu lại vết loang lổ vàng vàng xấu xí!

Lam Đình Nhân thấy em gái chuyên tâm giúp nàng lau sạch vết bẩn trên váy, trong lòng có chút áy náy. Tuy rằng Chân Nhân so với cô nhỏ hơn 3 tuổi, nhưng cho tới nay trong cuộc sống hằng ngày hình như đều là do em gái tự mình chăm sóc cho bà chị này, bởi vì cô lúc nào cũng mơ màng, thường quên trước quên sau, việc nhà Chân Nhân thực sự làm rất tốt.

Cô từng nghĩ tới, nếu như Chân Nhân lập gia đình nhất định cô sẽ khóc rất thảm, bởi vì cô thật sự rất yêu thương cô em gái dịu dàng lại khôn khéo này.

Em gái tốt như vậy, lại thích phải một người như Dịch Thương Duệ, cô có nên khuyên Chân Nhân không nên thích anh ta nữa không?

Cho dù Dịch Thương Duệ từng giúp qua cô ấy, có lẽ cũng không hẳn là một người xấu, nhưng hẳn anh ta là một gã rất hào hoa? Mặc dù chính cô mở miệng muốn cùng anh ta lên giường, nhưng anh ta cũng vui vẻ đồng ý, có nghĩa rằng nếu một phụ nữ khác đề nghị chơi trò tình một đêm thì ắt hẳn là anh ta cũng sẽ lại đáp ứng!

"Tốt lắm, sạch sẽ rồi, không có để lại chút vết loang nào" Lam Chân Nhân bắt đầu rửa tay lại.

Nhìn em gái, Lam Đình Nhân có chút ngập ngừng, "Chân Nhân, em thật sự thích Dịch Thương Duệ sao?"

Lam Chân Nhân không chút do dự gật đầu, "Dạ."

"Chỉ là chị cảm thấy được anh ta thật không thích hợp với em nha, nên nói như thế nào đây nhỉ? Ngoài việc lớn hơn nhiều tuổi so với em, chị cảm thấy anh ta thoạt nhìn có chút hào hoa" Cô nói dịu dàng, tránh khiến cho em gái hoài nghi.

"Chị, khi thích một người thì tuổi tác tuyệt đối không phải là vấn đề, về phần chuyện trăng hoa của anh ấy không cần bận tâm, em cũng không biết anh ấy có lãng nhãng không, nhưng mà có lẽ chị quá lo xa thôi. Em nghĩ có thể là do anh Dịch có bộ dạng rất soái, cho nên mới làm cho chị có ý nghĩ như vậy."

Không nghĩ tới việc Chân Nhân đối với Dịch Thương Duệ cổ chấp như vậy, vì anh ta mà nói nhiều lời hay, nhưng tất cả là do em ấy không biết chân tướng của người đàn ông kia thật ra như thế nào "Kỳ thực chị không phải bởi vì vẻ ngoài của anh ta mà nói anh ta trăng hoa, mà là... mà là..."

"Sao cơ ạ?"

Lam Đình Nhân thực sự không biết làm thế nào giải thích cho Chân Nhân hiểu được, Dịch Thương Duệ không chỉ có vẻ bề ngoài thoạt nhìn trăng hoa, mà thật ra anh ta là một công tử nhà giàu, bởi vì hẳn đã cùng không biết bao nhiêu phụ nữ xảy ra tình một đêm rồi.

Chỉ là cô không nói cho rõ ràng minh bạch được, cũng không thể nào cho Chân Nhân biết, một trong những người phụ nữ dễ dãi cùng Dịch Thương Duệ phát sinh chuyện tình một đêm chính là cô! Ô, sự thực này khiến cô khóc không ra nước mắt!

Nếu thứ sáu cuối tuần trước cô không uống rượu, sẽ không gặp gỡ Dịch Thương Duệ, tình cảnh hiện tại chắc hẳn cũng không phải chịu xấu hổ như vậy.

Nhưng mà nếu đổi góc độ xem xét, cũng may mắn là cô gặp anh ta, bằng không cô sẽ không biết kẻ mà Chân Nhân thích, thật ra chỉ là một công tử nhà giàu háo sắc.

Tóm lại, cô cảm thấy Dịch Thương Duệ quả không thích hợp với Chân Nhân, cô không muốn trong tương lai em gái sẽ bị tổn thương.

Nhìn thấy chị áp ứng, giống như nói không nên lời, Lam Chân Nhân dứt khoát mở miệng hỏi "Chị, rốt cuộc chị muốn nói cái gì?"

Đừng thích Dịch Thương Duệ, hắn là một tên đàn ông trắng hoa! Cô muốn nói như vậy lắm, nhưng chỉ là bên trong đang gào thét, hoàn toàn không thể nói ra miệng.

"Chị, em không biết chị muốn nói cái gì, nhưng em có thể nói cho chị biết, trên đời này, ngoài ba ra, anh Dịch có thể nói là người đàn ông duy nhất có thể khiến em hạnh phúc."

"Cái gì?" Rõ ràng là cô ấy đã thích Dịch Thương Duệ quá rồi.

"Xem bộ dạng kinh ngạc của chị kia, kỳ thật chuyện này cũng không có gì kinh ngạc, lúc ấy em ở Úc bị nữ khách hàng cố ý làm khó dễ thật sự rất khổ sở, mà Anh Dịch lại giúp em nói chuyện, ngoài chuyện em rất biết ơn anh ấy thì em cũng mê muội vì anh ấy không ít."

Năm trước nghỉ hè, bởi vì có thành tích xuất sắc, cô ấy có thể đến thực tập tại khách sạn ở Úc trong ba tháng, buổi sáng một ngày nọ, một vị khách nữ xách theo một gói to tiến vào khách sạn, không ngờ quai túi xách lên bị đứt, bên trong có vài tác phẩm nghệ thuật bị phá hỏng, khách nữ đó một mực chắc chắn cô đứng gần đó, làm cho túi đồ sụp xuống đất, rồi đòi gặp quản lý khách sạn, yêu cầu cô phải bồi thường cho những thứ bị hỏng.

Lúc ấy có thể nói cô rất sợ hãi, bởi vì nghe nói tác phẩm nghệ thuật này có giá trị, may mắn anh Dịch nhảy ra giúp cô nói chuyện, nói anh nhìn rõ dây túi của nữ khách hàng đó bị đứt, cũng lật đoạn dây bị đứt ra giải thích, mới khiến cô tránh thoát được một phen chỉ trích của quản lý, đồng thời không cần phải bồi thường.

Lúc sau anh Dịch ở khách sạn mấy ngày, đều chỉ định cô làm phục vụ phòng cho anh, tuy rằng cùng anh ở chung một thời gian rất ngắn, thế nhưng cô thực sự rất yêu thích anh Dịch, cũng làm ước định, về sau nếu anh đến Đài Loan công tác, nhất định phải liên lạc với cô.

Ngoài ba đã qua đời, người đàn ông mà cô yêu thích nhất chính là anh ta... Nhìn vẻ mặt ái mộ của em gái khiến cô biết rằng em gái mình đã rất thích Dịch Thương Duệ, Lam Đình Nhân cho dù nghĩ rằng cần phải mở miệng khuyên nhủ, nhưng thế nào cũng nói không ra, không thể thoát nên lời.

"Nhưng mà cho dù em thích anh Dịch, anh ấy cũng chưa chắc thích lại em, dù sao anh Dịch cũng là đại tổng tài của một tập đoàn lớn, thân phận địa vị cũng chẳng thể nào xứng đôi với một nữ sinh bình thường như em, chỉ cần có thể cùng anh ấy ăn cơm thôi thì em đã rất thỏa mãn rồi" Lam Chân Nhân mỉm cười.

Trong giọng nói của em gái có vài phần cam chịu chua xót, làm cho Lam Đình Nhân cảm thấy đau lòng, "Em làm sao mà không xứng với anh ta chứ? Theo chị thấy, anh ta căn bản không xứng với một cô gái tốt như em, em là em gái đáng yêu nhất thế giới."

"Cám ơn chị nói vậy với em, chúng đi ra ngoài đi, đừng làm cho anh Dịch cùng bạn chờ lâu."

"Uh"

Lam Đình Nhân theo sau em gái ra khỏi toilet.

Sợ em gái trong tương lai sẽ bị tổn thương tình cảm, bởi vậy cô nghĩ nên khuyên em gái không nên thích Dịch Thương Duệ, chỉ hiện tại là nhìn thấy nó thích anh ta nhiều như vậy, thậm chí còn nét mặt còn buồn rầu, cô lại muốn giúp em gái có được hạnh phúc.

Cô đã quyết định, nếu Chân Nhân thích anh ta như vậy, cô cũng sẽ không ngăn cản nữa, nếu có cơ hội, cô sẽ tìm Dịch Thương Duệ nói chuyện đàm đạo, yêu cầu anh ta chấm dứt việc ghẹo hoa bắt bướm, phải đối đãi tốt với Chân Nhân.

Bởi vì 10 giờ Lam Chân Nhân còn phải đi thực tập, bởi vậy 4 người liên hoan tới 9 giờ thì chấm dứt.

Bước ra khỏi nhà ăn, Lam Chân Nhân cười hỏi "Anh Dịch, cảm ơn anh mời em cùng chị ăn cơm, lần sau em có thể làm một ít món mời anh ăn được không? Vì hôm nay anh đã mời em và chị ăn cơm, còn có năm trước ở Úc giúp em nữa nên em muốn cảm ơn."

"Tất nhiên là được rồi." Dịch Thương Duệ gật gù đầu.

"Thật tốt quá!" Cô vui vẻ quá chừng, "Anh Dịch, anh Trương, tụi em đi về trước đây."

Dịch Thương Duệ ngược lại nhìn về phía Lam Đình Nhân, sau đó chìa tay phải ra "Lam Đình Nhân tiểu thư, hôm nay rất vui khi được quen biết cô."

"Á... Tôi cũng vậy" Tuy rằng chẳng muốn bắt tay anh chút nào, chỉ là do một bên em gái cùng với trợ lý của anh nhìn thấy, cô cũng đành đưa tay ra nắm.

"Thật vậy chẳng?" Nắm bàn tay non mịn nhỏ bé, anh hơi hơi dùng lực siết chặt "Cô thật sự vui mừng quen biết tôi sao?"

Lam Đình Nhân hoàn toàn có thể cảm nhận được bàn tay anh dường như mạnh mẽ khác thường, khăn trương muốn rút về, nhưng bởi Chân Nhân đứng ngay cạnh, cô không muốn làm cho em ấy sinh nghi, không ngờ tay cô không thể rút trái lại còn bị anh lôi kéo đi về phía trước, khiến cho người bên ngoài nhìn cứ tưởng là một cái ôm lịch sự.

Dịch Thương Duệ đồng thời ôm lấy cô lại vừa ở bên tai nói nhỏ chỉ cho một mình cô nghe thấy "Chút nữa anh ở trong phòng chờ em, mỹ nhân ngư của anh."

"Anh!" Anh ta dám kẻ sát lỗ tai cô mà nói ra câu "Mỹ nhân ngư của anh", Lam Đình Nhân phát giác bên tai của mình tự nhiên nóng lên.

Nhìn thấy biểu hiện chị có chút khó chịu, Lam Chân Nhân nghĩ là do chị ấy không quen kiểu ôm chào hỏi của Tây Âu "Chị, đừng căng thẳng, anh Dịch từ trước đến nay đều nhiệt tình như vậy. Anh Dịch, anh Trương, em và chị về trước, hẹn gặp lại."

Em gái đi ra cửa khách sạn, chuẩn bị đi tiếp đến trạm xe bus thì Lam Đình Nhân bắt đắ dĩ dừng lại "Chân Nhân, chị đột nhiên rất muốn vào WC, chị quay lại khách sạn một chút, em đón xe đi làm trước đi, một chút nữa chị sẽ đi nhờ xe về nhà."

Tuy rằng các cô muốn cùng nhau đến trạm chờ, nhưng tuyến đường lại ngược hướng, Chân Nhân phải đi thẳng đến khách sạn làm.

"Được rồi, em bị muộn lắm rồi, em đi trước đón xe, chị cẩn thận một chút"

"Chị biết rồi, em cũng vậy."

Hai chị em trước cửa khách sạn vẫy tay chào nhau, nhìn thấy em gái đi đã xa, cô mới xoay người quay trở vào khách sạn.

Cô không biết vì sao Dịch Thương Duệ lại kêu cô đi tìm anh ta, nhưng cũng trùng hợp cô cũng có chuyện cần nói với anh ta, ngoại trừ phải xác định chắc chắn anh ta sẽ không đem chuyện cuối tuần trước nói cho Chân Nhân biết, cô cũng rất muốn biết rốt cuộc anh ta có thích Chân Nhân hay không? Nếu anh ta thích, cô hy vọng anh ta toàn tâm toàn ý đối đãi tốt với Chân Nhân.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

"Vào đi!" Dịch Thương Duệ mở cửa cho cô vào.

Tuy rằng là tới tìm Dịch Thương Duệ để "đàm phán", nhưng vừa đi tiến vào trong phòng của anh, Lam Đình Nhân vẫn không khỏi hồi hộp, đặc biệt trông thấy chiếc giường lớn giữa phòng, tim cô lại càng đập nhanh.

Cô thắm hít vào một hơi thật sâu, động viên bản thân đừng quá hồi hộp.

"Tự mình tìm chỗ ngồi đi, dù sao nơi này đối với em hẳn là rất quen thuộc!" Anh nhìn cô cười ám muội.

Lời nói của anh khiến cô không kìm nổi xấu hổ, không hiểu sao cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, hô hấp bắt đầu rối loạn.

Cô khẽ cắn môi, hy vọng trấn tĩnh chính mình, không nên bị những lời nói của anh làm ảnh hưởng, dự định nói cho nhanh những gì mình muốn nói, sau đó rời đi thật nhanh. "Tôi không biết vì sao anh bảo tôi tới đây, nhưng nguyên nhân tôi tới tìm anh, là vì Chân Nhân."

"Vì Chân Nhân?" Anh đi tới cái bàn, cầm lấy chai rượu đỏ của khách sạn cung cấp chậm rãi rót ra.

"Đúng, vì Chân Nhân, con bé thích anh!"

"Thật sao? Có lẽ cô ấy chỉ xem anh như một người anh trai thôi!" Phụ nữ thì anh đã gặp qua nhiều rồi, anh cảm nhận được ánh mắt khi Lam Chân Nhân nhìn anh mang đầy sự sùng bái và ái mộ.

"Không phải như vậy, cô ấy thật sự thích anh." Nghĩ tới những lời Chân Nhân đã nói ban nãy, cô khẳng định rằng em gái mình thật lòng thích anh.

"Anh chỉ xem cô ấy như một cô em gái dễ thương."

Cô em gái dễ thương? Ý anh là không thích Chân Nhân sao? Nếu Chân Nhân biết, nhất định sẽ rất khổ sở. "Chân Nhân là một cô gái tốt, chẳng những

ngoại hình xinh đẹp, hơn nữa lại rất dịu dàng, lại rất biết làm công việc nhà, nếu có thể, tôi hy vọng anh có thể thích Chân Nhân." Cô không muốn thấy em gái mình phải khổ sở thất vọng.

Dịch Thương Duệ rót rượu vang đỏ vào hai ly thủy tinh, sau đó đi về phía cô.

"Từ người trong gia đình ra, tôi chưa thấy Chân Nhân thích người nào, anh có biết không? Cô ấy mỗi lần nhắc đến anh đều vô cùng hóm hờ." Giống đêm nay cũng vậy, cô ấy cả đêm đều cười với anh.

Anh bịt tai không nghe thấy, cầm một ly rượu đỏ đưa về phía cô. "Nào, cầm lấy."

"Không, tôi không muốn uống rượu..... A!" Vung tay muốn cự tuyệt, không ngờ động tác của cô mạnh quá, đụng vào ly rượu đỏ anh định đem cho cô, chỉ thấy rượu từ trong ly bắn ra ngoài, văng tung tóe lên trên áo áo sơ mi màu trắng của anh, rượu thấm vào nhuộm thành vài giọt đỏ tươi.

"Thực xin lỗi!" Nhìn trên ngực anh có mấy vết đỏ rượu, Lam Đình Nhân vội vàng giải thích. "Thật sự rất xin lỗi, tôi không phải cố ý!"

Dịch Thương Duệ không buông tay khỏi hai ly rượu. "Cả đêm rồi cuộc em đang căng thẳng chuyện gì vậy? Chẳng những làm đổ nước trái cây lên váy mình, bây giờ còn hắt rượu đỏ vào người anh."

"Thật sự rất xin lỗi!" Cô cảm thấy thật vô cùng xấu hổ, áy náy nói thêm lần nữa. "Tôi lập tức lau sạch giúp anh."

Cô lôi anh vào phòng tắm, cầm khăn mặt thấm ướt, sau đó bắt đầu lau lên chỗ rượu đỏ tươi trên áo sơ mi của anh. "Hy vọng lau sạch."

Cô chăm chú chà sát vết rượu đỏ trên áo, tuy rằng màu sắc dường như ngày càng nhạt dần, nhưng không có cách nào hoàn toàn lau sạch, hơn nữa lại là áo sơ mi trắng, bởi vậy vết rượu vẫn rất rõ ràng, làm sao bây giờ đây?

Nhìn cô gái nhỏ trước mặt đang chăm chú lau chùi áo sơ mi cho anh, Dịch Thương Duệ lại nhớ tới chuyện cuối tuần trước, nhếch miệng không vui.

Sáng hôm đó rõ ràng đã bảo cô ở trong phòng chờ anh trở về, kết quả mười phút sau anh trở lại phòng, đã không thấy bóng dáng cô, cô bỏ đi không nói lời nào, khiến cho anh bức bối nói không nên lời!

Cô quả thực hình như muốn làm theo lời cô đã nói, muốn quên hết chuyện đã phát sinh giữa bọn họ, bởi vậy cho dù cô vì uống say mà đem lần đầu tiên trao cho anh, cô cũng không cần anh phụ trách, đặc biệt lãnh đạm phui mông bỏ đi.

Cô không cần anh phụ trách, như vậy anh tìm cô phụ trách là được rồi!

Dù sao anh cũng đã "ra sức" cả một đêm khiến cho cô hưởng thụ được khoái hoạt chưa bao giờ có, cô ít nhất phải nói với anh một tiếng cảm ơn rồi mới đi chứ? Nhưng cuối cùng cô cũng không nói một cái gì, len lén chạy đi, khiến cho anh có loại cảm giác bị người ta dùng xong rồi vứt đi, cảm giác thật sự rất tồi tệ!

Kỳ thật anh sớm đã quên cái người tên Lam Chân Nhân này rồi, nếu không phải trước khi đến Đài Loan, Quang Khải nhắc tới cái tên này với anh, anh căn bản không hề có ấn tượng. Nhưng may mắn là Quang Khải nhắc lại, nếu không thì anh sẽ không vừa nghe nói đến tên cô liền lập tức liên tưởng đến Lam Đình Nhân, mà sau khi gọi điện thoại cho Chân Nhân, phát hiện cô quả thực có một người chị tên là Lam Đình Nhân.

Thế giới thật đúng là nhỏ bé! Nếu bọn họ trong lúc đó theo như là lời cô nói, chỉ là một trò chơi, như vậy trò chơi này còn chưa chấm dứt đâu!

Hôm nay buổi tối khi gặp lại, nhìn thấy vẻ mặt cô rất khản trương, anh thật sự rất muốn cười, vốn muốn trêu ghẹo cô, trừng phạt cô dám lén bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy cô bị sắc nước ho khan thống khổ, anh đứng là vẫn còn cảm thấy đau lòng không thể trêu ghẹo cô. Anh đối xử với cô như vậy, mà cô đối xử với anh như thế nào?

"Sáng hôm đó anh không phải bảo em ở trên giường đợi anh sao?"

"Àn?" Đang chuyện chú lau chùi cái áo sơ mi, Lam Đình Nhân nhất thời không kịp phản ứng.

"Anh không phải bảo em ở trong phòng chờ anh trở lại? Vì sao len lén chạy mất?" Nhìn chằm chằm vào gương mặt thanh tú nghi hoặc kia, Dịch Thương Duệ nói lại một lần nữa.

Cô cuối cùng cũng nghe hiểu anh đang nói cái gì, chính là anh bỗng nhiên chất vấn chuyện cuối tuần trước, trong lòng cô còn chưa chuẩn bị sẵn sàng đón nhận, hơn nữa cô không muốn nói với anh về chuyện tuần trước. "Tôi tới tìm anh để nói chuyện của Chân Nhân, chứ không muốn thảo luận chuyện lúc đó của chúng ta, huống hồ không phải tôi nói anh quên đi sao?"

Anh liếc cô, "Nghe em nói như vậy, em đã quên rồi sao?"

"Đúng, tôi quên rồi." Cô kích động tránh đi cặp mắt đen gấp gấp nhìn chòng chọc vào người, nghiêng đầu sang một bên, vừa lúc thấy bồn tắm lớn, bên trong đầy nước, làm cho cô không khỏi nhớ tới đêm đó trong bồn tắm lớn hình như cũng đầy nước như vậy, sau đó cô cùng anh...

Trời ơi, cô rồi cuộc đang suy nghĩ cái gì! Hai gò má ửng hồng, cô vừa thẹn vừa vội vàng đem mặt quay sang chỗ khác.

Dịch Thương Duệ đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của cô, một màn thấy bồn tắm lớn mà thẹn thùng đỏ mặt anh hoàn toàn thấy hết, gương mặt tuần

mỹ kia nở nụ cười tà quái. "Mặt của em đỏ vậy, có phải lại nhớ tới cuộc "uyên ương hí thủy" đêm đó? Thế nào, có muốn làm lần nữa không?" Trong giọng nói trên tức còn có mang theo một tia cảm dỗ nồng nặc.

"Không, tôi không cần..." Đối mặt với lời nói khiêu khích của anh như vậy, Lam Đình Nhân loạn mạch, hô hấp cũng rối bời, cô không biết nên làm cái gì bây giờ, lật đật muốn lập tức bỏ đi.

Nhìn thấy vẻ mặt con mồi khẩn trương muốn chạy trốn, anh liền phát huy bản tính thợ săn bắt mồi tuyệt hảo, thân thể lao một cái về phía trước, hai tay giang ra, lập tức đem cô bé đáng yêu này vây vào bên góc tường. Bắt được thành công! Anh lộ ra một nụ cười thỏa mãn.

"Anh!" Anh rốt cuộc muốn làm cái gì? Lam Đình Nhân muốn hỏi, không ngờ cô vừa ngước mặt lên, thì đã phải đón nhận một sự đụng chạm ấm áp, anh đang hôn cô.

So với trên ghẹo, anh đêm nay càng muốn làm một việc hơn nữa, chính là hôn cô.

Tuy rằng tuần trước mắt say lờ đờ mê man, đối với anh nụ cười ngây thơ của cô vẫn thật đáng yêu, nhưng đêm nay cô tỉnh táo, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú, trang điểm nhạt, thoát nhìn trong veo trắng mịn, so với bộ dáng khi say rượu, tựa hồ càng khiến người ta mê muội, xem ra cũng càng thêm "ngon miệng"!

Anh tuyệt không một chút hoài nghi rằng, nếu bên cạnh không phải còn có Quang Khải cùng Lam Chân Nhân, anh sẽ lập tức đem cô mang về phòng, hung hăng hôn cô, giống như bây giờ, ham muốn được hôn cô say đắm bị kìm nén suốt cả đêm, một khi đã bị phóng thích, khiến cho anh không thể tự không chế nữa, thậm chí hôn cô thật sâu, cho cô cảm nhận được dục vọng của anh đối với cô mãnh liệt cỡ nào.

"Ừ... ừ..." Nụ hôn của anh vừa nhanh lại vừa cuồng dã, nụ hôn cuốn vào với sự nồng nhiệt thô bạo, làm cho hô hấp của Lam Đình Nhân vốn sớm hỗn loạn lại càng dồn dập hơn, đầu cô cũng vì sự kích thích kia mà trở nên mê muội choáng váng.

Dịch Thương Duệ đưa tay ôm cô vào mình, không ngờ thân thể hai người dính sát vào nhau như thế, thân hình cao lớn rắn chắc cố ý cọ xát vào thân hình mềm mại, sau đó lại làm môi lưỡi hai người quấn lấy nhau mỗi lúc một sâu hơn.

"Không, ần..." Thân thể hai người thân thể cọ vào nhau đem đến một loại khoái cảm tê dại, khiến thân thể cô sợ run rẩy. Cô muốn đi, muốn nói không, nhưng càng phát ra tiếng, cũng chỉ biến thành tiếng thở gấp gấp.

Bàn tay to lớn của anh chạm vào thân thể nõn nã của cô qua lớp y phục, nhẹ nhàng xoa bóp, anh tiếp xúc vào khiến cô tuy cảm thấy khẩn trương, nhưng mà thân thể lại như còn nhớ cảm giác vuốt ve như vậy, kim lòng không đậu đem thân mình dán lên người anh, theo bản năng muốn được anh chạm vào nhiều hơn...

Cô thở gấp, cô chủ động dựa vào, làm cho Dịch Thương Duệ không còn do dự, một tay ôm cô nâng lên.

"Đi, chúng ta lên giường đi." Anh ôm cô đi ra khỏi phòng tắm. Tuy rằng uyên ương hí thủy thực hấp dẫn người ta, nhưng anh cũng không muốn lập tức làm cô mệt chết, đêm còn rất dài.

Lam Đình Nhân bị hôn đến mê mẩn, cho đến khi thấy mình bị đặt trên giường, khi anh đưa tay cởi quần áo của cô, mới nhất thời bừng tỉnh, khẩn trương bắt lấy tay anh. "Không, không được!"

"Không được?" Anh nhú mày, "Đừng nói với anh em không muốn, mới vừa rồi em chủ động dán người lên thân thể anh, đúng không?"

Cô xấu hổ lúng túng nói không ra lời, nhận ra cô không thể phản bác, điều này làm cho gò má cô càng thêm đỏ ửng.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ kia biến thành trái cà chua đỏ, Dịch Thương Duệ lộ ra nụ cười tuần mỹ mê chết người không đền mạng: "Không cần vì tình mà khổ như vậy, chỉ cần đừng cảm nói ra em cũng muốn anh là được rồi."

Cứ bị anh trên ghẹo, nhưng cô không thể phủ nhận, anh thật là một người đàn ông hấp dẫn, cứ mỗi một khắc trôi đi cô lại càng thêm mê mẩn bởi nụ cười anh tuần quyến rũ kia.

Chết rồi, cô phát hiện anh cũng đang nhìn cô. "Vì sao anh cứ nhìn tôi như thế?"

Anh cười thâm sâu. "Bởi vì em nhìn anh đến chảy nước miếng kia."

"Chảy nước miếng?" Theo bản năng cô lấy tay lau khóe miệng, mà chẳng thấy nước miếng, nghe thấy anh tự nhiên bật cười to, mới biết mình lại bị anh trên ghẹo!

"Ha ha ha." Sao mà cô lại đáng yêu như vậy chứ!

Chưa từng có một người phụ nữ nào có thể mang lại cho anh cảm giác thoải mái sung sướng như vậy, hơn nữa không cần phô bày ra mấy động tác kêu gọi, chỉ là khuôn mặt hồn nhiên khả ái mềm mại ngọt ngào, đã đủ khiến anh mê muội, thậm chí khát khao muốn giữ lấy cô.

Lam Đình Nhân phát hiện anh lại dùng cái ánh mắt ám muội của tuần trước để nhìn cô, cô thấy toàn thân khó chịu, trong cơ thể cũng không hiểu sao lại nổi lên một cảm giác quái dị, nhất thời tìm đập càng nhanh hơn, càng muốn rời đi.

"Anh buồn nhanh, chúng ta không thể như vậy, bởi vì Chân Nhân thích anh..." Muốn đẩy anh ra, không ngờ anh lại tiếp tục cởi quần áo của cô. "Anh đừng có cởi quần áo của tôi... Tay đừng sờ loạn... Tôi... Ân..."

Thật là, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng mê người như vậy mà lúc nào cũng nói ra những lời thật khiến người mất hứng! Nếu đã là như vậy, chi bằng nghe cô kêu một chút, còn tuyệt vời dễ nghe hơn.

Ánh sáng mờ lờ mờ của màn đêm lúc này mới chính thức bắt đầu.

So với nhiệt độ ban đêm lạnh lẽo ở ngoài, trong phòng giờ phút này lại cực nóng giống như ban ngày ba mươi tám độ, vừa thiêu nóng nóng lại vừa có tiếng thở dồn dập, ánh trắng sáng ngời nghiêng mình chiếu vào cửa sổ, rọi lên hai thân ảnh đang quấn lấy nhau trên giường, dường như đã trở thành một khối.

Lam Đình Nhân trở mình, cảm thấy đụng phải cái gì, đôi mắt uể oải khẽ héch lên nhìn, vừa nhìn thấy một người đàn ông, thân thể lỏa lồ nằm bên cạnh liền mở to hai mắt, trong nháy mắt tỉnh táo lại ngay.

Cô cẩn thận di chuyển thân thể, không muốn đánh thức Dịch Thương Duệ đang ngủ say bên cạnh, cô nhìn xuống đồng hồ đeo tay, đã bảy giờ rồi, sợ hãi vội vàng bước xuống giường, sau đó rón ra rón rén mặc quần áo vào.

Cô làm sao lại có thể ngủ quên kia chứ?

Rõ ràng sau khi hai người hoan ái, cô chỉ muốn đi đến bất chuyển xe điện ngầm cuối cùng để về nhà, nhưng Dịch Thương Duệ ôm lấy cô không cho rời đi, tiếng nói quyến rũ còn lưu lại bên tai, "Em thật tuyệt, chúng ta làm lại một lần nữa nhé, ả?"

Cô nhớ rõ mình còn nói không cần, nhưng anh lại ôm cô hôn hít, kết quả lại... Mặt đỏ lên, Lam Đình Nhân vô phương cũng không muốn nhớ lại chuyện tối hôm qua, vội vàng mặc quần áo, cầm đồ đạc của mình lặng lẽ rời khỏi căn phòng.

Chân Nhân bây giờ hẳn là về nhà rồi, phải giải thích như thế nào với nó về chuyện mình đêm qua không về đây?

Lại nói là ở lại công ty làm việc sao?

Tuy rằng không muốn lừa cô em gái, nhưng mà cũng chỉ có thể nói như vậy.

Nhưng khi cô về nhà, lại bất ngờ phát hiện em mình còn chưa trở về, bởi vậy cô về phòng trước, tắm rửa rồi thay quần áo.

Khi cô chuẩn bị ra cửa đi làm, vừa đúng lúc em gái về nhà, trên tay xách theo hai túi đồ ăn.

"Chân Nhân, em sao lại mua nhiều đồ ăn như vậy?" Hôm nay không phải sinh nhật của cô, đương nhiên cũng không phải sinh nhật của em gái cô.

Lam Chân Nhân đem đồ ăn đặt lên bàn. "Chị quên rồi sao? Em đã nói qua là muốn làm đồ ăn mời anh Dịch ăn, nhưng mà em sợ làm ra lại không thể ăn được, cho nên cái này, là đồ ăn hai ngày em mua về để luyện tập". Tuy rằng cô khá tự tin với tài nấu bếp của mình, nhưng đối tượng là anh Dịch, cô muốn làm cho anh những món phải ngon thật sự.

Nhìn thấy em gái mình có chăm chỉ để tâm làm thức ăn ngon mời Dịch Thương Duệ đến thế, trong lòng Lam Đình Nhân trầm xuống.

Chân Nhân thích Dịch Thương Duệ như vậy, mà tối hôm qua mình lại có thể phát sinh quan hệ với anh ta lần nữa, cô đúng là một người chị tồi! Rõ ràng sợ nhất là nhìn thấy em mình bị tổn thương, nhưng chính mình lại làm chuyện tổn thương em mình, cô thật sự tệ quá mà!

Hiện tại điều duy nhất cô có thể bù lại, đó là làm cho Dịch Thương Duệ thích Chân Nhân, nhưng anh nói chỉ xem Chân Nhân là em gái, nếu Chân Nhân biết, không biết sẽ khổ sở thế nào.

Có lẽ Dịch Thương Duệ còn chưa hiểu hết ưu điểm của Chân Nhân, bởi vì có ai mà lại không thích Chân Nhân, nếu anh thử qua lại nhiều với em gái cô thì cô tin anh chắc cũng sẽ thích nó mà thôi.

Cô biết mình nên làm như thế nào rồi!

Lam Đình Nhân đi về phía em gái, vỗ vỗ lên vai của cô. "Chân Nhân, em yên tâm, Dịch Thương Duệ nhất định sẽ thích ăn đồ em làm."

Lam Chân Nhân mỉm cười. "Nếu anh Dịch thích thì tốt rồi."

"Sẽ thích, anh ta nhất định sẽ thích ăn."

Cô quyết định không cùng Thương Duệ gặp mặt nữa, nhưng hy vọng anh và Chân Nhân có thể ở cùng một chỗ, ít nhất cũng phải thử giao du với con bé nhiều một chút, chứ không cần cự tuyệt Chân Nhân nhanh như vậy.

Trong văn phòng, ánh mắt Dịch Thương Duệ thâm trầm nhìn đồng văn kiện trên tay, đó là danh sách mấy xí nghiệp Đài Loan muốn hợp tác cùng tập đoàn Hoa Dịch, lúc đầu đưa lên kế hoạch hợp tác đạt khoảng hai mươi mấy cái, sau khi trải qua hạch tuyển và đánh giá, tuyển ra được ba xí nghiệp danh

tiếng và có nguồn vốn lưu động không tệ.

Vì chi nhánh của công ty cần tìm người hợp tác mới, hành trình đi Đài Loan lần này của anh là vô cùng quan trọng.

"Đại Khánh, Phong Hoa và Hưng Long. Chiếu theo tư liệu trên tay của chúng ta, tài chính của Đại Khánh là hưng thịnh nhất, công tác kinh doanh cũng tốt nhất, tựa hồ là đối tượng hợp tác không tồi." Ngoại trừ việc xem xét kế hoạch hợp tác do mấy xí nghiệp đưa đến, bọn họ còn tự mình thu thập không ít tư liệu về các công ty này.

"Đúng vậy, nhưng mà nơi tích cực mong muốn được hợp tác với chúng ta nhất là xí nghiệp Phong Hoa."

"Xí nghiệp Phong Hoa?" Dịch Thương Duệ lật lật trang sau, nhìn đến những tư liệu điều tra có liên quan đến xí nghiệp Phong Hoa.

"Đúng, người phụ trách kế hoạch lần này do xí nghiệp Phong Hoa phái ra chính là quản lý nghiệp vụ của bọn họ, trước kia anh từng thỉnh cầu qua rất nhiều lần, hi vọng được gặp mặt cùng Dịch tiên sinh."

Nghe Quang Khải nhắc tới như vậy, Dịch Thương Duệ cũng có ấn tượng, anh đã đồng ý cùng đối phương gặp mặt, thời gian là trưa thứ Bảy tuần trước, nhưng sau đó anh lại vì cái người phụ nữ chạy trốn kia mà hủy bỏ.

Nhìn văn kiện và tư liệu, thần sắc anh đột nhiên rùng mình. "Lục Học Hành? Anh ta tên là Lục Học Hành sao?"

"Đúng, nghe nói anh là con rể mới của Trịnh chủ tịch, có lẽ là muốn biểu hiện cho nhạc phụ xem, bởi vậy động tác cũng khá tích cực." Trương Quang Khải cho rằng thái độ nhiệt tình của Lục quản lý quả là không tệ, nhưng nếu xài quá nhiều tiền xảo, thì có khả năng sẽ mang lại kết quả hoàn toàn ngược lại.

"Con rể mới vào cửa?" Dịch Thương Duệ suy tư.

"Có vấn đề gì sao ạ?"

"Không có việc gì!" Sắc mặt Dịch Thương Duệ bình tĩnh. "Sắp xếp cho tôi gặp mặt với đại diện bên Đại Khánh."

"Tôi biết rồi."

Khẽ liếc nhìn đồng hồ, sau đó đứng dậy, Dịch Thương Duệ cầm lấy áo khoác đang vắt một bên mặc vào. "Tốt lắm, mấy chuyện khác giao cho hết anh xử lý."

"Dịch tiên sinh, anh muốn đi ra ngoài?" Trương Quang Khải khẽ ngạc nhiên.

"Đúng."

"Nhưng mà tôi nhớ là trưa hôm nay anh không có lịch hẹn kí kết hợp đồng nào..."

"Tôi hẹn mỹ nhân ngư của tôi cùng nhau ăn cơm trưa." Anh nở nụ cười, "Thế nào, còn có việc gì sao?"

"Không có." Anh lắc nhẹ đầu. "Dịch tiên sinh, xem anh hình như rất thích mỹ nhân ngư của anh nha." Anh rất ít khi nhìn thấy ông chủ nhắc đến bất kì người phụ nữ nào mà có biểu hiện vui vẻ như vậy.

"Tôi chỉ có thể nói là cô ấy khiến cho tôi rất hứng thú!" Anh trả lời khéo léo. "Anh không phải đã biết mỹ nhân ngư của tôi là ai rồi chứ?"

Nghe anh hỏi, Trương Quang Khải không giấu diếm, "Nếu như tôi đoán không sai người đó chính là Lam Đình Nhân tiểu thư, chị gái của Lam Chân Nhân, đúng không?"

"Ha ha, liệu có gì qua được cặp mắt của anh không đây hả? Chuyện gì cũng lừa không được anh!" Thực tình anh cũng không muốn giấu diếm, nếu không thì đã không trả lời rồi. "Được rồi, tôi phải đi đây, cuộc hẹn này tôi dự tính phải cố gắng lừa để bắt cóc được cô ấy, lỡ mà mỹ nhân ngư chờ lâu quá trốn mất, tôi sẽ thất vọng lắm đó."

"Được, chúc anh hẹn hò vui vẻ."

Nhìn bóng sếp rời đi, Trương Quang Khải quyết định không đem mấy lời trong lòng nói ra nữa.

Anh vốn muốn hỏi, sếp đối với Lam Đình Nhân tiểu thư có thật nghiêm túc hay không.

Nhưng mà anh biết Dịch tiên sinh về phương diện tình cảm chưa từng dự tính xa vời, bởi vậy anh ta đối với Lam Đình Nhân tiểu thư "nghiêm túc" là ở mức độ nào, chỉ sợ ngay cả bản thân anh ta cũng không biết? Như vậy cho dù có mở miệng hỏi, hẳn cũng chỉ nhận được một đáp án mơ hồ mà thôi.

Nhưng mà từ thứ Sáu tuần trước tới hôm nay, đã qua một tuần, nếu chỉ đơn thuần là tình một đêm, hẳn là sẽ không duy trì lâu như vậy, hơn nữa, hai ngày trước Dịch tiên sinh sau khi kết thúc mấy cuộc họp, từng oán giận nói hình như nếu anh ta không gặp mỹ nhân ngư thì cảm thấy vô cùng buồn chán, hại tinh thần của anh ta sa sút, làm việc không nổi.

Lời này mới nghe qua tưởng như nói đùa, nhưng trước giờ Dịch tiên sinh khi đang làm việc chưa từng nhắc tới chuyện phụ nữ, hơn nữa ngay lúc đó về mặt anh ta ngoại trừ có vài điểm bất mãn, còn có chút mất mát, có thể thấy được mức độ mà anh ấy thích Lam tiểu thư vượt xa khỏi cái "hứng thú" như lời anh ấy nói.

Lam Chân Nhân trên tay xách theo đồng hồ ăn cô vất vả lắm, giữa trưa đến công ty tìm anh Dịch, cô hỏi qua anh Trương, anh nói anh Dịch trưa hôm nay không có lịch gì, mà cô cũng không gọi điện thoại cho anh Dịch, bởi vì cô muốn cho anh bất ngờ, hy vọng anh sẽ thích đồ ăn cô làm.

"Chân Nhân, thật có lỗi, Dịch tiên sinh giữa trưa lại có hẹn bất ngờ, cho nên vừa mới đi ra ngoài." Trương Quang Khải trên mặt có một chút áy náy.

Bỗng nhiên vừa mới nghe Dịch tiên sinh nhắc tới trưa nay có hẹn với Lam Đình Nhân, tuy rằng muốn nói cho Dịch tiên sinh biết Chân Nhân trưa hôm nay sẽ tìm đến anh, nhưng thấy Dịch tiên sinh suốt mấy ngày buồn bã hiêm hoi mới có lại được nụ cười, cho nên anh cũng khó nói ra miệng.

Bởi vì vậy, anh cảm thấy thực sự có lỗi với Chân Nhân.

"Anh Trương, anh không phải giải thích với em đâu, anh Dịch cũng là vì công chuyện, không có vấn đề gì đâu." Mặc dù có chút thất vọng, nhưng trên mặt Lam Chân Nhân vẫn tươi cười, bởi vì cô không muốn làm cho anh Trương phải tự trách. "Anh Trương, anh có hẹn với ai không? Em cũng có làm phần cho anh đây."

Trương Quang Khải nhìn cô, lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt Chân Nhân lộ ra những đường nét uyển chuyển đúng tiêu chuẩn mỹ nhân phương đông, liền cảm thấy cô rất được, hơn nữa cá tính nhu thuận dịu dàng, nhưng mà Dịch tiên sinh hình như đối với cô bé này không chút hứng thú, ngay cả lần này đến Đài Loan có gặp mặt cô hay không cũng phải đợi anh phải nhắc.

Vốn là sếp anh đã trả lời không muốn gặp cô, nhưng sau đó lại chủ động hỏi điện thoại của Chân Nhân, lúc ấy anh còn thấy kỳ quái Dịch tiên sinh làm sao có thể đột nhiên thay đổi chủ ý như vậy, thì ra là vì Lam Đình Nhân tiểu thư.

Nhận ra anh Trương nhìn cô không nói gì, Lam Chân Nhân cảm thấy kỳ lạ hỏi: "Anh Trương, làm sao vậy, có phải là anh cũng có việc hay không? Nếu là như vậy, không có vấn đề gì, lần sau em lại đến."

"Anh không sao, bây giờ cũng là thời gian nghỉ ngơi." Trương Quang Khải nhẹ nhàng cười cười, "Đi, chúng ta đến phòng khách, anh vừa lúc đói bụng."

"Àn." Có người cổ động làm cho cô cũng cảm thấy hứng thú.

Hai người đi vào phòng khách, Lam Chân Nhân đem lồng com đặt lên bàn, sau đó cô lại lấy ra từng tầng từng một.

Nhìn năm cái hộp đựng đầy đồ ăn, tuy rằng anh không biết tên từng món, nhưng nhìn ra được mấy món đó đều không phải món gia đình thông thường, bởi vì mỗi món trông vừa ngon miệng lại vừa tinh xảo, nhất định cô tốn không ít thời gian.

"Thơm quá, nhất định ăn rất ngon, không ngại anh ăn sạch hết chứ?"

"Ăn sạch hết?" Lam Chân Nhân run lên, sau đó hiểu được anh nhất định là muốn an ủi cô mới nói như vậy, điều này làm cho cô cảm thấy đau khổ, cũng nở nụ cười. "Ăn sạch hết đương nhiên là rất tốt, nhưng anh Trương nếu ăn nhiều như vậy, anh có thể biến thành một ông bụng bự nha."

So với anh Dịch vô tâm lại nghiêm túc, anh Trương tựa như anh trai hàng xóm nhà bên, đối với cô thật sự thân thiết, bởi vậy cô mỗi lần đều là gọi điện thoại trước cho anh Trương, hỏi anh mấy chuyện về anh Dịch.

"Đồ ăn ngon trước mặt, có thành một ông lão bụng bự thì thành ông lão bụng bự vậy."

Cô cười cầm chiếc đũa cùng cái đĩa nhỏ đưa cho anh. "Như vậy mời dùng đi!"

Trương Quang Khải cam đoan, "Anh nhất định sẽ ăn hết sạch."

"Ha ha." Cô vui vẻ cười.

Trương Quang Khải ăn đồ ăn, tiếp đó nhớ tới một việc. "Chân Nhân, anh hỏi em, nếu Dịch tiên sinh đã có người trong lòng rồi, thì em sẽ làm như thế nào?"

Tuy rằng anh chưa xác định được tình cảm thật sự của Dịch tiên sinh đối Lam Đình Nhân tiểu thư, nhưng chuyện có yêu thích ở một mức độ nhất định thì có thể xác định được, hơn nữa, tương lai lỡ mà Chân Nhân biết người trong lòng của Dịch tiên sinh là chị gái của cô, chắc hẳn sẽ bị đã kích không nhỏ.

Hiện nay hai chị em cô sống nương tựa lẫn nhau, hơn nữa tình cảm xem ra rất tốt, hy vọng sau này sẽ không do chuyện này mà ảnh hưởng đến tình cảm chị em của các cô.

"Anh Dịch đã có người yêu thích sao?" Lam Chân Nhân có chút kinh ngạc, bởi vì trước đây anh Trương từng nói qua anh Dịch không có bạn gái, cũng không có người trong lòng.

"Không phải, anh vừa mới nói đây chỉ là giả thiết."

"Câu hỏi gì thiết sao?" Cô suy nghĩ. "Nếu anh Dịch đã có người yêu thích, em sẽ chúc phúc cho anh ấy."

"Em không khó chịu sao?" Cô không phải thích Dịch tiên sinh lắm sao?

"Khó chịu? Có lẽ là có, nhưng mà em không thể nhất định bắt anh Dịch thích em được, ngược lại dường như hy vọng được nhìn thấy anh ấy hạnh phúc."

Trương Quang Khải cảm thấy được cô nói những lời này là thật tâm, bởi vì biểu hiện của cô thoát nhìn rất chân thực, nhưng đây dường như có chút kỳ lạ. "Nhưng không phải em rất thích anh ta?"

"Đúng vậy, em rất thích anh Dịch." Cô thường hỏi anh Trương chuyện về anh Dịch, bởi vậy cô thật lòng trả lời tâm ý của mình. "Mẹ em qua đời từ rất sớm, một tay cha em nuôi nấng hai chị em em lớn lên, tuy rằng cha em chỉ là một nhân viên công vụ bình thường, nhưng cha rất yêu thương chị em, đối với em mà nói, trên thế giới này vĩ đại nhất là cha, nhưng cha em ba năm trước đây đã qua đời." Giọng nói của Lam Chân Nhân vô cùng khổ sở và sâu nặng.

"Năm ngoái lúc em thực tập ở khách sạn bên Australia bị một nữ khách gây khó xử, cũng bị yêu cầu bồi thường, em thật sự cảm thấy rất sợ hãi, may mà có anh Dịch giúp em, em thật rất vui, cảm giác anh ấy giống như cha em bảo hộ cho em, không cho em bị thương tổn hay ủy khuất gì hết, cho nên từ giây phút đó em đã rất thích anh Dịch." Lúc ấy anh Trương không ở đó, sau đó không lâu anh mới đi vào khách sạn.

Thích giống như cha?

Lời nói của Lam Chân Nhân khiến cho Trương Quang Khải có chút kinh ngạc, nhìn cái biểu cảm sùng bái trên khuôn mặt cô, dường như anh có thể không cần phải lo lắng cho chị em cô sau này sẽ vì Dịch tiên sinh mà tình cảm xấu đi nữa.

"Anh Trương, sao anh không ăn? Có phải tại em nói nhiều quá không?" Tuy rằng anh Trương đối xử với cô vẫn rất thân thiết, nhưng vừa rồi hình như là cô nói hơi nhiều, có lẽ sẽ làm anh Trương cảm thấy thực nhàm chán.

"Không đâu, anh rất thích nói chuyện phiếm với em, cho nên em cứ tiếp tục nói không có vấn đề gì."

"Àn."

Trương Quang Khải vừa ăn đồ ăn ngon, vừa nghe Lam Chân Nhân nói chuyện, cả hai trải qua một buổi trưa vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

"Anh nói vậy là có ý gì?"

Giữa trưa, Lam Đình Nhân vội vàng đi đến quán ăn mà Dịch Thương Duệ đã nhắc tới, vừa ngồi xuống, liền khẩn trương hỏi.

Vì Chân Nhân, cô đã quyết định không gặp mặt anh nữa, cho dù anh đã nhiều lần đánh tiếng mời cô cùng dùng cơm, cô đều tìm cơ hội tuyệt, chỉ hy vọng anh có thể thử qua lại với Chân Nhân.

Kết quả là sáng nay cô nhận được tin nhắn anh gửi, nói cái gì mà tốt hơn cô nên thân thiện với anh một chút, nếu không thì có thể anh sẽ oán trách với Chân Nhân là cô đối xử với anh không tốt.

Cô quả thật không hiểu, không lẽ ý của anh ta là muốn nói cho Chân Nhân biết việc giữa hai người sao? Lòng cứ khẩn trương, cô liền gọi điện thoại hỏi anh, nhưng anh chỉ nói gặp mặt nhau mới trả lời câu hỏi của cô, rồi cho cô địa chỉ tiệm ăn này, bảo cô đứng giữa trưa đến.

Không phải là cơm tối mà là cơm trưa, cũng không hẹn ở phòng ăn của khách sạn anh đang ở, Lam Đình Nhân cảm thấy yên tâm phần nào, hơn nữa muốn biết rốt cuộc anh ta có ý đồ gì, vì vậy cô đến nơi hẹn rất đúng giờ.

Thấy được người lâu ngày không gặp, Dịch Thương Duệ khẽ mỉm cười. "Đừng vội, vừa rồi anh đã giúp em gọi món, là bò bít-tết, hy vọng là em thích."

Tuy rằng Lam Đình Nhân chỉ định nói chuyện xong với anh sẽ đi liền, nhưng ngay lúc đó người phục vụ đem thức ăn lên, nên cô đành đợi người phục vụ bày xong lên bàn mới nói được.

"Mời hai vị từ từ dùng bữa."

Sau khi người bồi bàn rời đi, cô liền hỏi lại thêm lần nữa. "Tin nhắn lúc sáng anh gửi là có ý gì? Anh định đem chuyện giữa hai ta nói với Chân Nhân thật sao?" Vì nhận được tin nhắn lúc sáng của anh hại cô không thể chuyên tâm vào công việc.

Chỉ là nhìn thấy vẻ hoảng hốt lo lắng của cô, Dịch Thương Duệ lại càng bình tĩnh, anh cầm lấy dao nĩa đưa cho cô, "Mau thử xem, món bò bít-tết ở đây rất có tiếng."

Cô làm gì có tâm trạng để ăn bò bít-tết!

"Dịch Thương Duệ, rốt cuộc anh có ý gì?"

"Em ăn trước đi, rồi anh mới trả lời câu hỏi của em!"

"Anh!" Cô đành nhận lấy dao nĩa, cắt nhỏ một miếng bò cho vào miệng.

"Ngon không?"

Tuy là cô không lòng dạ nào thưởng thức, nhưng mùi vị (đang nhai) trong miệng quả thật rất ngon làm hai mắt cô sáng ngời, không nhận được tán thưởng. "Àn, ngon lắm." thịt mềm mà rất ngon.

"Em thích là được rồi." Dịch Thương Duệ cũng bắt đầu động dao nĩa.

"Tôi đã ăn rồi, vậy anh có thể trả lời được chưa?" Tuy là bò bít-tết rất ngon làm cô ăn một miếng rồi lại một miếng nhưng cô vẫn không quên mục đích của cuộc gặp mặt này.

Ăn một miếng bít-tết, cuối cùng anh cũng chịu trả lời cô. "Nếu muốn nói thì vào đêm em của em giới thiệu hai ta quen biết anh đã sớm nói rồi."

"Nếu anh đã không nói việc giữa hai ta cho Chân Nhân biết, vậy tin nhắn lúc sáng là..."

Anh cười nhẹ, "Trong tin nhắn anh có viết gì sao? Hửn là không có viết sẽ đem "bí mật" giữa hai ta nói với em của em chứ?"

"Anh thực sự không có nói như vậy, nhưng mà..." ý tứ trong cái tin đó hình như là ý này mà, nhìn anh, không phải là cô lại bị anh trêu chọc nữa chứ?

"Nếu không phải là ý đó, sao lại gửi tin nhắn đó đến cho tôi, hại tôi còn tưởng là... nói rõ trên điện thoại là được rồi, sao còn khẳng khẳng đòi phải cùng ăn cơm?"

"Muốn gặp em không được sao?"

"Cái... Cái gì?" Tim Lam Đình Nhân đập thình thịch, không hiểu anh vì sao đột nhiên nói những lời này. Muốn... muốn gặp cô? Không lẽ anh lại muốn trêu ghẹo cô? Cho dù có là vậy, trong lòng lại vì câu nói này mà đập điên cuồng.

"Anh nói muốn gặp em, nên mới hẹn em ra cùng ăn cơm." Tuy rằng nói ra những lời này ngay cả bản thân anh còn không hiểu nổi, nhưng anh đích thật là muốn gặp cô.

Nhưng vì cái gì?

Nói thật là, anh cũng không hiểu nổi tình cảm trong lòng, chỉ là cảm thấy cô vừa thẳng thắn vừa đáng yêu, động một cái là xấu hổ đỏ mặt, vô thức làm cho người ta cảm thấy gọi cảm lại mê người, đương nhiên sự phù hợp trên giường của hai người càng làm cho anh cảm thấy thỏa mãn chưa từng có...

Tóm lại, đơn giản một câu, đối với anh, cô rất thú vị!

Không chỉ như vậy, cảm giác ôm lấy cô mà ngủ cũng rất tuyệt vời, kết quả buổi sáng hôm đó lúc mơ màng đưa tay ra định ôm mỹ nhân vào lòng, thì phát hiện bên giường kia hoàn toàn trống không, ngoại trừ cảm giác trống rỗng vì không ôm được cơ thể ấm áp mịn màng thơm ngát kia ra, thì việc cô không nói tiếng nào mà chạy mất cũng làm anh cảm thấy rất không vui.

Càng đáng giận hơn chính là, trong đầu của cô bé ngốc này không biết suy nghĩ cái gì, lại vì em gái của cô mà nói không muốn tiếp tục gặp anh nữa, hơn nữa còn rất cố chấp, không chịu nghe điện thoại của anh làm anh không thể không dùng chút thủ đoạn, gửi đi tin nhắn uy hiếp đe dọa đó, quả nhiên thu được hiệu quả mà anh mong muốn.

Anh vốn vẫn còn giận cô, nhưng lúc thấy bóng dáng cô xuất hiện ở cửa tiệm ăn, cơn giận đột nhiên giảm đi hơn nửa, thấy cô khen bít-tết ngon, anh lại càng vui hơn.

Anh thích cảm giác được ở bên cô, đây là việc gần đây anh mới nhận ra được.

"Tôi..." Nghe anh khẳng định thêm lần nữa vì muốn gặp cô nên anh mới mời cô ăn cơm, Lam Đình Nhân hỏi hệt đến mức không biết nên nói gì.

"Khóe môi em dính tương kìa."

"Àn?"

Cô chuẩn bị buông dao trong tay ra để lấy khăn giấy lau đi nhưng anh đã ngăn lại.

"Đừng nhúc nhích, anh giúp em lau."

Dịch Thương Duệ lấy khăn giấy, dịu dàng giúp cô lau đi vết thương bên miệng. "Xong rồi."

Trái tim Lam Đình Nhân vốn đã đập loạn vì câu nói muốn gặp cô của anh, giờ lại vì hành động quá mức thân mật của anh mà giờ phút này nó càng đập như trống trận, sấm nổ vang ầm ầm trong đầu.

"Đó không phải là Đình Nhân sao?"

Nghe thấy có người gọi tên mình, Lam Đình Nhân từ trong bối rối hoàn hồn lại, là Xảo Lệ cùng với Học Hanh.

"Quả nhiên là Đình Nhân." Trịnh Xảo Lệ cười tươi đi về phía cô, Lục Học Hanh đi phía sau, "Đình Nhân, không ngờ là gặp lại cậu ở đây."

"... Ân." Đình Nhân nở nụ cười không được tự nhiên, đã một tháng từ ngày hai người họ kết hôn, đây là lần đầu tiên cô gặp lại hai vợ chồng họ.

"Lúc này mình vừa đến bệnh viện xét nghiệm, Học Hanh đi cùng với mình, vì hôm nay biết được em bé là trai hay là gái rồi". Trên mặt Trịnh Xảo Lệ hiện lên nụ cười hạnh phúc của người làm mẹ.

"Vậy kết quả em bé là trai hay là gái?"

"Là con gái, mình thích con gái nhất!"

"Quá tốt rồi, chúc mừng cậu, Xảo Lệ, còn Học Hanh nữa, chúc hai người sẽ có bé gái thật dễ thương." Gặp lại Học Hanh, Lam Đình Nhân cảm thấy dường như bản thân có thể bình thần đối mặt với anh, có lẽ là cô đã thật sự quên đi cảm giác thích anh rồi.

"Cảm ơn cậu, Đình Nhân." So với gặp Lam Đình Nhân, Lục Học Hanh càng chú ý đến người cùng ăn cơm với cô hơn, nếu như anh nhớ không lầm thì người đó chắc là... "Đình Nhân, không giới thiệu bạn em với mọi người sao?"

Không nghĩ đến Học Hanh lại muốn làm quen với bạn cô, điều này làm cô hoàn toàn kinh ngạc, "À, đây là bạn của em, tên là Dịch Thương Duệ." Giới thiệu như vậy chắc là được chứ? Quan hệ giữa hai người bọn họ cũng có thể xem như là bạn bè.

"Dịch Thương Duệ?" Nghe được đôi phương quả đúng là Dịch Thương Duệ, Lục Học Hanh vui vẻ giơ tay ra định bước đến gần làm quen. "Dịch tiên sinh, anh không phải là...."

"Xin lỗi, tôi không thích bị người khác làm phiền khi đang dùng bữa." Dịch Thương Duệ không chút thân thiện thậm chí còn tỏ thái độ lạnh nhạt, làm cả ba người còn lại đều bàng hoàng kinh ngạc.

Lục Học Hanh vừa nghe liền biết Dịch Thương Duệ có ý đuổi khách, tuy rằng rất muốn làm quen với nhân vật quan trọng này, nhưng anh biết càng không thể đắc tội Thương Duệ nên lộ ra nụ cười hòa nhã thường ngày, "Đình Nhân, thật có lỗi, đã quấy rầy em dùng cơm với bạn, khi nào rảnh thì liên lạc." Dứt lời, liền nắm lấy tay vợ rồi đi.

Thấy Xảo Lệ và Học Hanh lúng túng gượng gạo rồi đi, Lam Đình Nhân không hiểu vì sao thái độ vừa rồi của Dịch Thương Duệ lại lạnh lùng như vậy, là vì cô nói bọn họ chỉ là bạn sao?

"Họ là bạn của tôi, lúc này anh không nên đối xử với họ như vậy." Cho dù cô không nên nói anh là bạn cô, nhưng thái độ của anh cũng không cần phải tệ như vậy.

Dịch Thương Duệ không vui nhìn cô. "Người đàn ông lúc này là tên bạn trai trước đây đã vứt bỏ em để chạy theo con gái nhà giàu?"

Cô không khỏi kinh ngạc. "Làm sao anh biết được việc này?"

"Hôm em uống say đã nói cho anh biết."

"Cái gì?" Trời ơi, cô cư nhiên lại đem việc này nói với anh! "Tôi... Tôi còn nói gì khác nữa không?"

"Em nói em muốn quên Lục Học Hanh, nên tìm anh lên giường để giúp em quên anh ta." Giọng điệu của anh vẫn tiếp tục không vui.

Lam Đình Nhân xấu hổ đến mức muốn đào cái hố mà chui xuống, cô không ngờ ngay cả việc như vậy mà bản thân cũng nói ra được! Lấy tay che lại đôi má đang nóng lên của mình, cô không biết nên giải thích như thế nào với anh về những lời nói ra lúc say rượu.

"Kỳ thực Học Hanh không phải là bạn trai của tôi, tôi và anh ta chỉ là gặp mặt vài lần, là tự bản thân tôi thích anh ta, anh ta không hề thích tôi, sau đó anh ấy thích Xảo Lệ, tháng sau liền kết hôn." Cô không biết vì sao bản thân lại giải thích với anh.

Nghe những lời cô nói giúp cho tên bạn trai cũ, điều này làm trong lòng Dịch Thương Duệ càng vô cớ dấy lên cơn tức giận đố kỵ, "Nếu anh ta đã không thích em, hơn nữa cũng đã lấy người phụ nữ khác, vì sao lúc này lại ngậm ngùi nhìn anh ta cười? Thế nào, vẫn còn yêu người ta sao?"

"Tôi đâu có ngây ngốc..." Phát hiện bản thân hơi lớn tiếng, thu hút ánh nhìn của những người khách xung quanh, Lam Đình Nhân lúng túng cúi thấp đầu.

Cô không biết vì sao Dịch Thương Duệ đột nhiên lại tức giận, nói chuyện với cô cay nghiệt như vậy, từ hồi quen biết anh, ngoài việc hay trêu ghẹo cô ra thì luôn dịu dàng với cô, lại càng không nói chuyện theo kiểu sắc bén châm chọc như vậy, điều này làm cô cảm thấy đau lòng.

Cô không hiểu nguyên nhân vì sao lúc này lại đau lòng, nhưng cô không thích anh hờ hững lạnh nhạt mà châm biếm cô như vậy.

Thấy cô cúi đầu, Dịch Thương Tuệ coi như cô ngầm thừa nhận, việc này không chỉ làm anh ghen tuông mà lửa giận trong lòng cũng theo đó mà dâng cao.

"Loại đàn ông như Học Hanh chỉ nhìn thôi cũng đủ biết anh ta là một tên tiểu bạch kiểm*, có ý tiếp cận em để rồi sau đó có thể làm quen với người bạn giàu có của em, mục đích là làm con rể hào môn, chỉ có em ngu ngốc cho đến giờ vẫn còn yêu anh ta." (*dạng con trai mặt trắng, non choẹt, yếu ớt, già vờ ngây thơ, hình tượng tiêu biểu nhất là bạn Thúc Sinh trong Kiều)

Tôi đã không còn yêu anh ta nữa rồi! Trong lòng Lam Đình Nhân thầm kêu nhỏ lên, cô thật không hiểu vì sao anh lại tức giận như vậy, mà cho dù bây giờ cô vẫn còn yêu Học Hanh đi nữa, cô thấy anh cũng không nên phê bình người khác như vậy, vì căn bản là anh không quen biết Học Hanh.

"Học Hanh không phải là loại người như vậy, tôi tin anh ấy thật sự yêu Xảo Lệ mới kết hôn với cô ấy, không giống như anh nói đâu!" Cô tin Học Hanh không phải là loại đàn ông cơ hội như vậy.

"Em thật ngu ngốc tới hết thuốc chữa rồi!" Thật là tức chết anh mà!

Lại mắng cô ngu ngốc! Đâu phải chỉ có một mình anh biết tức giận, cô cũng tức vậy. "Giữa hai chúng ta một chút quan hệ cũng không có, cho dù tôi có ngu ngốc, đó cũng là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh hết!"

"Có thật là giữa hai ta một chút quan hệ cũng không có sao?"

"Đúng!"

* * * * *

Sau khi kết thúc một bữa ăn sáng không vui vẻ gì, quay về công ty, Lam Đình Nhân đột nhiên cảm thấy muốn khóc.

Cô thật không hiểu rốt cuộc tại sao anh lại điên lên như vậy, là vì cô nói bọn họ là bạn bè, hay còn có nguyên nhân nào khác?

Chỉ là vì sao cô lại muốn khóc chứ?

Là vì anh không thèm nghe cô giải thích, cứ nghĩ là cô còn yêu Học Hanh, còn lúc anh hỏi có phải giữa hai người bọn họ một chút quan hệ cũng không có, cô dỗi nên trả lời là có chứ sao!

Mà cho dù cô có trả lời như vậy, đáng ra tinh thần cô cũng không thể sa sút tới mức này, không lẽ cô cũng muốn có quan hệ gì với anh ta sao?

Đầu rất là nhức, lòng dạ thì rối bời, tâm tình lại không tốt.

Nhưng cô cảm thấy bản thân mình thực sự vô tội, cô hoàn toàn không hiểu vì sao anh lại tức giận với cô, hơn nữa cũng là tại anh không có việc gì lại phê bình lung tung Học Hanh và Xảo Lệ, cho nên lúc đó cô mới giận mà nói như vậy.

"Đúng vậy, anh không nên phê bình Học Hanh như vậy!"

"Ai phê bình Học Hanh?"

Tiếng của Châu BộiNy đột nhiên vang lên ở cửa phòng làm việc của cô, làm Lam Đình Nhân đang lăm bằm lâu bàu một mình chợt giật nảy mình, "BộiNy, cậu vào lúc nào vậy?"

"Mình có gõ cửa, nhưng mà có người không nghe thấy." BộiNy đưa cho cô tờ hóa đơn, "Mình đã gửi giúp cậu tác phẩm dự thi đi rồi, biên lai nè."

"Cám ơn cậu, BộiNy." Cô cẩn thận cất biên lai vào.

"Lúc nãy hình như mình nghe cậu nói ai phê bình Học Hanh phải không?"

"Là một người bạn, anh nói Học Hanh là người không tốt, anh thấy vì Học Hanh muốn làm con rể danh môn nên mới tiếp cận mình nhờ mình mà quen biết Xảo Lệ."

"Người bạn đó của cậu nói đúng lắm, hôm nào dắt anh ra giới thiệu cho tớ biết đi." Châu BộiNy vỗ tay tán thưởng.

Thấy bạn tốt vỗ tay, Lam Đình Nhân kinh ngạc, "BộiNy, cậu cũng nghĩ như vậy sao?"

"Đúng vậy! Lúc trước là vì sợ cậu tổn thương, nên mình không dám nói nhiều, người bạn đó của cậu nói đúng lắm, loại đàn ông như Lục Học Hanh đích

thực là người xấu, ham ăn biếng làm, chỉ muốn một chân mà bước lên trời."

Lam Đình Nhân không ngờ BộiNy đột nhiên lại có cùng cách nghĩ giống Dịch Thương Duệ, nhất thời cô ngẩn cả người.

"Nhưng mà cũng khó trách cậu không nhìn ra được bản chất của anh ta, vì cậu thực sự quá thờ ơ ngây đơn thuần!" Cho nên mới bị loại tiểu bạch kiểm như tên Học Hanh gạt. "Trước đây anh đối với cậu quá vồn vã niềm nở, dồn dập quan tâm gọi điện thoại đến mức giống như nịnh bợ, lúc đó mình đã thấy kỳ lạ rồi, cho đến lúc cậu nói anh ta yêu Xảo Lệ, mình mới khẳng định thì ra anh tiếp cận cậu là có mục đích."

Dù sau này cô đã biết Học Hanh vốn là loại đàn ông gì, nhưng lúc đó Lam Đình Nhân vẫn còn chật vật khó bỏ qua được tình cảm này, nên cô nghĩ thầm hai người họ dù sao cũng đã chia tay, cũng không cần phải nói nhiều cho Lam Đình Nhân, tránh cho cô đau lòng hơn.

Đối với phân tích của người bạn tốt, cô cực kỳ kinh ngạc.

"Cái gọi là người trong cuộc thường u mê, cho nên cũng không trách cậu nhìn không ra bản chất của anh, nhưng cậu thử nghĩ xem vì sao chỉ vừa quen Xảo Lệ, anh nhanh chóng rơi vào lưới tình? Cuối cùng là chiêu gạo nấu thành com, từ giai đoạn hẹn hò, mang thai rồi tới kết hôn, trước sau cũng không được nửa năm, anh lập tức từ một nhân viênnghệp vụ quèn, trở thành địa vị con rể nhà giàu, thật sự quá là lợi hại!"

Cho đến khi Chu Bội Ny rời đi, Lam Đình Nhân vẫn còn bàng hoàng kinh ngạc.

Vì sao ngay cả BộiNy cũng nói như vậy?

Không lẽ đúng như cô ấy nói, là do bản thân cô là người trong cuộc nên u mê?

Không đâu, Học Hanh không phải là loại người như vậy, và lại hôm nay nhìn thấy anh trân trọng yêu thương Xảo Lệ như vậy, còn chu đáo dẫn cô ấy đi khám thai, hẳn là phải thật lòng yêu Xảo Lệ lắm chứ không phải là vì tiền.

Nhưng mà Bội Ny là bạn tốt của cô, theo cô biết, cô ấy là một người thẳng thắn tuyệt đối không nói xấu hãm hại ai, không lẽ Học Hanh quả thật là loại người đó?

Hiện tại, đầu óc cô ngày càng hỗn loạn mất rồi!

* * * * *

"Dịch tổng tài, anh khỏe chứ, còn nhớ tôi không? Tôi là bạn tốt của Lam Đình Nhân, trưa hôm qua chúng ta có gặp qua một lần ở nhà ăn."

Trưa hôm qua mới gặp mặt, sáng nay đã lập tức tới viếng thăm anh, còn đặc biệt nhắc lại anh ta là "bạn tốt" của Đình Nhân... Dịch Thương Duệ nhìn người đàn ông ngồi trước mặt anh, thật sự không nghĩ ra cô bé ngốc nghếch ấy thích tên này ở điểm nào, nhìn kiểu nào thì anh ta vẫn là kẻ cơ hội!

Mà cũng không biết là anh ta quá thông minh hay là làm ra vẻ khôn ngoan đây, biết để đến hôm sau cho anh người giận rồi mới đến tìm, nhưng sự thật là, hiện giờ anh không những chưa nguôi giận mà còn giận hơn nữa!

Giống như trưa hôm qua vậy, vẻ mặt của Dịch tổng tài rất khó coi, Lục Học Hanh biết đáng ra hôm nay không nên đến tìm anh, có lẽ nên để thêm vài hôm nữa hẳn đến, nhưng mà với trình trạng hiện tại anh không thể chờ thêm một ngày nào nữa, thậm chí chiều hôm qua là đã muốn tìm anh ấy.

Lúc đầu anh kết giao với Xảo Lệ, cha vợ từng muốn anh chia tay với Xảo Lệ, sau này là vì cô ấy mang thai, nên ông mới không thể không đồng ý để bọn họ kết hôn, lần này cha vợ giao cho anh phụ trách dự án hợp tác lớn như vậy, anh biết rõ kỳ thực ông muốn thử năng lực của anh.

Dự án này có thành công hay không đối với anh cực kỳ quan trọng, tuy là nhờ có Xảo Lệ làm thuyết khách cho anh, anh đã thăng lên chức quản lý, nhưng anh tuyệt đối không để cha vợ thất vọng, nhất định sẽ đem bản hợp đồng hợp tác ngay ngắn đặt trước mặt ông.

Chỉ là cho dù anh có muốn tranh thủ hợp tác với tập đoàn Hoa Dịch đến mức nào đi chăng nữa nhưng vẫn không cách nào gặp được mặt của Dịch tổng tài dù anh ta đã đến Đài Loan nhiều ngày như vậy, càng tệ hơn là, anh nghe nói Dịch tổng tài đã gặp mặt với đối thủ của bên anh, cũng chính là đại diện công ty Đại Khánh, cho nên anh mới khẩn trương mà lợi dụng chút quan hệ đến thăm Thương Duệ.

Nhưng anh thực sự ngạc nhiên là Lam Đình Nhân lại có thể quen biết Dịch tổng tài, tuy anh không biết quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng ít nhiều gì cũng cảm nhận được Dịch tổng tài hình như có ý với Đình Nhân, bằng không lúc trước dù cho anh có qua được bao nhiêu cửa ải vẫn không cách nào gặp mặt được tổng tài, nhưng chỉ cần nói là bạn của Đình Nhân, Dịch tổng tài liền lập tức đồng ý cho gặp mặt rồi.

Hơn nữa trưa hôm qua ở phòng ăn, kỳ thực anh đã sớm thấy Đình Nhân trước cả vợ anh, đương nhiên cũng thấy được hành động thân mật giúp cô lau miệng của Dịch tổng tài, anh vẫn còn nhớ biểu tình dục dăng âm áp lúc đó trên mặt Dịch tổng tài.

Tóm lại, có lẽ anh có thể lợi dụng giao tình với Đình Nhân mà giành được hợp đồng lần này.

Trương Quang Khải im lặng không nói, chỉ giương mắt nhìn tình cảnh kỳ lạ trước mặt. Rõ ràng Dịch tiên sinh đã quyết định hợp tác với công ty Đại Khánh, nhưng vẫn chịu tiếp kiến giám đốc Lục, chắc là bởi vì giám đốc Lục nói anh ta là bạn bè tốt của Lam Đình Nhân tiểu thư.

Chỉ là trưa hôm qua Dịch tiên sinh vui vẻ đi đến chỗ hẹn, nhưng lúc về lại nổi trận lôi đình, anh thật hiếu kỳ rốt cuộc trưa hôm qua đã xảy ra chuyện gì, có khi nào là có can hệ đến giám đốc Lục không?

Dịch Thương Duệ hơi nhú mảy, giọng nói trầm thấp nghe có vẻ hơi công kích. "Anh nói anh là bạn tốt của Lam Đình Nhân, các người là loại bạn tốt nào đây?"

Vì hôm qua đã chứng kiến hành động thân mật giữa anh với Lam Đình Nhân, nên Lục Học Hanh cẩn thận trả lời. "Lam Đình Nhân là bạn học cao trung của tôi và vợ mình, cũng là bà mai cho tôi với vợ."

"Chỉ có như vậy thôi?"

Sợ anh hiểu lầm, Lục Học Hanh kiên định gật đầu. "Đúng vậy."

"Thật không?" Dịch Thương Tuệ hừ lạnh một tiếng. Nếu cô bé ngu ngốc đó biết tên đàn ông trước mặt đem cô vứt đi không chút vương bận như vậy, hẳn là nhất định sẽ hối hận đã từng vì anh ta mà mượn rượu giải sầu, thậm chí còn làm cái hành vi ngu ngốc là đi tìm đàn ông khác lên giường để có thể quên được anh ta.

Loại đàn ông này đối với cô như vậy, cô cư nhiên vì anh ta mà vứt anh qua một bên, còn nói giữa bọn họ một chút quan hệ cũng không có, làm anh tức điên lên! Nghĩ đến đây, anh cảm thấy lửa giận trong lòng càng tăng nhanh, sắc mặt cũng trở nên u ám hẳn đi.

"Lục tiên sinh, nếu anh đã là 'bạn tốt' của Đình Nhân, vậy tôi cũng không quanh co dài dòng chi nữa, nói thẳng ra là Dịch Hoa đã có đối tượng hợp tác rồi, nên anh có thể về được rồi."

Vốn nghĩ được gặp mặt nghĩa là có cơ hội hợp tác, kết quả không ngờ là bị cự tuyệt nhanh chóng như vậy, Lục Học Hanh liền nói liên tục không ngừng: "Dịch tổng tài, tôi hy vọng ngài khoan hãy quyết định nhanh như vậy, có thể xem qua văn kiện của bên Phong Hoa chúng tôi, điều kiện hợp tác mà công ty chúng tôi đề ra nhất định có mặt trội hơn các công ty khác."

"Anh không cần nói nữa, hy vọng lần sau có cơ hội hợp tác, mời anh trở về cho!"

"Dịch tổng tài..." Nhìn ra được đối phương không muốn bàn tiếp, nhưng anh không thể liền như vậy không đánh mà lui. "Dịch tổng tài, hi vọng ngài nể mặt của Đình Nhân mà cho Phong Hoa một cơ hội."

Anh nhắc tới Đình Nhân, không nghi ngờ gì như đổ thêm dầu vào lửa giận trong lòng của Dịch Thương Duệ, hơn nữa còn là đổ cả thùng dầu vào!

Chỉ nghe thấy Dịch Thương Duệ không khống chế được mà hét lên, "Đừng có ở đây mà cố tình làm thân kẻ lè (ý nói muốn dựa vào quan hệ thân thích), càng đừng ở trước mặt tôi mà nhắc tới người phụ nữ đó, tôi và cô ta một chút quan hệ cũng không có!" Đây là lời người đàn bà đó hôm qua đã nói với anh.

Đối mặt với việc anh đột nhiên gầm lên giận dữ, Lục Học Hanh gạt nãy cả mình, đồng thời cũng hiểu không thể tiếp tục bàn thêm với anh được nữa, bằng không thì cả một chút cơ hội mong manh để hợp tác cũng không có.

"Thật thứ lỗi, đã làm mất thời gian của anh, tôi xin về trước." Anh không để từ bỏ như vậy đâu, bất kể là phải dùng cách nào, anh nhất định phải lấy được bản hợp đồng với tập đoàn Hoa Dịch.

"Giám đốc Lục, mời bên này."

Trương Quang Khải tiễn Học Hanh ra khỏi phòng làm việc, sau đó mới quay lại bàn làm việc của Dịch Thương Duệ.

"Thiệt tình, Lam Đình Nhân, người phụ nữ ngốc nghếch ấy rốt cuộc là thích tên đó ở điểm nào chứ?"

Nghe thấy được những lời nói mang theo tràn ngập ý ghen tuông oán hận, Trương Quang Khải vốn rất sừng sốt, nhưng sau đó bất giác mỉm cười nhìn thượng cấp của mình.

Dịch Thương Duệ nhăn mặt. "Trương Quang Khải, anh cười như vậy là có ý gì?"

Đối mặt với con giận của cấp trên, anh lại trả lời rất bình tĩnh. "Dịch tiên sinh, ngài ăn dấm chua sao? Vì tiểu thư Lam Đình Nhân đã từng thích qua giám đốc Lục?"

"Nhìn tôi giống như đang ăn dấm chua sao?" Anh không vui hỏi lại.

"Rất giống." Không phải còn gọi tình địch đến khiêu khích một phen sao?

"Có cần tôi tặng anh một lọ dấm chua, cho anh ném thử cái gì gọi là vị dấm chua không?"

"Không cần đâu, tôi ra ngoài uống nước lọc vẫn hơn." Nói đùa cũng phải biết dừng lại đúng lúc, anh không ngốc đến mức mà đi chọc giận cấp trên, vì thế anh xoay người ra khỏi văn phòng.

Anh đang ghen sao?

Cho dù muốn phủ nhận, nhưng đối với cảm xúc bản thân mà giờ phút này không khống chế được, Dịch Thương Duệ cũng không cách nào giải thích

được, chỉ có thể nói cô làm anh cảm thấy rất không vui!

Cái gì gọi là giữa họ một chút quan hệ cũng không có? Rõ ràng là dưới thân anh thẹn thùng đáng yêu, kết quả lại nói ra những lời không có nhân tính như vậy!

Tốt nhất là cô đừng có mà xuất hiện trước mặt anh nữa, nếu không anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cô đâu, nhất định sẽ cho cô biết chọc giận anh sẽ có kết cục như thế nào!

* * * * *

"Học Hanh, anh tìm em có việc gì sao?"

Đột nhiên Học Hanh gọi điện thoại tìm cô, nói là có việc gấp muốn nhờ, định đến công ty tìm cô, vì không muốn để Bội Ny biết anh ta đến tìm cô, nên Lam Đình Nhi hẹn anh ra ngoài gặp mặt.

Lục Học Hanh vội vàng nắm tay cô. "Đình Nhân, anh nghĩ hiện tại chỉ có mình em mới có thể giúp được anh."

Việc anh đột nhiên nắm tay cô làm cô giật mình, cô vội vàng rút tay về. "Học Hanh, anh đừng như vậy, có gì cứ nói, nhưng có lẽ em cũng không giúp được gì cho anh đâu."

"Em có thể giúp mà!"

Anh đem việc vừa đến gặp Dịch Thương Duệ nhưng anh cự tuyệt hợp tác nói với cô, "Đình Nhân, anh hy vọng em có thể nói giúp một tiếng với Dịch tổng tài, làm cho anh ấy thay đổi chủ ý, hợp tác với công ty anh."

Lam Đình Nhân không ngờ đến anh ta cư nhiên lại nhờ cô giúp đỡ việc này, nhưng cô với Dịch Thương Duệ một chút quan hệ cũng không có, cô làm sao có thể trở thành thuyết khách giúp anh đây?"

"Học Hanh, anh có phải là đã hiểu lầm việc gì không? Giữa em với Dịch Thương Duệ không hề có quan hệ gì hết, nên việc này của anh e là em thực sự bất lực." Đừng nói không còn quan hệ gì, cho dù giữa cô và Dịch Thương Duệ thật có gì đi nữa, cô cũng sẽ không hỏi đến những việc liên quan đến công việc."

"Đình Nhân, em đừng có khước từ anh nhanh như vậy!"

"Không phải là em từ chối anh, mà là em thật không thể giúp được gì cho anh."

Lục Học Hanh giữ lấy hai vai cô, ngữ khí dịu dàng nói: "Đình Nhân, anh biết em rất thích anh, mà anh cũng rất thích em, anh kết hôn với Xảo Lệ thuần túy chỉ là vì cô ấy đã mang thai rồi. Kỳ thực cho đến giờ, anh vẫn còn rất thích em."

Những lời này làm Đình Nhân hoàn toàn sững sốt, cô kinh ngạc đẩy tay anh ra, bước lui về phía sau, về mặt nhìn anh không tin được.

Đến giờ anh ta vẫn rất thích cô?

Cô không ngờ anh lại dám nói ra những lời này, cô một mực vẫn cho rằng vì yêu sâu đậm Xảo Lệ nên anh mới lấy cô ấy, hôm qua ở phòng ăn, không phải anh cũng rất vui khi sắp được làm cha sao?

Không lẽ tất cả đều là giả dối? Chẳng lẽ Dịch Thương Duệ và Bội Ny nói đúng, Học Hanh là vì muốn quen biết với Xảo Lệ, nên mới cố ý tiếp cận cô, thậm chí còn làm ra cả việc để cô hiểu lầm là anh thích cô?

"Đình Nhân?"

"Học Hanh, tôi hỏi anh, lúc đầu anh vì muốn quen biết với Xảo Lệ nên mới cố ý tiếp cận tôi đúng không?" Dù rằng đã biết trước đáp án, nhưng cô vẫn muốn nghe xem anh làm sao trả lời cô.

Học Hanh giật mình kinh hãi, nhưng vẫn cương quyết phủ định. "Đình Nhân, anh không biết vì sao em lại nghĩ như vậy, lúc đó anh thật sự bị hấp dẫn bởi vẻ đẹp của em, tuyệt đối không hề có ý đồ gì khác."

Cho dù chính miệng Dịch Thương Duệ nói rằng cô ngu ngốc, nhưng cô vẫn nhìn ra được là anh đang lừa cô, nếu anh thực sự bị vẻ đẹp cô hấp dẫn, vậy thì vì sao cô chỉ vừa giới thiệu anh làm quen với Xảo Lệ, anh liền theo đuổi Xảo Lệ?

Cho đến hiện tại, cô mới nhìn ra anh là loại người như vậy, cô đúng thật là như Dịch Thương Duệ nói, là một người ngu ngốc đến hết thuốc chữa rồi!

Nặng nề hít một hơi dài, sắc mặt Lam Đình Nhân hiện lên vẻ nghiêm nghị ít thấy. "Học Hanh, thật rất xin lỗi anh, tôi hoàn toàn không thể giúp được gì cho anh hết, tôi nghĩ anh nên đi tìm người khác giúp đi, đến lúc tôi phải quay về làm việc rồi, tạm biệt."

"Đình Nhân, đợi đã!" Học Hanh nhanh như cắt chặn đường của cô, nhanh trí như anh hiểu rằng bản thân đã đánh giá sai tình thế, xem ra cô không còn thích anh nữa rồi, vừa rồi anh không nên nói những lời đó, cho nên anh quyết định thay đổi cách thỉnh cầu khác.

"Đình Nhân, việc này em không chỉ giúp anh, mà cũng là giúp cho Xảo Lệ nữa!"

"Giúp Xảo Lệ?"

"Anh với Xảo Lệ là có con rồi mới kết hôn, tuy là cha vợ đã cho phép bọn anh kết hôn, nhưng vẫn chưa có tha thứ đối với Xảo Lệ, việc lần này là ông muốn kiểm tra anh, Xảo Lệ cực kỳ hy vọng anh có thể thành công, nhận được sự đồng tình thừa nhận của nhạc phụ, nếu như mà thất bại, cô ấy nhất định sẽ rất buồn."

Lam Đình Nhân vốn đã định bỏ đi, nhưng nghe những lời anh nói như vậy, lại có chút do dự.

Thấy thế, Lục Học Hanh tiếp tục thuyết phục cô. "Em cũng biết là Xảo Lệ đã mang thai, không thể chịu được đã kích, cô ấy vui vẻ muốn làm mẹ như vậy, nếu anh không cách nào có được hợp đồng, cha vợ nhất định sẽ xem thường anh, đến lúc đó cuộc sống của anh với cô ấy sau này sẽ ra sao đây?"

Cho dù cô vì việc Xảo Lệ kết hôn với Học Hanh mà cảm thấy buồn lòng, nhưng sau này cô thật tâm chúc phúc cho hai người họ, hy vọng Xảo Lệ có thể làm một người mẹ vui vẻ hạnh phúc..

"Đình Nhân, em giúp tụi anh đi!"

"Nhưng mà em..." Hôm đó cô với Dịch Thương Duệ cãi nhau đến như vậy, cô không thể khẳng định được là anh có bằng lòng giúp cô không?

"Đình Nhân, anh với Xảo Lệ còn có đứa con nữa, sau này cuộc sống của một nhà ba người bọn anh có thể hạnh phúc hay không, đều hoàn toàn nhờ vào em."

"Em, em chỉ có thể nói là em sẽ thử xem, nhưng không chắc là Dịch Thương Duệ sẽ nghe theo lời em."

"Quá tốt rồi, cảm ơn em đã giúp đỡ, vậy anh đợi tin tức của em!" Trong nụ cười của Lục Học Hanh thoáng hiện tia tính toán, nhưng Lam Đình Nhân vẫn còn đang lo lắng cho bạn tốt nên không hề mấy may phát hiện.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6

Nhìn thấy Lam Đình Nhân đứng ở trước cửa phòng anh, trong lòng Dịch Thương Duệ dâng lên một nỗi xúc động kinh người!

Nghĩ không biết là người vốn dĩ trước kia luôn cố ý trốn tránh anh, vì sao giờ đây lại chủ động tới tận cửa tìm anh!

Đã đoán trước khi anh nhìn thấy cô sẽ không có sắc mặt hòa nhã gì, nhưng khi thật sự nhìn sắc thái giận dữ trên mặt anh, vẫn khiến Lam Đình Nhân cảm thấy khẩn trương.

"Thật có lỗi, tôi nghĩ lần sau tôi đến sẽ tốt hơn."

Cô kích động xoay người định rời đi, Dịch Thương Duệ một bước tiến lên trước, dùng sức bắt lấy tay cô.

"Không phải có chuyện muốn nói với tôi sao? Sao phải để đến lần khác?"

"Tôi....."

"Vào đi, tôi cho em thời gian một phút để nói chuyện!"

Lam Đình Nhân đành phải kiên trì cùng anh đi vào phòng, tuy rằng cô tới làm thuyết khách, nhưng khi đối mặt với anh, cô lại không biết nên mở miệng như thế nào.

"Đã qua ba mươi giây, em rốt cục có muốn nói hay không?"

"Tôi....."

Chưa từng làm thuyết khách, cô thật đúng không biết nên như thế nào mở miệng.

Đối mặt với việc cô cứ muốn nói lại thôi, Dịch Thương Duệ rốt cục mất đi tính nhẫn nại.

"Tôi tôi cái gì! Em có cần tôi giúp em nói cho rõ ràng, nói em là vì Lục Học Hành mà đến, hy vọng tôi có thể cùng xí nghiệp Phong Hoa hợp tác, đúng không?"

Không nghĩ tới anh lại biết mục đích cô tìm tới anh?

"Đúng vậy, tôi hy vọng anh có thể cùng xí nghiệp Phong Hoa hợp tác, nhưng tôi không phải vì Học Hành, mà là vì Xảo Lệ."

"Rõ ràng vì người yêu cũ đến làm thuyết khách, việc gì phải lấy người khác ra làm có?"

Tuy rằng đoán được cô có thể vì Lục Học Hành mà đến, nhưng sau khi biết được đáp án vẫn khiến anh bức mình không thôi.

"Tôi thật sự không phải vì anh ta mà đến, hơn nữa anh ta cũng không phải là bạn trai cũ của tôi....."

"Không phải em đã nói chúng ta một chút quan hệ cũng không có sao? Như vậy hiện tại em đứng ở đây dùng thân phận gì để nói chuyện với tôi?"

"Tôi....."

Đối mặt với giọng nói càng lúc càng lạnh lùng bén nhọn của anh, Lam Đình Nhân nhất thời cảm thấy thực ỳ ạch, bởi vì cô không thích anh đối với cô như vậy, chẳng những hiểu lầm cô, còn đối với cô thực hung dữ.

"Nhanh trả lời tôi, giữa chúng ta trong lúc đó là quan hệ gì?"

Anh muốn biết ở trong lòng của cô, có hay không có sự tồn tại của anh?

Cô không biết vì sao anh lại hùng hổ dọa người thế kia, có phải là vì không muốn cùng cô có quan hệ gì, cho nên mới đối với cô lạnh lùng vô tình như vậy?

Cô thật sự rất muốn khóc, nếu không nhanh rời đi, chỉ sợ bản thân không nhận được sẽ rơi lệ trước mặt anh.

Lam Đình Nhân cắn chặt môi dưới, giữ không cho bản thân òa khóc. "Thực xin lỗi, tôi không nên tới, tạm biệt."

"Không cho phép đi!"

Dịch Thương Duệ phút chốc bắt lấy mỹ nhân ngư lại muốn đào tẩu kia, lúc này mới phát hiện ánh mắt cô đã hồng hồng. "Em làm gì lại có bộ dạng muốn khóc như vậy?" Người muốn khóc chính là anh đây!

Cô cúi thấp mặt, nhỏ giọng ngập ngừng nói: "Bởi vì anh thực hung dữ, thoát nhìn thực đáng sợ."

"Cảm thấy tôi hung dữ à? Không phải chính em trong lúc đó đã nói chúng ta một chút quan hệ cũng không có sao?"

"Vậy anh thử nói đi, lúc đó chúng ta là cái quan hệ gì?"

Cô không biết anh đến tốt cùng muốn như thế nào, rõ ràng đem vấn đề hỏi ngược trở lại, không phải là anh không thích có người bạn như cô sao?

Dịch Thương Duệ bị cô đột nhiên hỏi lại khiến cho á khẩu không trả lời được.

Trước khi nói bọn họ là quan hệ gì, anh phải giải thích thế nào về quan hệ ái muội mờ ám giữa hai người như thế nào?

Anh chỉ biết là chính mình bị câu nói "Chúng ta một chút quan hệ cũng không có" của cô khiến cho tức giận đến không thể khống chế được cảm xúc, tâm trạng mỗi ngày đều ở trong tình trạng cực kì thấp và tồi tệ, buồn bức đến phát điên!

Mà nguyên nhân khiến cho anh tức giận, là vì đương lúc bị cô khiến cho rất khó chịu, bản thân cư nhiên lại còn muốn cô, tựa như vừa mới rồi, biết cô là vì làm thuyết khách cho Lục Học Hành mà đến, khiến cho anh tức giận đến mức muốn dùng tay bóp chết cô, nhưng sau khi nhìn thấy cô, lại muốn đem cô gắt gao ôm vào trong ngực.

Thật sự là rất buồn cười, anh trước giờ vẫn được khen là cá tính trầm ổn, nhưng lại bị một mỹ nhân ngư ngốc nghếch ảnh hưởng nghiêm trọng đến mức không thể khống chế được, càng tệ hơn là, anh còn mê muội cô một cách đắm đuối!

Anh thích bộ dạng ngọt ngào của cô khi uống say - nhưng mà về sau cô chỉ có thể uống say ở trước mặt anh, cũng thích cô đỏ mặt tình tứ yêu kiều bên dưới thân anh, đương nhiên còn có cá tính hồn nhiên của cô - mặc dù có khi làm cho anh tức giận muốn chết, anh tựa hồ như hết thuốc chữa vẫn ngày ngày thích cô.

Có lẽ ngay từ lần đầu nhìn thấy cô "bơi lội" ở ngã tư đường, từ sâu trong lòng anh đã liền lập tức bị cô cuốn hút.

"Hẹn hò với tôi đi!"

"Cái gì?" Cô ngạc nhiên.

"Sao phải kinh ngạc như vậy? Sao hà, không muốn hẹn hò với tôi à?"

"Tôi..." Lam Đình Nhân thật sự khiếp sợ. "Vì sao anh đột nhiên muốn tôi cùng anh hẹn hò?"

"Tôi không thích giữa chúng ta một chút quan hệ cũng không có, một khi đã như vậy, từ giờ phút này trở đi, chúng ta hãy bắt đầu một mối quan hệ chính thức. Về sau chúng ta là người yêu, em phải đem tôi đặt ở vị trí thứ nhất trong lòng em, có nghe hay không?" Dịch Thương Duệ ngang ngược ra lệnh.

"Tôi..." Anh đột nhiên đưa ra đề nghị hẹn hò thực khiến người khác chấn động!

"Em từ nãy đến giờ vẫn tôi a, tôi a, rốt cục là muốn nói cái gì?" Vẫn tôi tới tôi lui, rốt cuộc vẫn không nói ra cô có đáp ứng hay không, nhưng mà mặc kệ cô có đáp ứng hay không, cô nhất định phải là người phụ nữ của anh.

"Tôi... Tôi không biết chính mình muốn nói gì..." Cô đứng thừ người ra không biết phải làm sao.

Cô có một đồng nghi hoặc, cũng như một loạt vấn đề muốn biết, nhưng thật bối rối không biết phải hỏi từ đâu. Anh ta thích cô sao? Anh ta chưa hề nói qua chuyện này, tại sao bây giờ đột nhiên lại muốn hẹn hò với cô?

Nhìn thấy cô giương đôi mắt to tròn, ngây ngô khờ khạo không biết chính mình phải hỏi gì nói gì, Dịch Thương Duệ không nhịn được mà bật cười.

"Nếu đã không biết nói gì, thì không cần phải nói, chỉ cần nhớ rõ cách kêu rên như thế này là được."

"Nhớ rõ cách kêu rên?" Như vậy là có ý gì đây?

Cô còn đang lưỡng lự suy nghĩ ý tứ câu nói của anh, thì ngay sau đó, anh lập tức kéo chặt cô ôm vào lòng, hai người xoay tròn một vòng 360 độ, rồi lại thẳng góc 90 độ mà tiến thoái chốc đã cùng nhau ngã nhào trên giường.

"A!" Động tác xoay tròn bất ngờ kia khiến Lam Đình Nhân đang đứng thừ người bật kêu lên hốt hoảng.

Tiếng la sợ hãi của cô làm cho anh khẽ nhếch môi mỉm cười, "Ha ha, chỉ mới như vậy đã kêu rồi, có lẽ tôi nên chứng tỏ bản thân mình một chút với em nhi, mỹ nhân ngư đáng yêu của tôi."

Thì ra lúc này anh ta nói là mang ý này... Khi cô giật mình phản ứng lại, thì phát hiện thanh âm trong miệng phát ra ngày càng lớn hơn, đặc biệt là anh ta đang thì thầm bên tai cô những lời khiến cô không thể nào không đỏ mặt, tim đập loạn nhịp tứ tung.

"Ngaoan, mở chân ra một chút, sau đó nâng lên một chút."

Không không không! Cô xấu hổ chết mất! Cô không thể làm điều đó đâu.

"Tốt lắm, em thật biết nghe lời nha."

A, không lẽ cô đã mê muội làm theo rồi ư.

"Tôi đã đi vào rồi đấy, có cảm giác được tôi trong cơ thể em hay không?"

Cô nhất quyết không trả lời anh ta! Cô ngậm kín miệng, không bật ra tiếng nào.

"Ha ha, tôi thích em phải lên tiếng trả lời."

Cô vẫn không mở miệng.

"Anh thích em, mỹ nhân ngư của anh."

A? Anh ta vừa nói cái gì? Có thể nói lại lần nữa không, vừa rồi cô nghe không rõ nha?

Nhưng mà sau đó, Lam Đình Nhân không thể nghe được anh nói bất kì câu gì, âm thanh phát ra chỉ là tiếng hít thở dồn dập kịch liệt, cùng với những thanh âm hoan ái mờ ám, kéo dài mãi không thôi.

"Anh còn chưa nghe được câu trả lời của em?"

"Sao a?" Cô thở hổn hển hỏi.

"Đừng giả vờ với anh." Dịch Thương Duệ rướn nửa thân người, nhìn chăm chăm vào dung nhan kiều diễm đỏ hồng lên sau cuộc hoan ái đang nằm dưới thân mình, "Vừa nãy không phải anh nói muốn hẹn hò với em sao? Câu trả lời của em thế nào?"

"Em..."

"Lúc này thì có thể nói là do em quá kinh ngạc, không nói ra lời, hiện tại có thể trả lời được rồi chứ?" Tuy rằng mặc kệ đáp án của cô có là YES hay NO, anh đã quyết định cô nhất định phải là người phụ nữ của mình, nhưng trong lòng anh vẫn muốn nghe chính miệng cô ưng thuận, bởi vì anh thật lòng rất yêu thích cô.

Hiện tại tuy rằng không còn hốt hoảng như lúc này, nhưng bị anh gặn hỏi như vậy, khiến cô bắt đầu khẩn trương như cũ.

Kỳ thật đáp án của cô cũng vẫn như vậy, cô không biết!

Đột nhiên anh nói thích cô, muốn hẹn hò với cô, khiến cô kinh hãi, nhưng tận đáy lòng có chút vui sướng, điều này không lẽ biểu trưng rằng cô cũng thích anh ta sao?

Nhưng cho dù có thích anh ta thì đã sao, cô làm thế nào có thể hẹn hò với anh chứ, không phải Chân Nhân cũng yêu thích anh sao?

Chân Nhân là người thân duy nhất còn lại trên đời này của cô, là đứa em gái mà cô thương yêu nhất, nhớ tới sự quyết tâm khi nó tuyên bố nó thích Dịch Thương Duệ, thì làm sao cô có thể nói YES với anh được nữa?

Hơn nữa thích mà anh ta nói, có phải giống với những gì Bội Ny miêu tả, chỉ là cảm xúc bốc đồng sau cuộc tình một đêm, và rồi nó sẽ nhanh chóng biến mất không dấu vết? Nghĩ đến đây, trong lòng Lam Đình Nhân dấy lên chút sợ hãi.

Không nghe được đáp án thì thôi đi, đằng này cô còn nhũn mày cau có, thậm chí còn lộ ra bộ dáng sợ sệt, rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì, tại sao trên mặt lại xuất hiện nhiều biểu cảm phức tạp như vậy? Lo lắng cô sẽ trả lời NO, Dịch Thương Duệ khôn ngoan lên tiếng trước.

"Chỉ là YES hay NO, sao lại suy nghĩ lâu thế hử? Không lẽ em tính cự tuyệt sao?" Tim của anh đập từng hồi khẩn trương, "Không, em không thể nói NO được, không nhớ lúc em nhìn anh thèm muốn rõ đái thế nào há?"

"Em không có."

"Đừng ngưng ngừng, anh cũng giống em mà, anh thật lòng yêu thích em lắm." Dịch Thương Duệ ôn nhu nói, sau đó khẽ cúi xuống hôn nhẹ lên hai gò má phúng phính đỏ hồng của cô.

Anh ta nói rằng thích cô, liệu cô có thể tin là thật hay không?

"Nhớ lại lần đầu tiên em nhìn thấy anh, đôi mắt em mở to tròn trắng thần khen anh nhìn rất soái, lúc ấy anh chỉ mỉm cười, không phải là cười em, mà anh cười vì cảm thấy em thật đáng yêu ngây thơ, anh nghĩ từ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đã lập tức bị đối phương hấp dẫn rồi." Anh nói ra hết cảm giác trong lòng với cô, cũng tin rằng cô cũng như vậy với mình.

Tim của cô cũng đập thật nhanh, là vì những lời chân thành tha thiết này của anh làm cảm động sao? Có lẽ bởi vì cô cũng như thế, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, tâm tư cô đã bị anh cuốn hút, hấp dẫn.

"Anh có thể coi ánh mắt thất thần của em thay cho câu trả lời là YES có được không?" Dịch Thương Duệ phát hiện bản thân rất thích khi cô chăm chú ngây ngốc nhìn anh, cứ như thể trong mắt cô chỉ có một mình hình bóng anh mà thôi.

"Nhưng... tôi còn vài điều cần suy nghĩ." Vì Chân Nhân đáng lẽ ra cô phải kiên quyết cự tuyệt, nhưng cô phát hiện ra rằng bản thân mình vẫn cứ lưỡng lự không thể nói NO với anh.

"Em còn muốn cân nhắc chuyện gì nữa?" Thật là một cách nói khiến người khác không thích nổi.

"Chân Nhân thật sự thích anh nha."

Dịch Thương Duệ vừa nghe xong, gương mặt tuấn mỹ giãn nở, ôm lấy xoay người cô lại phía mình, giữ chặt đặt cô ngồi xuống phần bụng bằng phẳng cứng cáp của mình, sau đó bắt lấy tay của cô, không cho phép cô che lại thân thể của mình.

"Anh mau buông tôi ra, tôi không thích ngồi tư thế như thế này." Ngồi trên người anh, toàn bộ thân thể của cô bị anh nhìn chăm chăm, Lam Đình Nhất nhất thời đỏ bừng mặt, bởi vì cô phát hiện nếu cứ ngồi ở tư thế như vậy, anh không những nhìn xuyên suốt được thân thể của cô mà ngay cả nội tâm có che giấu cũng bị nhìn thấu, điều này khiến cô vô cùng hoảng hốt và khẩn trương.

Lúc trước anh từng nói qua với cô rằng anh chỉ xem Chân Nhân như đứa em gái, không nghĩ tới cô lại vì cô em gái này mà cự tuyệt mình, điều này khiến anh không thể không giận, "Nghe cho rõ đây, người hiện tại anh ôm là em, người anh thích cũng là em, chỉ đơn giản như vậy thôi, đừng lôi kéo bất kỳ ai khác vào giữa chúng ta, làm cho mọi chuyện trở nên phức tạp thêm."

Dụng ý của anh hiển nhiên cô không những cảm thụ được mà còn hiểu rất rõ, nhưng cho dù anh có không thích Chân Nhân thì con bé vẫn thích anh, cô không thể không để ý cảm giác của em gái mình.

Dịch Thương Duệ nhìn ra được cô vẫn còn rất để tâm đến chuyện của em gái, anh dứt khoát nói, "Thế này đi, anh lập tức đi gọi điện thoại cho em gái của em, đem chuyện giữa chúng ta nói rõ ràng cho cô ấy biết, nói rằng chúng ta đã quyết định sẽ hẹn hò với nhau."

Vừa nghe anh nói như vậy, Lam Đình Nhân lập tức cự tuyệt, "Không được."

"Vì sao? Không phải sớm muộn cô ấy cũng sẽ biết chuyện của chúng ta sao?"

Tuy nói là nói như vậy, nhưng cô không thể tưởng tượng được nếu Chân Nhân biết được chuyện cô và Thương Duệ gần gũi thì nó sẽ phản ứng ra sao.

"Em yên tâm, anh sẽ nói rõ với cô ấy."

"Không cần." Cô lại ngăn cản, "Cho dù phải nói, cũng phải để tôi nói với nó."

"Tốt, anh cho em thời gian là một ngày, tối mai anh muốn nghe được câu trả lời của em."

"Một ngày?" Ý của anh ta muốn cô nhất định phải nói ngay với Chân Nhân vào ngày mai sao? "Như vậy là quá nhanh, tôi còn phải suy nghĩ tìm biện pháp tốt nhất để nói với nó mà không gây nhiều tổn thương cho nó."

"Vậy thì hai ngày, nhiều nhất chỉ có thể là hai ngày."

Ai! Bây giờ cô phải nên làm sao đây?

Đã qua một ngày rồi, ngày mai cô phải có câu trả lời dứt khoát cho Dịch Thương Duệ, nhưng mà cô vẫn không thể mở miệng nói với Chân Nhân.

Mỗi lần cô nhìn thấy Chân Nhân thì miệng không thể nói nên lời. Lúc trước cô không phải cố ý giấu diếm chuyện cô và Dịch Thương Duệ từng quen biết, mà vì cô không nghĩ sẽ cùng anh tiến xa đến như thế này.

Tuy rằng tối hôm qua ở phòng anh, cô đã đáp ứng sẽ tự mình nói với Chân Nhân chuyện này, nhưng khi vừa rời khỏi nơi đó, trở lại sinh hoạt thực tại, đối mặt với Chân Nhân, cô lại không có nổi dũng khí để mở lời.

Nhớ đến những lời hôm qua của Dịch Thương Duệ, nói cô không động lòng là gạt người, cô cũng rất muốn cùng anh ở một chỗ, nhưng vấn đề trước mắt khiến cô không cách nào nói YES được.

"Mình phải nên làm cái gì bây giờ?" Cô thờ dãi ảo não.

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Chính là...." Ai đang nói chuyện? Vừa ngẩng đầu lên, đã thấy Chu Bội Ny không biết đã đứng bên cạnh cô từ lúc nào.

Không đợi cô mở miệng, Chu Bội Ny đã vội lên tiếng trước, "Mình đã gõ cửa nhiều lần trước khi vào." Bởi vì gõ mãi không thấy người bên trong trả lời, cho nên cô mới tự ý đẩy cửa vào xem, "Xem cậu mấy ngày hôm nay lúc nào bộ dạng cũng như mất hồn mất vía, đi nào, chúng ta ra ngoài uống ly cà phê, sẵn tiện hít thở ít không khí trong lành."

Hai người đi đến một quán cà phê nhỏ gần công ty.

Khi cầm được ly cà phê trên tay, Bội Ny cười cười nói, "Được rồi, chúng ta đã có thể bắt đầu nói chuyện, Lam tiểu thư, xin hỏi rốt cuộc cô đang có chuyện gì phiền toái?"

Là cấp trên, cũng đồng thời là bạn tốt, cô thật sự rất lo lắng cho Đình Nhân, bởi vì từ lúc sáng vừa nhìn thấy cô ấy, cô đã cảm thấy được Đình Nhân có điều gì rất lạ, quen biết cô ấy nhiều năm như vậy, cô chưa bao giờ thấy được vẻ ảo não, phiền muộn của bạn mình, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Vừa lúc Lam Đình Nhân cũng muốn tìm người thương lượng, bởi vậy đem tất cả mọi chuyện kể lại hết cho Chu Bội Ny.

Nghe xong Chu Bội Ny sững sốt kinh ngạc, bởi vì cô không nghĩ tới được Đình Nhân và đối tượng tình một đêm kia vẫn còn liên tục lui tới, thậm chí còn dính líu đến cả Chân Nhân, "Cậu nói người đàn ông lần trước phát sinh tình một đêm với cậu tên là Dịch Thương Duệ, chính là người anh trai mà Chân Nhân yêu thích sao?"

"Đúng, Chân Nhân thật sự rất thích Dịch Thương Duệ."

"Chuyện kích động như vậy sao không sớm nói cho mình biết chứ?"

"Cái gì?"

"Không có gì, mình chỉ nói là thế giới này quả là nhỏ thật a, ha ha." Chu Bội Ny cười cười, "Cậu nói Dịch Thương Duệ đề nghị hẹn hò với cậu phải không?"

"Àn, anh ta nói anh ta thích mình, yêu cầu mình ngày mai phải trả lời, Bội Ny, cậu nói mình phải làm sao bây giờ" Lam Đình Nhân buồn bã nhìn bạn cầu cứu, thật muốn biết ý kiến của cô.

"Cậu thiệt tình, chuyện này có gì phải phiền chứ, trực tiếp đồng ý với anh ta là được rồi."

"Đáp ứng anh ta?" Lam Đình Nhân không nghĩ tới bạn mình lại đề nghị như vậy, "Nhưng còn Chân Nhân thì phải làm sao bây giờ? Chân Nhân thật rất thích anh ta."

"Chân Nhân tuy rằng thích anh ta, nhưng Dịch Thương Duệ hoàn toàn không thích em ấy, cho dù miễn cưỡng bắt ép họ ở chung một chỗ, không phải nói thật chứ, hai người họ nhất định sẽ đau khổ, cậu thật muốn tình hình như vậy phát sinh sao?" Chu Bội Ny phân tích tình hình thực tế.

"Hon nữa cậu thật sự muốn từ bỏ Dịch Thương Duệ sao? Không phải cậu cũng rất thích anh ta à?" Bằng không cô ấy không thể nào thống khổ như vậy.

Lam Đình Nhân bị nói trúng chỉ biết đỏ mặt, không hề phủ nhận.

Tuy rằng cô cũng rất thích anh, nhưng mà... "Chân Nhân nói, trừ bỏ ba của tớ ra, người nó yêu thích nhất chính là anh ấy."

"Phi, dùng từ mạnh mẽ hơn. Chả trách tại sao cậu lại để ý chuyện của nó và anh ta đến vậy." Thì ra là thế, từ trước đến giờ Đình Nhân cực kỳ yêu thương em gái mình, làm chuyện gì đều lấy Chân Nhân làm chủ yếu, hiện tại muốn cô ấy vui vẻ nhận lời làm bạn gái Dịch Thương Duệ, dựa vào cá tính của cô ấy, việc này chắc chắn là không có khả năng.

"Chân Nhân thật thích anh ấy như vậy, nếu nó biết được người anh ấy thích chính là mình, thậm chí mình còn hẹn hò với anh ấy, nhất định nó sẽ đau lòng chết mất." Đúng là cô thích Dịch Thương Duệ, nhưng cô cũng rất yêu quý Chân Nhân, đây là nguyên nhân khiến cô phiền lòng nhất.

"Mình cảm thấy cậu nên trực tiếp kể hết đầu đuôi câu chuyện cho Chân Nhân biết rõ, cho dù cậu có từ chối làm bạn gái Dịch Thương Duệ, thì cậu nghĩ anh ta sẽ đồng ý hẹn hò với Chân Nhân sao?"

Lam Đình Nhân lắc đầu, bởi vì anh đã nói qua anh chỉ xem Chân Nhân như em gái.

"Vậy thì đúng rồi, nếu như anh ta đã không thể chấp nhận Chân Nhân, thì vì sao cậu phải từ bỏ tình yêu của chính mình? Và lại nếu như Chân Nhân biết được cậu bởi vì nó mà từ chối Dịch Thương Duệ, nói không chừng nó sẽ tự trách bản thân." Cá tính của Chân Nhân cũng rất giống Đình Nhân, hai người họ đều đơn thuần lương thiện, đều là những cô gái tốt.

"Nhưng nếu mình nói với Chân Nhân rồi khiến nó tức giận thì phải làm sao bây giờ?" Cô sợ hãi nếu như em gái cô biết được sẽ không tha thứ cho người chị này.

"Không thể nào đâu, chờ đến lúc nào đó con bé sẽ nghĩ thông suốt, cho dù nhất thời có thể không chấp nhận, nhưng không lẽ cả đời đều như vậy sao?" Chân Nhân không thể nào từ bỏ gia đình, trở thành thù địch với cô ấy được, huống chi tình cảm chị em hai người họ tốt như vậy, đây cũng chính là nguyên nhân tại sao cô khuyên bảo Đình Nhân nên nói ra sự thật.

"Thật nhất định phải nói rõ với Chân Nhân sao?"

"Hiện tại tốt nhất là nói ra chân tướng, nếu không sau này Chân Nhân tự mình phát hiện thì sẽ chịu đả kích không nhỏ."

Lam Đình Nhân cân nhắc suy nghĩ lời nói của Bội Ny, phát giác được ngoài việc đem sự thật nói ra thì không còn biện pháp nào tốt hơn.

"Quyết định hợp tác cùng xí nghiệp Phong Hoa?"

"Đúng vậy." Dịch Thương Duệ bình tĩnh trả lời.

"Dịch tiên sinh, vì sao lại đột nhiên thay đổi quyết định muốn cùng hợp tác với xí nghiệp Phong Hoa? Xí nghiệp Đại Khánh không phải đề ra nhiều hạn mục điều kiện có lợi hơn cho ta so với Phong Hoa sao?" Dựa vào những hiểu biết của anh, Dịch tiên sinh vốn là người làm việc quyết đoán, hơn nữa không có khả năng chọn lựa hợp tác với một công ty đưa ra ít điều lợi cho phía mình như thế.

Rốt cuộc sao lại thế này? Việc hợp tác với Đại Khánh không phải đã gần như ngã ngũ* rồi sao? (*ngã ngũ : được quyết định)

"Bởi vì mỹ nhân ngư nhà tôi đã thỉnh cầu, tôi không muốn cô ấy phải van xin lần nữa." Tuy rằng anh vốn không thích đan xen lẫn lộn giữa công việc và tình cảm, nhưng lần này ngoại lệ, anh đã quyết định sẽ vì cô làm như vậy.

Lam Đình Nhân sau đó đã giải thích với anh, cô không phải van xin vì Lục Học Hanh mà là vì Trịnh Xảo Lệ nên mới đi tìm anh. Nghe cô nói ra lý do, thoáng nghĩ anh cũng biết được đó là khổ nhục kế của Lục Học Hanh, đơn thuần như cô mới không hiểu được ý đồ của anh ta nên ngây ngô chạy đến nhờ vả anh.

Tuy rằng anh đã nói cho cô biết là cô ngây thơ bị người khác lừa gạt, nhưng cô vẫn ngốc nghếch trả lời rằng cho dù bị lợi dụng, cô vẫn muốn giúp Trịnh Xảo Lệ, bởi vì cô rất sợ lời Lục Học Hanh nói là sự thật.

Chỉ có loại đồ đàn như cô mới bị lừa như thế, đầu vẫn nhìn thẳng như người khác mà không có chút chuyển biến khôn lên tí nào.

Mặc dù có hơi bức bối khi cô vì tên kia mà làm thuyết khách, nhưng khi đối diện với nét mặt van xin nhờ vả của cô, anh lại do dự, nếu là trước kia thì anh nhất định sẽ lập tức từ chối, lần này đối tượng lại là cô, anh thật không thể nào tức giận nổi.

Chỉ có thể tự an ủi, anh chỉ thích nhìn cô cười, không thích nhìn vẻ mặt chán nản của cô, anh đã quyết định muốn cô làm bạn gái mình, cho nên nhất định sẽ chỉ làm những chuyện khiến cô vui vẻ.

Đơn giản chỉ vì Lam Đình Nhân nhờ cậy nên Dịch tiên sinh liền quyết định hợp tác với Phong Hoa? Sức ảnh hưởng của Lam Đình Nhân thật là điều ngoài tưởng tượng của Trương Quang Khải, xem ra Dịch tiên sinh đối với Lam tiểu thư không chỉ là nghiêm túc, mà thật sự đặc biệt quan tâm chú trọng.

"Tuy rằng tôi quyết định hợp tác với xí nghiệp Phong Hoa, nhưng tôi không muốn phải gặp lại cái tên Lục Học Hành kia, cho nên mọi việc tất cả đều giao lại cho anh xử lý."

"Dạ, tôi đã biết, tôi sẽ tiến hành kí kết cùng Lục quản lý của xí nghiệp Phong Hoa."

Dặn dò công việc xong xuôi, Dịch Thương Duệ vẫn không yên lòng, ngón tay cứ nhịp nhịp trên mặt bàn, động tác khác lạ này nhanh chóng thu hút sự chú ý của Trương Quang Khải.

"Dịch tiên sinh, hình như ngài có điều gì phiền muộn?"

"Thật sao?" Biểu hiện của anh rõ ràng vậy sao? "Tôi quyết định chính thức hẹn hò với mỹ nhân ngư."

"Cô ấy không đồng ý sao?"

"Đúng vậy." Trên mặt Dịch Thương Duệ xuất hiện một nụ cười bất đắc dĩ, "Trong ngày hôm nay cô ấy sẽ cho tôi câu trả lời cuối cùng." Nhiều lần anh thật không chờ nổi, muốn lập tức điện thoại trực tiếp hỏi rõ cô, nhưng cuối cùng vẫn kiềm chế tôn trọng chờ đợi quyết định của cô.

"Bởi vì quan hệ tới Lam Chân Nhân sao?"

"Đúng vậy." Anh không phủ nhận, "Mỹ nhân ngư nói cô ấy sẽ đem chuyện chúng tôi nói với em gái mình, nhưng mà tôi nghĩ chắc cô ấy không thể nói gì đâu." Tuy rằng quen biết cô chỉ mới được khoảng hai tuần, nhưng cô vô cùng đơn thuần dễ dàng nhìn thấu, anh đoán được cô nhất định không thể nói ra, không mở miệng nói, đây cũng là nguyên nhân khiến anh ưu phiền trong lòng.

Tuy rằng biết được cô sợ làm tổn thương em gái mình, nhưng anh vẫn hi vọng cô có thể đặt nhiều tình cảm hơn đối với anh.

"Kì thật tôi cảm nhận được tình cảm của Chân Nhân đối với tôi chỉ là một loại sùng bái mà thôi." Giống như đối với thần tượng vậy, bởi vậy anh mới không để ý chuyện cô bé thích mình, thật hy vọng mỹ nhân ngư ngốc nghếch của anh cũng nhìn ra được điều này, "Nếu không giải quyết được vấn đề em gái của cô ấy, xác định được rõ mối quan hệ giữa tôi và cô ấy, thì không có cách khiến cô ấy cùng theo tôi trở về Mỹ."

"Dịch tiên sinh, ngài muốn đem Lam tiểu thư cùng trở về Mỹ sao?"

"Đúng vậy, nhưng mà có lẽ đó chỉ là ước muốn cá nhân của tôi." Nếu có thể, đương nhiên anh hi vọng cô có thể cùng anh trở về bên đó, bởi vì không có cô khiến anh luôn cảm thấy phập phồng, tâm trạng nóng nảy lo âu, nếu trở về một mình chẳng khác nào anh chỉ mang một thân xác trống rỗng trở về, tâm tư tình cảm đều gọi lại Đài Loan này.

Dịch tiên sinh và Lam tiểu thư không phải đã phát triển quá nhanh rồi chứ! Nhưng mà cẩn thận suy xét lại, thì cũng không có gì đáng kinh ngạc, bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy, Dịch tiên sinh đã thích cô ấy rồi.

Đây là lần đầu tiên anh thấy được bộ dạng khốn khổ vì tình của Dịch tiên sinh, thì ra mặc kệ có ở thương trường hô phong hoán vũ, lợi hại đến cỡ nào, cuối cùng cũng không thể qua nổi ái mỹ nhân.

Có người từng nói phụ nữ là sinh vật đáng sợ nhất trên đời này, quả thật không sai mà.

"Dịch tiên sinh, ngài có muốn tôi giúp đỡ không?"

"Không cần, anh cứ đi làm chuyện của mình đi." Anh cũng chỉ có thể ngồi chờ đến tối mai để nhận câu trả lời của cô.

Trương Quang Khải trở lại văn phòng là vừa lúc chuông điện thoại vang lên.

Là Lam Chân Nhân gọi tới, cô muốn hỏi khi nào bọn họ trở lại Mỹ, hy vọng trước khi họ rời đi có cơ hội mời anh Dịch ăn một bữa.

"Cuối tuần sau sẽ trở lại Mỹ, nếu như lộ trình đã định không bị thay đổi." Cái anh gọi là lộ trình thay đổi chính là chuyện tình cảm của Dịch tiên sinh.

"Cuối tuần sau? Nhanh vậy ư?" Mấy ngày nay, anh Dịch lúc nào cũng bận rộn với công việc, "Anh Trương, vậy tối nay tôi có thể tới khách sạn mời anh Dịch đi ăn được không? Tôi thật sự rất muốn cảm ơn anh ấy."

Trương Quang Khải liền hiểu được ý nghĩ của cô, "Tất nhiên là được, nhưng mà khi đến khách sạn, cô nên gọi trước cho tôi một tiếng."

"Tôi đã biết, cảm ơn anh, anh Trương." Dù sao vẫn còn thiếu anh Dịch một ân tình, bởi vậy lần này Lam Chân Nhân thật muốn dành thời gian mời anh Dịch một bữa mà không phải đợi đến lần sau, bởi vì lần sau đó không biết phải chờ đợi bao lâu nữa.

Trước khi cúp điện thoại xuống, Lam Chân Nhân chợt nhớ ra một chuyện, "Anh Trương, tôi muốn hỏi anh, có phải anh Dịch đã có người trong lòng rồi không?"

Mấy ngày nay cô luôn nghĩ tới mấy vấn đề mà anh Trương đã hỏi, anh ta hỏi như vậy, có phải ý muốn ám chỉ anh Dịch đã có người trong lòng?

"Đúng, bọn họ chỉ mới quen biết nhau gần đây thôi." Nhìn thấy sếp của mình khốn khổ vì tình, Trương Quang Khải vẫn là muốn xắn tay giúp đỡ, vì thế anh nghĩ cần lộ ra một ít chuyện để Chân Nhân đoán biết được.

"Gần đây? Không lẽ họ quen biết nhau sau khi anh ấy đến Đài Loan?" Bởi vì lúc bọn họ mới tới Đài Loan, anh Trương từng nói qua trước mặt anh Dịch không có hẹn hò với ai cả, cũng không yêu thích bất kì người nào.

"Đúng vậy."

"Thật không nghĩ tới anh Dịch đến Đài Loan lại quen biết được người trung ý, anh ấy và đối phương thật là có duyên phận nha."

"Cô không ghen tị sao?"

"Ghen tị đương nhiên là có rồi." Cô không hề phủ nhận, "Nhưng mà chỉ là một chút thôi, đại khái là khoảng 10%, còn lại 90%, tôi thật tâm chúc anh Dịch và bạn gái anh ấy được hạnh phúc bên nhau."

"Cô phải nhớ kĩ những lời mình nói hôm nay."

"Vì sao phải nhớ kĩ? Anh Trương, không lẽ anh nghĩ tôi nói với anh chỉ là nói suông thôi sao?"

"Có một ngày cô sẽ rõ mọi chuyện."

Lam Đình Nhân đứng trước cửa phòng Dịch Thương Duệ, cảm thấy việc bấm chuông cửa thật rất nặng nề.

Bởi vì cô còn chưa đem chuyện giữa bọn họ nói cho Chân Nhân biết.

Tuy rằng Bội Ny cũng khuyên cô nên nói ra, nhưng mà cô không mở miệng được, mãi cho đến trước giờ tan sở, cô cũng không đủ can đảm gọi điện thoại cho Chân Nhân.

Sở dĩ hôm nay vẫn đến tìm anh là do lời hứa ngày hôm trước, kỳ thật trong lòng cô vẫn chưa có được câu trả lời chính xác, có phải cô đừng nên đến đây hay không?

Suy nghĩ một hồi lâu, cô quyết định hôm khác sẽ tới tìm anh, vì thế chân lùi về sau vài bước, không ngờ lại đụng trúng một cô phục vụ phòng đang đẩy một xe thức ăn tới.

"Tiểu thư, cô không sao chứ?" Người phục vụ cũng hoảng sợ, vì cô không ngờ vị khách này giờ đứng bất động lại đột nhiên lùi lại trúng phải xe đẩy của cô đang đi tới, tuy rằng cô đã cố gắng kiềm giữ lại chiếc xe, nhưng một chén canh bắp vẫn bị nghiêng ngả và hắt đổ hết vào người vị khách kia.

"Tôi, tôi không sao."

"Nhanh thay quần áo khác ra đi." Tuy rằng chén canh kia không thể làm bỏng người, nhưng nó cũng rất nóng.

"Có chuyện gì xảy ra vậy?"

Nghe được ngoài hành lang có tiếng vang ồn ào, Dịch Thương Duệ liền mở cửa ra xem thử, kết quả nhìn thấy được khắp người Lam Đình Nhân dính phải nước của chén canh bắp bắn tung tóe.

Không còn cách nào khác cô đành phải đi vào phòng của anh, cởi bỏ bộ quần áo ướt, tắm rửa lại sạch sẽ, rồi mặc tạm chiếc áo ngủ vào.

Nữ phục vụ kia nhận lấy quần áo của cô đem đi giặt tẩy, cũng thông báo với khách sạn đem lên một bộ y phục phụ nữ, để cho cô mặc tạm vào.

Vừa nhìn thấy bộ dạng gọi cảm mặc áo ngủ của Đình Nhân, Dịch Thương Duệ mê muội đi về phía cô, nhẹ nhàng ôm chặt lấy cô từ phía sau, "Em thật biết cách dụ dỗ người khác nha."

Mấy lời tình cảm anh nói chỉ bình thường nhưng cũng đủ khiến cô đỏ mặt.

"Không phải nói hôm nay sẽ cho anh đáp án sao, vậy câu trả lời của em là gì?"

"Chuyện này.... Em...."

"Àn?" Anh nhẹ nhàng gặm nhấm vành tai của cô.

"Em... còn chưa nói cho Chân Nhân biết, em có thể xin anh thêm hai ngày nữa được không?"

Tuy rằng đã sớm đoán được đáp án của cô sẽ là như thế, nhưng Dịch Thương Duệ vẫn không kiềm được tức giận, "Cho dù anh có cho em thêm hai ngày nữa, thì em cũng không nói được ra lời đúng không?"

Lam Đình Nhân xấu hổ. Có thể như vậy thật.

"Cho dù có cho em thêm hai ngày nữa, thì em cũng không nói được gì cả, tốt hơn hết vẫn để cho anh nói."

"Không được, vẫn nên là do em nói...."

Lúc này tiếng chuông ngoài cửa phòng chợt vang lên, cắt ngang lời của cô, tưởng rằng nữ phục vụ kia đưa quần áo tới, bởi vậy cô đẩy anh ra, đi ra mở cửa phòng, kết quả khi cửa phòng vừa hé mở, sau khi thấy người đứng trước mặt, cả người cô ngây dại thần thờ.

"Chân... Chân Nhân?"

Nhìn thấy chị gái mình ra mở cửa, Lam Chân Nhân cũng thật kinh hoàng, huống chi chị gái còn đang mặc áo ngủ của khách sạn... "Chị, sao chị lại ở chỗ này, đây không phải là phòng của anh Dịch sao?"

"Chị..." Sắc mặt Lam Đình Nhân tái xanh lại.

Nghe được không phải giọng nói của nữ phục vụ, Dịch Thương Duệ liền bước ra phía trước, nhìn thấy Lam Chân Nhân.

Nhìn thấy anh, Lam Chân Nhân mới xác định được đây đúng là phòng của anh, nhưng tại sao chị gái cô lại ở nơi này? Lại còn mặc áo ngủ nữa, nhìn sơ qua một lần đã biết quan hệ giữa bọn họ không phải tầm thường...

Không lẽ người anh Dịch qua lại chính là chị cô?

Nhìn thấy bộ dáng khiếp sợ của em gái, Lam Đình Nhân cũng thật sợ hãi, "Chân Nhân, em nghe chị nói, kì thật..."

Hộp com trên tay Lam Chân Nhân rớt xuống đất, cô xoay người bỏ chạy ngay lập tức.

"Chân Nhân, em chờ một chút..." Cô vội vàng chạy đuổi theo, nhưng Chân Nhân đã chạy tọt vào thang máy, nhìn lại quần áo trên người mình, cô chỉ đành trở lại phòng, "Dịch Thương Duệ, anh mau đuổi theo Chân Nhân đi."

"Tại sao anh phải đuổi theo cô ấy?" Dịch Thương Duệ vẫn không hề nhúc nhích.

"Bởi vì Chân Nhân đã biết chuyện giữa em và anh..." Cô luống cuống, biểu hiện vừa rồi của Chân Nhân giống như đã bị kinh hãi rất lớn, cô chỉ sợ con bé sẽ xảy ra chuyện.

"Biết thật đúng lúc, chẳng phải trước sau cũng sẽ biết sao?"

"Nhưng mà nó...."

"Em không cần phải lo lắng, cô ấy đã lớn như vậy rồi, sẽ tự mình hiểu được." Tuy nói như vậy có chỗ tàn nhẫn với cô bé, nhưng cô bé đã trưởng thành, không thể lúc nào cũng lo lắng như hồi nhỏ.

"Không phải như vậy, Chân Nhân thích anh đó." Nhớ tới bộ dáng khiếp sợ của em gái lúc nãy, cô cảm thấy thật khổ sở, chỉ muốn bật khóc.

"Cô ấy thích anh thì sao, chẳng lẽ em không thích anh sao?" Anh hỏi lại.

"Em..." Lòng của cô hoảng loạn, "Nhưng mà... Con bé thích anh."

Nghe thấy câu trả lời của cô, Dịch Thương Duệ thật sự tức giận, ý của cô dường như muốn đem anh tặng cho em gái mình, tuyệt nhiên không bận tâm đến cảm giác của anh, và dường như cũng không quan tâm đến tình cảm thật sự của bản thân dành cho anh, "Anh đã nói cô ấy thích anh là chuyện của cô ấy, chẳng lẽ em gái em muốn thì em lập tức đem anh tặng cho cô ấy, em thật muốn làm vậy sao?"

"Em sẽ." Thầm nghĩ đến nét mặt tổn thương của em gái, Lam Đình Nhân khóc lóc nói.

"Cái gì?" Mặt anh nổi gân xanh, hung hăng nắm chặt lấy tay cô, "Lam Đình Nhân, em có giỏi thì nói lại lần nữa xem!"

"Nếu thực Chân Nhân muốn em đem anh tặng cho nó, em sẽ làm như vậy."

"Em!" Anh tức giận ném mạnh tay cô ra, "Thì ra anh ở trong lòng em không có chút trọng lượng nào, đối với em, anh chỉ là một món đồ chơi sao?"

"Em..." Cô không có xem anh là món đồ chơi.

"Lam Đình Nhân, lời nói của em thật biết làm người khác tổn thương."

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Lam Chân Nhân về mặt kính hoảng chạy ra khỏi khách sạn vừa lúc đó gặp phải Trương Quang Khải đang trở về.

"Chân Nhân? Em sao vậy?"

"Anh Trương, em... Anh nhanh đưa em rời khỏi nơi này đi, nhờ anh đó!"

Trương Quang Khải không biết đã có chuyện gì xảy ra, nhưng mà thấy cô giống như bị đã kích rất lớn, liền theo ý, mang cô rời khỏi khách sạn.

Anh đến cửa hàng tiện lợi mua một chai nước, "Nước đây, em uống chút đi."

"Cám ơn" Lam Chân Nhân uống một ngụm. "Anh Trương, đi động của anh có thể cho em mượn một chút được không? Em định gọi điện thoại đến khách sạn thực tập xin phép, điện thoại đi động của em để quên ở nhà rồi." Hiện tại cảm xúc của cô rất rối loạn.

"Được" Anh đưa đi động qua.

Cô gọi điện đến khách sạn gặp thầy chủ nhiệm xin phép cho qua chuyện, sau đó đưa điện thoại đi động trả lại cho anh, "Cám ơn."

"Không có gì!" Nhìn thấy tâm trạng của cô đã dịu đi chút ít, Trương Quang Khải mới hỏi, "Vừa nãy trong khách sạn đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Anh Trương, bởi vì anh đi vắng, gọi đi động cho anh lại không được, bởi vậy em trực tiếp lên lầu đi tìm anh Dịch." Cô quyết định tự mình mang thức ăn đến cho anh Dịch, bởi vì sau đó cô phải đi đến chỗ làm, "Kết quả là hoá ra chị em lại ra mở cửa, nhưng lại mặc áo ngủ..." Hồi tưởng lại việc vừa mới chứng kiến, lòng cô đến bây giờ vẫn còn rất hỗn loạn.

Vì vậy không có gì lạ khi cô trông khiếp sợ như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt anh Trương vẫn rất tự nhiên, Lam Chân Nhân thực sự thấy rất kinh ngạc, "Anh Trương, chẳng lẽ anh đã sớm biết chị của em cùng với anh Dịch..." Đột nhiên cô liên tưởng tới một sự kiện, "Lần trước anh nói anh Dịch đã có người con gái trong lòng, hơn nữa là tới Đài Loan mới quen biết, chẳng lẽ người phụ nữ kia chính là chị của em?"

"Đúng vậy"

Anh Dịch thích chị cô sao?

"Vì sao em ngu ngơ không biết đi giới thiệu cho chị quen biết với anh ấy làm gì, sau đó bọn họ còn bí mật gặp gỡ nhau phải không?" Điểm này mới khiến cô thực khiếp sợ, bởi vì từ đầu tới đuôi cô cũng không biết chị gái sau lưng cô lại cùng anh ấy lên hẹn hò.

"Theo anh biết, Dịch tiền sinh và chị em trước khi em giới thiệu mọi người với nhau thì là đã quen biết trước rồi."

"Quen biết trước sao?" Cô lại vô cùng kinh ngạc, "Một khi đã như vậy, vì sao ngày đó em giới thiệu họ quen biết, chị em cái gì cũng không nói, còn giả bộ như không quen biết nữa, cả anh Dịch cũng vậy nữa?"

"Về điểm này, em hẳn là tự mình đến hỏi chị em, anh không thích hợp thay cô ấy trả lời vấn đề này." Tuy rằng anh đại khái biết quá trình quen biết của Dịch tiền sinh cùng Lam Đình Nhân tiểu thư.

"Chị em trước giờ cho dù có chuyện gì cũng nói với em, vì sao lần này chị ấy lại giấu điểm chuyện quen biết anh Dịch chứ? Thậm chí ngay cả khi bọn họ ở cùng một chỗ cũng không nói với em..." Giọng điệu của cô thuần túy chỉ là nén giận.

"Anh nghĩ chị của em không hẳn là cố ý giấu điểm, còn nhớ rõ không? Lúc em giới thiệu mọi người quen biết nhau, chị em nhìn thấy Dịch tiền sinh không phải là hoảng sợ sao?"

Đúng vậy, ngày đó cô cũng biết chị có gì là lạ, hiện tại nhớ tới, hoá ra là bởi vì chị ấy thực sự quen biết anh Dịch, ngày đó cô còn tưởng chị do công việc liên tiếp quá mệt mỏi nên thái độ mới không bình thường như vậy.

"Nhưng mà sau này chị có thể nói với em mà, vì sao lại phải lên lút hẹn hò với anh ấy chứ?" Có lẽ cô có phần hơi giận, vào lúc cô nói với chị rằng cô

thích anh Dịch, đáng lẽ ra chị ấy cũng phải nói rõ ràng cho cô biết.

"Tuy rằng Dịch tiên sinh thực sự thích chị em, nhưng mà bọn họ không phải quan hệ người yêu."

"Tại sao? Nhưng mà quan hệ giữa hai người bọn họ thoát nhìn thật như là...." Chị không phải mặc áo ngủ sao? Quan hệ của bọn họ hẳn là rất thân mật!

"Dịch tiên sinh đã đề nghị hẹn hò với chị em, nhưng mà chị em lại không đồng ý."

"Sao?" Lam Chân Nhân sững sốt, "Chẳng lẽ vì em cho nên chị mới không đồng ý?"

"Hắn là nguyên nhân này."

Tuy rằng biết người anh Dịch thích là chị khiến cô thực kinh hoàng, nhưng khi biết chị vì cô mà cự tuyệt anh, cô nhất thời lại cảm thấy chị có chút ngốc nghếch.

Nhưng mà khi hồi tưởng lại cảnh nhìn thấy bộ dáng chị mặc áo ngủ xuất hiện trong phòng anh Dịch, phải thừa nhận rằng cô bị không ít đã kích.

Trông thấy cô bĩu môi, Trương Quang Khải ôn nhu sờ sờ đầu cô "Còn nhớ rõ ngày hôm qua em nói với anh cái gì không? Em nói em chỉ có 10% ghen tỵ mà thôi."

Lam Chân Nhân quay lại nhìn anh một cái, "Khó trách anh lại nhớ kỹ lời em đã nói, hoá ra là mang ý này."

"Bây giờ còn là 10 % ghen tỵ, 90% chúc phúc không?"

"Ghen tỵ đổi thành 50%" Ai bảo chị muốn gạt cô, khiến cô vừa khiếp sợ lại vừa tức giận, ghen tỵ từ đó mà lũy thừa gia tăng thêm, "Nhưng đổi lại tới 100% chúc phúc"

Đúng là cô có chút giận chị, nhưng mà anh Dịch là người tốt, nếu tương lai có một ngày anh Dịch trở thành anh rể của cô, trở thành người thân của cô, chuyện đó cũng không có gì là không tốt.

Cứ nghĩ như vậy, tâm tình tựa hồ tốt hơn nhiều.

"Em thật sự là một cô gái tốt lại khéo hiểu lòng người." Đã xinh đẹp lại ôn nhu dịu dàng biết quan tâm người khác.

"Nói sao đi nữa, người anh Dịch thích chính là chị em, em đương nhiên phải chúc phúc cho bọn họ" Cô nhìn lướt qua đồng hồ, suy nghĩ, hiện tại giờ cũng chưa quá muộn để đi tới chỗ làm "Tuy rằng em vừa mới gọi điện xin nghỉ phép, nhưng đi làm thì vẫn tốt hơn."

Vừa mới này cô sợ cảm xúc hỗn loạn của mình sẽ ảnh hưởng đến công việc, nhưng mà hiện tại đã không còn vấn đề gì nữa, còn lại chỉ chờ ngày mai nghe chị nói lại rõ mọi chuyện.

Cả một đêm Lam Đình Nhân không ngủ, ngồi trong phòng khách chờ em gái, trong lòng lo âu không thôi.

Tối hôm qua sau khi Chân Nhân rời đi, không lâu sau cô cũng rời khỏi khách sạn, nhưng cô gọi cho Chân Nhân bao nhiêu cuộc vào điện thoại cầm tay mà nó cũng không nghe, gọi điện đến khách sạn con bé đang thực tập, người trong đó còn nói hôm nay nó đã xin nghỉ phép, thực sự không biết phải làm sao để tìm được nó nên cô chỉ có thể về nhà chờ, lúc đó mới biết em gái đã để quên điện thoại ở nhà.

Mãi đến lúc hơn 8 giờ sáng nhìn thấy Chân Nhân về nhà, Lam Đình Nhân lập tức xông lên ôm lấy em gái, khóc rống thất thanh, cô thực lo lắng suốt cả đêm, chỉ sợ em gái bất trắc xảy ra chuyện.

"Chân Nhân, chị xin lỗi!"

Hai chị em đi đến phòng khách ngồi xuống, Lam Chân Nhân rút giấy lau mặt đưa ngay cho chị "Chị, làm sao chị quen biết với anh Dịch vậy?"

Nếu mà là đêm qua, cô không có cách nào ngồi xuống yên lành để nói chuyện cùng chị như vậy, nhưng sau khi ngồi nói chuyện với anh Trương một hồi lâu, đồng thời trong lúc làm việc cô cũng tự suy nghĩ không ít, bởi vậy cô quyết định tốt nhất là lắng nghe chị giải thích.

"Được rồi, để chị nói." Thế là cô đem toàn bộ câu chuyện kể lại cho em gái.

Nghe chị kể lại quá trình quen biết với anh, Lam Chân Nhân thực sự bị dọa đến toát mồ hôi lạnh. Uống say, sau đó là tình một đêm? Khó trách chị lúc ấy lại lựa chọn muốn giấu diếm quan hệ giữa bọn họ, hoá ra là không thể nói ra miệng cho cô biết.

Sau đó anh Dịch lại thích chị, cô đại khái có thể tưởng tượng, bởi vì chị xinh đẹp lại đơn thuần, cho nên anh ấy yêu chị là việc cũng dễ hiểu.

Lam Đình Nhân nghẹn ngào đem toàn bộ câu chuyện nói cho em gái, "Chân Nhân, chị thực sự không phải cố ý muốn gạt em, chỉ là ngay từ đầu đã không nói ra, nên sau này càng không thể nói nên lời, chị cũng không hề nghĩ đến chính mình sau này lại tiếp tục gặp gỡ với Dịch Thương Duệ."

Lam Chân Nhân nhìn thấy chị mình vừa khóc lại vừa lo lắng vì mình, cô cảm thấy chị ấy rất ngốc, nhưng mà đó cũng là do chị ấy quá yêu thương người em gái này mà thôi.

Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy tuy rằng cô khiếp sợ, lại thêm có chút tức giận, nhưng mà không khó chịu giống như trong tưởng tượng, có lẽ cô thích anh Dịch như vậy, bởi vì anh mang lại cho cô cảm giác hết như với ba ba của mình, chính là cái cảm giác được bảo hộ, cho nên cô mới có thể thích anh đến như vậy.

Nhưng tình cảm giữa người chị dịu dàng của cô và anh thì khác, đó nhất định là tình yêu, cô thấy chị rất may mắn vì lúc ấy người chị gặp được là anh Dịch, có nên nói rằng chị ấy là ngốc nhân nên gặp được ngốc phúc không?

Lam Chân Nhân tiếp tục lắng nghe chị nói, sau đó không tin được mà la lên "Vậy sau khi em đi khỏi, chị nói với anh Dịch là chị muốn đem anh ấy tặng cho em àh?"

"Là do anh ta ép hỏi chị, lúc ấy bởi vì chị thực sự lo lắng cho em, nên mới trả lời vậy."

"Chị, chị nói như vậy, anh Dịch nhất định rất khó chịu" Cô thật không dám tưởng chị mình lại có thể nói ra điều như vậy, nhưng mà chuyện này quả thật hết như mấy chuyện chị ấy đã làm, ngây ngốc ngu ngơ, thường thường không hề lường trước kết quả.

Lam Đình Nhân cúi đầu, không nói gì.

"Chị, tuy rằng chuyện chị và anh Dịch ở cùng nhau khiến em cảm thấy bàng hoàng, nhưng mà chị là người chị duy nhất của em, em cũng thực thích anh Dịch, cho nên em sẽ chúc phúc cho các người."

Nghe được nói lời chúc phúc từ em gái, Lam Đình Nhân ghen ngào, "Em không giận chị sao?"

"Không tức giận."

"Vậy em sẽ tha thứ cho chị sao?"

Lam Chân Nhân nở nụ cười, "Đã không tức giận thì còn phải tha thứ gì chứ!"

Nhìn thấy em gái tươi cười vui vẻ với cô, Lam Đình Nhân nhìn không được bật khóc, "Chị là một người chị tồi tệ."

"Một chút cũng không tệ mà, bởi vì chị là người chị mà em yêu nhất."

Lam Đình Nhân cảm động ôm lấy em gái, "Chị cũng yêu em nhất!" Con bé thật sự là một đứa em gái tốt nhất!

"Còn yêu anh Dịch nhất nữa" Lam Chân Nhân không quên nhắc nhở, "Chị, chị nhanh lên đi tìm anh Dịch, đem mọi chuyện nói rõ ràng, nói rằng lời chị nói tồi hôm qua không phải thật tình."

"Uh"

Khi Lam Đình Nhân đến khách sạn tìm Dịch Thương Duệ thì không ngờ tới anh thậm chí đã trả phòng.

Cô tần ngần đứng ở chỗ quầy tiếp tân, cho đến khi có người gọi tên cô thật lớn.

"Lam Đình Nhân tiểu thư, gặp cô ở đây thật là tốt quá."

Cô nhận ra người vừa gọi cô là trợ lý đặc biệt của Dịch Thương Duệ, Trương Quang Khải.

Hai người đi đến ghế phía trước ngồi xuống, "Tôi vừa tiễn Dịch tiên sinh ra sân bay, anh ấy về lại Mỹ rồi."

Tối hôm qua sau khi anh chia tay với Chân Nhân ở khách sạn, Dịch tiên sinh đã đến tìm anh, sắc mặt u ám nói cho anh biết sáng hôm nay anh ấy muốn về lại Mỹ, chuyện ở Đài Loan toàn bộ giao cho anh xử lý.

Tuy rằng anh không hỏi nguyên nhân Dịch tiên sinh đột nhiên quyết định trở về, nhưng mà đã nghe Chân Nhân nói qua tình hình, anh cũng đoán được hẳn là phải có liên quan đến chuyện của Lam Đình Nhân tiểu thư.

Về mặt Lam Đình Nhân ngạc nhiên, "Anh ta đã trở về sao?"

"Lam tiểu thư, tuy rằng tôi không biết giữa cô và tiên sinh đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi thật muốn nói cho cô biết, Dịch tiên sinh đối với cô là thật lòng."

"Vậy sao?"

"Bởi vì cô mà Dịch tiên sinh quyết định hợp tác với xí nghiệp Phong Hoa, trong khi đối tượng hợp tác trước đây chúng tôi quyết định không phải là Phong Hoa, Dịch tiên sinh xưa nay làm việc đều quyết đoán, chỉ quyết định khi đã suy nghĩ kỹ, đột ngột thay đổi đối tác là chuyện chưa bao giờ phát sinh."

Anh biết mình thật nhiều chuyện, nhưng anh cảm thấy một số việc cần phải cho cô biết.

Anh thực sự hợp tác với công ty nhà Xảo Lệ? Lam Đình Nhân tưởng việc này đã không có kết quả, bởi vì ngày đó anh không phải nói cô ngốc sao, bị người khác lợi dụng sao? Cô nghĩ rằng anh sẽ không đồng ý, không nghĩ rằng anh thật sự....

"Còn có từ trước đến nay nếu đem so với công việc thì không có cái gì quan trọng đối với Dịch tiên sinh, nhưng bây giờ anh ấy lại luôn phiền lòng, lo là trong lúc làm việc, có thể thấy rõ là do cô chậm chạp không đồng ý cho phép anh ấy theo đuổi." Không những vậy chính Dịch tiên sinh còn yêu cầu hủy bỏ lộ trình công tác chỉ vì cô đang còn mê ngủ, không muốn đánh thức cô dậy.

Anh phiền lòng trong lúc làm việc? Cô lại càng thêm kinh ngạc.

Ở trước mặt cô, lúc nào anh cũng tỏ vẻ thân nhiên, cô không biết rằng vốn dĩ trong lúc cô phiền lòng không biết trả lời anh như thế nào thì anh cũng rồi rầm không ít.

Kỳ thật, anh đối với cô tốt lắm, về điểm này không phải cô không biết, bởi vì khi anh nói thích cô, giọng điệu vô cùng ôn nhu, biểu hiện cũng chân thành tha thiết, nhưng cô lại chỉ để ý tới chuyện của mình, tuyệt nhiên không hề để ý tới cảm nhận của anh.

"Trương tiên sinh, cảm ơn anh đã nói cho tôi biết những điều này!" Những lời này của anh ta khiến cô thấy được rõ ràng tình cảm của anh dành cho cô là thực tâm trong khi cô luôn làm những điều đáng giận đối với anh.

"Lam tiểu thư, cô định tính toán như thế nào?"

"Làm thế nào?" Cô suy nghĩ một lúc, sau đó cười khỏ, "Ngày hôm qua tôi toàn nói những lời quá đáng với anh ấy, làm cho anh ấy rất giận, tôi nghĩ chắc hẳn anh ấy không muốn gặp lại tôi đâu?"

Tuy rằng cô hẳn phải là tìm anh để xin lỗi, cô thật sự nợ anh một lời giải thích, cho dù lúc ấy cô có lo lắng cho Chân Nhân như thế nào đi nữa, đầu óc có hỗn loạn như thế nào đi nữa thì cũng không nên nói với anh như vậy, vô tình lạnh lùng làm tổn thương trái tim anh.

Nhưng lời cũng đã nói, anh cũng đã tức giận đến nỗi trở về Mỹ, cô còn có thể làm gì được nữa đây?

Cho dù hiện tại có bay đi Mỹ tìm anh, có lẽ anh cũng sẽ không muốn gặp mặt cô lần nữa.

"Cô định từ bỏ tình cảm của mình với tiên sinh sao?"

Từ bỏ mối duyên nợ với Dịch Thương Duệ à? Lam Đình Nhân khó chịu đỏ đờ mắt. Căn bản cô còn chưa nắm chắc được thì chính bản thân đã phá hủy nó, vậy cô làm sao có thể có lại anh lần nữa chứ?

Nhưng cô thật sự rất thích anh, tuyệt không muốn từ bỏ. "Trương tiên sinh, anh là trợ lý của anh ấy, anh có thể chỉ giáo tôi nên làm thế nào không?"

"Thật xin lỗi, về điểm này, tôi không thể cho cô ý kiến." Theo như lời cô, Dịch tiên sinh thực sự vô cùng tức giận, cô ấy nên làm thế nào, cho nên anh nghĩ cô muốn cứu vãn lại mối tình này thì hành động đó phải xuất phát từ nội tâm chứ không phải máy móc làm theo những gì anh khuyên bảo.

Mặc dù anh không muốn đưa ra ý kiến riêng của mình là muốn cô phải tự quyết định, đối với 2 người bọn họ chuyện này là một sự trợ giúp khá lớn nhưng Lam Đình Nhân lại hoàn toàn hiểu lầm ý tứ của anh.

"Tôi biết rồi." Không thể cho cô ý kiến? Nói như vậy cô đại khái biết Dịch Thương Duệ sẽ không tha thứ cho cô, cũng sẽ không muốn gặp lại cô, cho nên anh ta mới không thể đưa ra ý kiến gì giúp cô.

Về mặt cô thoát nhìn có chút uể oải, cô thật sự có hiểu dụng ý của anh không đây? Trương Quang Khải cảm thấy được có chút nghi hoặc, thật sự có chút việc không thể nói rõ ràng mình bạch.

"Trương tiên sinh, thật vui khi nói chuyện cùng anh, cảm ơn anh, tôi về trước."

"Lam tiểu thư, chờ một chút!" anh lấy ra từ cặp táp ra một tấm danh thiếp, "Đây là danh thiếp cho cô."

"Đây là?" Cô lấy tay đỡ lấy tấm danh thiếp viết tiếng Anh, về mặt ngữ vực.

"Trên mặt này có số điện thoại cùng địa chỉ công ty chúng tôi ở Mỹ." Trương Quang Khải lật mặt sau của tấm danh thiếp, "Bên này chính là điện thoại văn phòng Dịch tiên sinh."

Lam Đình Nhân không hiểu vì sao anh ta đưa cho cô tấm danh thiếp, là muốn cô gọi điện thoại cho Dịch Thương Duệ sao? Nhưng mà anh lại không có nói như vậy, thế thì anh ta đưa cho cô cái này để làm gì?

Có lẽ chỉ là trao đổi danh thiếp cho lịch sự theo lễ mà thôi.

Vì thế cô gật đầu, đem tấm danh thiếp cất đi, sau đó rời khách sạn.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Một tháng sau...

Lam Đình Nhân ôm lấy bản phác thảo tác phẩm mình vừa hoàn thành xong, chuẩn bị đi tìm người bạn thân để cùng thảo luận một chút, vừa mới đến gần văn phòng của Chu Bội Ny, thì đúng lúc cánh cửa phòng làm việc mở ra, sau đó thấy Kiều Hân bước từ bên trong ra.

"Kiều Hân, tôi không tiễn chị, mong sớm được thấy tác phẩm mới của chị."

"Được rồi." Cô tươi cười chào hỏi Lam Đình Nhân. "Xin chào, Đình Nhân."

"Kiều Hân, chị tới giao bản vẽ thiết kế?" Kiều Hân cũng như cô đều là người thiết kế của B&D, nhưng sở trường của cô là thiết kế nữ trang ngọc trai, còn Kiều Hân lại là cao thủ thiết kế trang sức bằng bạc, bình thường cô đều ở nhà làm việc, đến kỳ hạn mới cầm bản thiết kế đến đây.

"Đúng, nhưng Bội Ny lại vừa đưa thêm cho tôi một đồng đơn đặt hàng, thời gian lại ít, xem ra tôi phải thức đêm nữa rồi." Kiều Hân hờn dỗi phàn nàn. Phong độ xuất chúng, cử chỉ tao nhã, nghe nói trước kia cô này là thiên kim của một gia đình giàu có, nhưng sau đó công ty của cha cô ấy bị vỡ nợ, bây giờ cô ấy đang phải một mình nuôi nấng đứa con gái bốn tuổi.

"Cố lên!" Lam Đình Nhân cổ động.

"Cô cũng vậy nhé, tôi về trước, Tiểu Huyền tan học sớm lắm." Tiểu Huyền là tên của con gái của Kiều Hân.

Chu Bội Ny vừa nói tạm biệt, vừa không quên nhắc đi nhắc lại, "Lần sau nhớ mang Tiểu Huyền dễ thương đến đây nhé, mẹ nuôi tôi đây nhớ nó quá đi mất."

"Được rồi."

Sau khi Kiều Hân rời đi, Lam Đình Nhân tiến vào văn phòng của bạn tốt, bắt đầu bàn bạc về bản thiết kế của mình.

Nói chung hai người không đến mười phút đã thảo luận xong, bởi vì đối với tác phẩm mới lần này của Lam Đình Nhân, Chu Bội Ny cảm thấy đặc biệt vừa lòng.

"Mình muốn bắt tay vào làm ý tưởng mới tiếp theo....."

"Ngừng!" Chu Bội Ny đưa tay che trước mặt cô.

"Bội Ny?"

"Đình Nhân, mình nói cho cậu, có được một nhân viên làm việc cực kỳ chăm chỉ là rất tốt, nhưng nếu cô ta vì làm việc quá nhiều mà chết, mình sẽ bị kiện mất!" Cô tuyệt không một chút nào muốn chuyện này xảy ra.

Lam Đình Nhân đương nhiên hiểu được lời của bạn. "Cậu yên tâm đi, mình chẳng một chút nào."

"Nhưng mình chỉ nhìn qua cũng cảm thấy mệt, được rồi chứ!" Một tháng qua, Đình Nhân gia tăng thêm lượng công việc cho mình, mỗi ngày ngoại trừ làm việc thì lại là công tác, cô ấy trông thật quá mệt mỏi, thật quá vất vả rồi.

Lam Đình Nhân cười nhẹ.

"Nếu cậu không dám gọi điện thoại, có muốn mình gọi thay cho cậu không?" Chu Bội Ny làm như thật, cầm lấy ống nghe điện thoại, "Này, nói cho mình biết số điện thoại của Dịch Thương Duệ ở Mỹ đi."

"Bội Ny, cậu đừng làm vậy."

"Ai nói mình đùa giỡn, mình nghiêm túc đấy, cậu mau nói cho mình biết số điện thoại đi." Cô vẫn cầm ống nghe không chịu gác xuống.

Lam Đình Nhân thật sự cảm thấy không có cách nào với bạn. "Được, mình sẽ sắp xếp thời gian nghỉ ngơi, không để cho bản thân làm việc mệt chết đâu."

"Cậu nha, cũng giống như Kiều Hân, đều là loại phụ nữ ngu ngốc." Chu Bội Ny bắt đầu đi gác ống nghe xuống. "Một người thì không dám đi đổi mặt với tình yêu của chính mình, người kia thì vô vọng chờ đợi tin tức của một người đàn ông suốt năm năm, năm năm nha, đừng nói năm năm, bảo mình chờ năm

phút đồng hồ là đã muộn điện."

"Cho dù mình gọi điện thoại cho Dịch Thương Duệ, cậu nghĩ mình có thể nói gì?" Tuy rằng Trương Quang Khải cho cô danh thiếp của Dịch Thương Duệ, mặc dù số điện thoại ở mặt trước cô đã thuộc lòng, nhưng vẫn kiên quyết không gọi điện thoại cho anh.

Cứ cho rằng cô gọi điện thoại xin lỗi anh, nhưng nói xin lỗi là xong sao? Bọn họ có phải nên chính thức nói lời kết thúc? Nhưng nếu cô không gọi điện thoại cho anh, dù sao vẫn cảm thấy giữa bọn họ còn có chút gì đó quan hệ, đây là lý do vì sao cô cứ chần chừ không dám gọi điện thoại cho anh.

Hơn nữa, nếu anh còn thích cô, như vậy cho dù có tức giận cô, anh cũng có thể gọi điện cho cô, cho dù là lời nói có mắng cô đối xử với anh quá đáng thì cũng tốt, nhưng anh lại chưa từng liên lạc với cô.

"Có thể nói cái gì? Đương nhiên trực tiếp hỏi anh ta yêu cậu hay không." Chu Bội Ny thẳng thắn nói. "Nếu anh ta không yêu cậu, vậy cậu đừng nghĩ đến anh ta nữa, từ nay về sau quên người đó đi."

Cô không thích những mối quan hệ ám muội nửa vời, nếu được thì cứ yêu nhau oanh oanh liệt liệt sống chết để hai người sống hạnh phúc ở cùng một chỗ, bằng không thì lập tức cắt đứt chia tay, đơn giản vậy thôi, nhưng Đinh Nhân qua một tháng vẫn không dám gọi điện thoại cho đối phương, hỏi thử hai người rốt cuộc là ra làm sao, khiến cho những người ngoài cuộc như cô muốn phát điên, bởi vì cô thật sự không đành lòng nhìn thấy cô bạn vì không muốn nghĩ lung tung mà ra sức liều mình, thậm chí đến nỗi bán mạng cho công việc!

Nếu anh ta không hề để ý đến cô, thì từ nay quên anh ta đi? Bội Ny nói có lý, Đinh Nhân cũng muốn làm như vậy.

Nhưng trong lòng cô vẫn dậy lên một cảm giác mãnh liệt, cô không muốn quên anh!

"Được rồi, mình về phòng làm việc đây."

"Anh Trương, tài liệu anh gửi cho em, em nhận được rồi, cảm ơn anh."

"Hy vọng nó hữu dụng với em."

"Đặc biệt rất hữu dụng ạ, ha ha."

Lam Chân Nhân gọi điện thoại đến New York cho Trương Quang Khải, tự mình nói lời cảm tạ với anh.

Sau khi anh Trương trở về lại Mỹ, cô vẫn duy trì liên lạc với anh, hai người thường sử dụng MSN để nói chuyện phiếm, lần trước cô có tiết lộ sang năm muốn sang Mỹ du học, tiếp tục học lên học vị thạc sĩ, thế là anh Trương liền tìm cho cô rất nhiều trường đại học về quản lý khách sạn, để cô có thể đọc và tham khảo cẩn thận.

"Em phải chú ý thời gian đăng ký, biết không?"

"Vâng ạ."

Trải qua một tháng nói chuyện phiếm trên MSN, cô và anh Trương trở thành những người bạn thân không giấu diếm nhau điều gì, cô phát hiện giữa cô và anh có nhiều sở thích giống nhau, hơn nữa có vấn đề gì, anh đều đặc biệt giải đáp cho cô vô cùng cẩn thận mà nhanh chóng, là một người anh trai tốt hết sức.

"Anh Trương, lần trước anh nói anh Dịch làm việc như điên, bây giờ vẫn còn phải không?"

"Đúng vậy."

"Chị của em cũng thế, cứ luôn cắm đầu làm việc, em lo lắng thay cho chị ấy, giám đốc của chị ấy cũng không yên tâm chị ấy cứ bán mạng như thế, chị còn gọi hỏi em có biết số điện thoại của anh Dịch hay không."

Cô hiểu rõ cá tính của chị Bội Ny, khẳng định là vì quá mức lo lắng cho chị cô, bởi vậy mới quyết định thay chị cô gọi điện thoại, nhưng cô lại không biết số điện thoại của anh Dịch, tuy rằng bản thân cô cũng có thể hỏi anh Trương việc này, nhưng cô vẫn sợ rằng chị Bội Ny vốn thẳng tính, không biết rồi chị ấy sẽ nói với anh Dịch những gì, cho nên chưa vội giúp chuyện này.

Đồng thời bởi vì cô cảm thấy tự chị cô đi nói chuyện với anh Dịch có vẻ tốt hơn.

"Chị của em thực ra vẫn muốn gọi điện thoại cho anh Dịch, thường thường vẫn cầm cái danh thiếp anh đưa cho chị rồi ngần ngại ra." Tuy rằng cô cũng khuyên chị cứ gọi điện thẳng sang là được, còn khuyên bảo cả tháng rồi nữa. "Đúng rồi, anh Trương, lúc trước anh đưa danh thiếp của anh Dịch cho chị em là có ý gì?"

"Có ý gì?" Trương Quang Khải cười khẽ, "Nào có dụng ý gì đâu, danh thiếp đó là do Dịch tiên sinh trước khi lên máy bay về Mỹ, lúc ở sân bay muốn anh chuyển giao cho chị của em."

"Là anh Dịch muốn anh đưa cho chị?"

"Đúng vậy."

"Anh Dịch đưa danh thiếp cho chị, có ý là muốn chị gọi điện thoại cho anh ấy?" Lam Chân Nhân vui mừng sùng sốt, nếu danh thiếp là của anh Dịch đưa, có phải chứng minh rằng tuy anh tức giận, nhưng vẫn luôn mong chờ chị cô gọi cho anh ấy?

"Chắc chắn là ý đó rồi, hơn nữa mấy ngày hôm trước Dịch tiên sinh còn giận anh, hỏi anh rốt cuộc có đưa danh thiếp cho chị em hay không." Trong giọng nói Trương Quang Khải có ý cười.

Chẳng những đưa danh thiếp của chính mình, thậm chí còn truy vấn anh Trương rốt cuộc có đưa danh thiếp cho chị hay không, Lam Chân Nhân đại khái đã thấu hiểu được tâm ý của anh Dịch.

"Anh Trương, bây giờ em có chuyện rất quan trọng phải nói với chị em, có thời gian em sẽ lại gọi điện thoại cho anh."

"Được, tạm biệt."

Sau khi gác điện thoại, Lam Chân Nhân lập tức đi vào phòng chị, vội vã nói ngay chuyện này.

"Chị, cái danh thiếp đó thật ra là của anh Dịch đưa cho chị!"

Lam Đình Nhân đang ngồi trên giường đọc tạp chí thời trang mới của tháng, thấy em gái đột ngột xông vào như vậy lại càng hoảng sợ, "Em nói cái gì?"

Lam Chân Nhân ngồi xuống mép giường, "Chị, anh Trương ngày đó đưa danh thiếp cho chị, thực ra là do anh Dịch trước lúc rời khỏi Đài Loan muốn anh ấy đưa lại cho chị."

"Là Dịch Thương Duệ đưa cho chị?" Cô không dám tin.

"Đúng, không sai, vậy nói lên điều gì đây? Chúng tôi anh Dịch vẫn luôn thích chị, bởi vậy hy vọng chị có thể gọi điện thoại cho anh ấy!" Nhất định là ý này, anh Dịch và chị sau khi xảy ra hiểu lầm, sáng sớm đã lập tức trở về Mỹ, khiến cho chị tưởng rằng anh ấy vì không muốn gặp lại chị mới quay về, cũng là nguyên nhân chị chỉ dám nhìn danh thiếp đến gần người mà chẳng dám gọi điện thoại.

Nhưng có thể mọi chuyện không phải giống chị nghĩ như thế, anh Dịch đúng là tức giận, nhưng anh ấy vẫn lưu lại một chút tin tức cho chị.

"Chị, chị mau gọi điện thoại cho anh ấy đi!" Lam Chân Nhân thúc giục.

Cô vẫn luôn rất lo lắng chị và anh Dịch sẽ vì cô mà chia tay với nhau, như vậy cô nhất định sẽ tự trách mình vô cùng, bởi vì cho tới bây giờ, cô mới biết được chị cô thích anh Dịch đến cỡ nào.

Chị vẫn không biết biểu đạt tình cảm của chính mình, sẽ không nói thẳng với đối phương mình thích anh ta đến cỡ nào, nhưng chị không nói, người ta sao biết được chị có thích người ta không? Nhưng vẫn cứ nhìn tên anh Dịch trên danh thiếp, như vậy anh Dịch sao biết được chị thương nhớ biết bao nhiêu.

Thấy chị vẫn không có phản ứng, Lam Chân Nhân lại tiếp tục nói, "Chị, chị phải hăng hái lấy dũng khí theo đuổi tình yêu của chị mới đúng, anh Dịch thích chị, chị cũng thích anh Dịch, hai người hẳn là muốn ở cùng một chỗ, chẳng lẽ chị muốn anh Dịch cũng giống như Lục Học Hanh, bị phụ nữ khác cướp đi, sau đó chị mới hối hận sao?"

Vừa nói xong, cô lập tức chữa lại, "Thực xin lỗi, em ví dụ sai rồi, anh Dịch cùng với tên tiểu nhân Lục Học Hanh sao lại giống nhau được, nhưng mà em chỉ muốn cho chị biết, nếu chị không muốn mất đi anh Dịch, thì chị phải nên làm việc gì đó."

Tuy là muốn nêu ví dụ cho chị hiểu, nhưng Lục Học Hanh không phải ví dụ tốt, bởi vì anh ta là người từng làm chị tổn thương, nhưng mà người định không bằng trời định, bây giờ anh ta đã phải gánh hậu quả, bị đuổi khỏi Trịnh gia.

Nghe nói là vì có quan hệ ngoại tình, trước khi cưới hẳn bắt cả hai tay với nhiều phụ nữ, sau khi kết hôn cũng vậy, sau đó có một người phụ nữ tới xí nghiệp Phong Hoa tìm hắn đòi chịu trách nhiệm, bởi vì trong bụng cô ta có đứa con của hắn, mà lúc ấy Trịnh Xảo Lệ cũng có mặt ở đó, trong lúc xô xát lôi kéo, Xảo Lệ đang mang thai bốn tháng mà bị đẩy ngã xuống đất, bởi vì vậy mà bị sảy thai.

Chồng đi ngoại tình ở ngoài, hơn nữa bản thân lại bị sảy thai, Trịnh gia thấy cô bị thương quá độ liền đưa đi nước ngoài tĩnh dưỡng, mà kẻ đầu sỏ Lục Học Hanh đương nhiên bị tòa án phán ly hôn, mất đi danh hiệu con rể hào môn.

Không chỉ như thế, nghe nói Trịnh gia còn kiện hắn tội danh chiếm đoạt công quỹ, bây giờ hắn không những chỉ còn hai bàn tay trắng, mà còn bị kiện tụng đây mình, xem ra đúng là lật thuyền trong mương, biến thành chó rơi xuống nước.

Lam Đình Nhân không phải không hiểu dụng ý của em gái, nhưng mỗi khi nhớ tới Dịch Thương Duệ tức giận chỉ trích cô đã làm tổn thương anh ra sao, thì cô cảm thấy rất khó xử, cô thật sự không biết nên làm như thế nào, cô và anh còn có cách gì trở lại lúc ban đầu sao?

"Đình Nhân, chúc mừng cậu!"

"Chúc mừng mình?" Lam Đình Nhân mới vừa tiến vào phòng làm việc của Chu Bội Ny, liền bị bạn nhiệt tình ôm chặt.

"Đúng thế, chúc mừng cậu sống lâu lên lão làng, không đúng, phải là chúc mừng cậu được bay lên cảnh cao biến thành phượng hoàng!" Tuy rằng câu cuối cùng vẫn làm cho người ta cảm thấy là lạ, nhưng Chu Bội Ny vẫn vui vẻ cười to.

Thấy cô một điều chúc mừng, hai điều chúc mừng, Lam Đình Nhân thật sự không hiểu ra sao.

"Đình Nhân, cậu mau nhìn xem đây là cái gì?" Cô đem ra một phong thư nước ngoài gửi đến đưa cho bạn.

Lam Đình Nhân nhìn lên bức văn kiện tiếng Anh trên tay.

"Mặc dù còn chưa biết được tác phẩm của cậu có được lọt vào trong bảng 300 người đứng đầu ở giải Junio không, nhưng tác phẩm Đông Phương mỹ nhân ngư của cậu đã được một vị trong ban giám khảo là Andy Ford hợp ý, ông ta gọi thư đến nói hy vọng được cùng cậu nói chuyện, đồng thời muốn xem những tác phẩm khác của cậu, Đình Nhân, tài năng của cậu rốt cục cũng được phát hiện, thật sự là quá tuyệt vời!" Andy Ford là Tổng giám đốc công ty vàng bạc đá quý lớn nhất toàn cầu, tổng công ty ở Newyork, bản thân ông ta cũng là một nhà thiết kế ngọc trai đặc biệt nổi danh.

Lam Đình Nhân nghe xong cũng nhảy nhót không thôi, cánh tay nhỏ cầm bức thư không ngừng run rẩy.

Đó là tác phẩm vốn đã muốn vứt đi, sau đó lại là vì Dịch Thương Duệ nói nàng là mỹ nhân ngư, mới khiến nàng lại có linh cảm muốn sửa lại một lần..

"Đình Nhân, mình nghe nói Andy Ford gần đây đang nỗ lực tìm kiếm một trợ thủ đắc lực, bồi dưỡng nhà thiết kế mới, cũng có thể là người nổi nghiệp, bậc thầy bậc rộn như vậy, không phải người có tài thì sẽ không nhìn đến đâu, mình nghĩ cậu hẳn là có cơ hội đi theo bên cạnh siêu sao lớn để học tập, nếu thật như vậy, thật sự chúc mừng cậu, Đình Nhân."

Tác phẩm thiết kế của Đình Nhân vẫn rất tuyệt, cô đã sớm biết sẽ có ngày cô ấy nhất định ở trên vũ đài của chính mình mà tỏa sáng hào quang, hơn nữa cô ấy mới có hai mươi lăm tuổi, tương lai muốn thành một nhà thiết kế nổi danh thì chỉ cần bỏ một ít thời gian là được.

"Đình Nhân, sao cậu không nói gì hết? Sao vậy, sợ rồi à?"

"Mình cảm thấy giống như đang nằm mơ." Cô vẫn đang vui mừng trong kinh ngạc.

Vốn dĩ cô chỉ hy vọng mình có thể lấy được học bổng của Học viện nghệ thuật thiết kế Junio, không nghĩ tới sẽ có cơ hội gặp mặt cùng bậc thầy Andy Ford nổi danh xuất sắc, cho dù cô không biết tương lai sẽ như thế nào, ít nhất đây cũng là một trải nghiệm khó mà có được.

"Đúng rồi, phần khởi quá xem tí quên mất cả xem thời gian hẹn với bậc thầy thiết kế." Chu Bội Ny dựa vào cô, nhìn lên bức thư trên tay cô, sau đó la to một tiếng, "Không thể nào, mười ngày sau?"

"Mười ngày sau?" Thời gian hình như hơi gấp, thử cô muốn chuẩn bị không ít, nên mang theo tác phẩm nào cho ông ấy xem, cô nhất định phải sắp xếp lại cho thật tốt.

"Nếu có thể, mình thật sự muốn đi với cậu, để tự mình nhìn thấy được một bậc tôn sư như thế, mình là một fan trung thành của ông ấy đấy!" Chu Bội Ny trước kia cũng rất thích tác phẩm của Andy Ford. "Nhưng tuần sau mình phải đi Pháp bàn chuyện làm ăn rồi, ai ya, ông trời thật là không cho mình vui mừng được chút nào."

"Không sao, cậu cứ đi việc của cậu, mình sẽ gọi điện thoại cho cậu." Vì hy vọng có thể có ngày đến Học viện thiết kế Junio du học, cho nên năng lực tiếng Anh của cô coi như không tồi, tự mình xuất ngoại cũng không thành vấn đề.

"Ừ, vậy cậu nhớ bảo trọng." Chu Bội Ny dặn dò, sau đó khoa trương thờ dài. "Không thể cùng đi đáng tiếc thật, nhớ giúp mình chụp thật nhiều ảnh của ông ấy mang về nha, mình muốn phóng to ra, mỗi sớm tối đều cúng bái quý lễ."

"Ha ha." Lam Đình Nhân cảm thấy buồn cười vì cách nói khoa trương của bạn.

Cô đọc thư, lại lần nữa rơi vào trầm tư. Địa điểm ở Newyork, như vậy có phải nên đến gặp Dịch Thương Duệ nói lời cảm ơn?

Bởi vì có gặp anh, tác phẩm của cô mới có thể sống lại, sau đó mới phát sinh được chuyện may mắn ngày hôm nay.

Nhưng anh sẽ muốn gặp cô sao?

Mặc kệ, cô quyết định phải đi tìm anh, "Đông Phương mỹ nhân ngư" có thể nói là do hai người bọn họ cùng sáng tác, cô muốn nói cho anh biết chuyện này.

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

"Lam Đình Nhân tiểu thư, đã lâu không gặp, nghe nói cô đã tới New York?"

Trương Quang Khải nghe điện thoại, trước đó anh đã nghe Chân Nhân nói chị của cô đã chuyển đến New York công tác, đồng thời cô còn đưa cho anh cả số điện thoại liên lạc với chị của mình, bởi vì chị cô nói cô ấy muốn tự mình đến tìm người.

"Không sao, hiện tại tôi không vội... Cô muốn hỏi lịch trình hai ngày tới của Dịch tiên sinh sao?" Trương Quang Khải đưa mắt nhìn về tấm lịch trình, "Giữa trưa ngày mai Dịch tiên sinh không có cuộc hẹn nào, cô có thể tới đây vào lúc đó."

Anh hỏi lại khách sạn và điện thoại nơi cô đang ở tạm, sau đó mới kết thúc cuộc gọi, rồi anh cố gắng rặn ra nụ cười yếu ớt đối mặt nhìn sếp của mình, "Dịch tiên sinh, vừa rồi tôi vừa mới giúp anh sắp xếp lại lộ trình mới cho ngày mai, trưa mai anh sẽ có thêm một cuộc hẹn với Lam tiểu thư."

Không biết là trùng hợp hay do ông trời an bài? Vừa lúc anh cúp điện thoại thì Dịch tiên sinh lại đến phòng tìm anh.

"Cô ấy đến New York làm gì?" Trên mặt Dịch Thương Duệ không có chút biểu cảm nào, nhưng giọng nói lơ đãng đầy căng thẳng đã tiết lộ tâm trạng anh đang mừng như điên.

"Nghe nói một bậc thầy thiết kế trang sức nổi tiếng rất thích tác phẩm của Lam tiểu thư, tựa hồ muốn mời cô ấy làm trợ thủ cho mình, bởi vậy Lam tiểu thư mới đến New York gặp mặt vị thiết kế kia."

Anh nghe xong mặt tái đi, hồn giập la lên, "Nếu cô ấy tới New York là để làm việc, thì kiếm tôi để làm gì hả?"

"Lam tiểu thư muốn nói một tiếng cảm ơn với anh."

"Cảm ơn tôi?"

"Nghe nói tác phẩm lần này được bậc thầy kia nhìn trúng, là một dây chuỗi trân châu tuyệt đẹp gọi là Đông Phương mỹ nhân ngư, hình như cái này có chút quan hệ gì đó với anh, bởi vậy Lam tiểu thư muốn gặp anh để cảm ơn." Về chuyện của "Đông Phương mỹ nhân ngư" là do Chân Nhân nói cho anh biết.

"Đông Phương mỹ nhân ngư?" Dịch Thương Duệ suy nghĩ một lát, "Cô ấy đến New York từ khi nào?"

"Hình như là ba ngày trước."

"Cô ấy đã đến New York được ba ngày sao?" Trong nháy mắt, lòng anh tràn ngập giận dữ, "Tối mai không phải tôi không có cuộc hẹn nào sao? Tại sao còn sắp xếp gặp gỡ vào buổi trưa?"

"Bởi vì Lam tiểu thư chỉ hỏi lộ trình của trưa của anh." Hơn nữa không phải lúc này anh chỉ đứng một bên không nói gì cả sao.

Môi Dịch Thương Duệ mím chặt lại. Nghĩ sơ cũng biết vì sao người phụ nữ kia lại hẹn vào buổi trưa.

"Dịch tiên sinh, có muốn tôi gọi điện thay đổi giờ gặp mặt với Lam tiểu thư không?"

"Không cần." Anh dùng dùng nổi giận, trong lòng cảm giác có chút giận dữ.

Trước khi rời khỏi công ty, Trương Quang Khải chìa tay đưa một tờ giấy cho anh, "Dịch tiên sinh, đây là địa chỉ và điện thoại của khách sạn nơi Lam tiểu thư đang ở."

Dịch Thương Duệ liếc mắt, không nói một câu, cầm lấy rồi bỏ đi.

Lam Đình Nhân đi đến tổng công ty của tập đoàn Hoa Dịch tại New York. Đến nơi này đã được mấy ngày, cô lúc nào cũng bê bộn công việc, đến tận giờ mới có được chút thời gian cho chính mình.

Có thể gặp mặt Andy Ford tiên sinh, cùng ông ấy thảo luận tác phẩm của mình, thật giống như đang nằm mộng vậy, hơn nữa ông ấy còn muốn cô đối xưng hô gọi ông ấy là thầy, khiến cô cảm thấy vị thầy này đặc biệt rất là NICE.

Hơn nữa còn một điều làm cô càng kinh ngạc hơn, chính là thầy đã chú ý tác phẩm của cô từ mấy năm trước, nhưng lúc ấy ông cho rằng tác phẩm còn quá tầm thường, chỉ là năm nay, tác phẩm thiết kế đã được cải thiện, tốt hơn rất nhiều, chẳng những đặc sắc mà còn cho người xem có cảm giác rung động.

Tuy rằng Junio chưa công bố ra ngoài danh sách 3 người trúng giải cao nhất, nhưng kì thật thầy đã tiết lộ riêng với cô rồi, cô đoạt được giải nhất, điều này khiến cô vừa kinh hoàng vừa vui sướng, ngoài ra thầy còn đề nghị cô trở thành trợ lý của mình.

Được vào học viện thiết kế nghệ thuật Junio là ước mơ bao lâu nay của cô, bởi vì thật ra cô không hề xuất thân chính quy từ trường lớp nào, nhiều khái niệm cơ bản chuyên ngành còn thiếu hụt, vì thế cô từ chối sự nâng đỡ đặc biệt của thầy, muốn tự mình bồi dưỡng những mảng kiến thức chưa có.

Kết quả của việc dũng cảm thể hiện ý tưởng bản thân là giành được sự yêu thích bất ngờ của thầy giáo dành cho cô cũng như ủng hộ cô hãy làm điều gì mình muốn, nhưng mà ông vẫn hy vọng trong thời gian học cô vẫn giữ liên lạc, 2 năm sau chắc chắn sẽ chào đón cô gia nhập tập đoàn của ông.

Mang theo tâm trạng hưng phấn, cô đến tìm Dịch Thương Duệ, tuy rằng trước đó cô năm lần bảy lượt tự trấn tĩnh mình, cũng như không muốn bản thân tỏ ra quá khẩn trương, trong lòng bàn tay lại không ngừng đổ mồ hôi lạnh

Kỳ thực cô đến tìm anh, ngoài chuyện muốn cảm ơn ra còn có mục đích khác.

Cô đi tới trước cửa phòng làm việc của tổng tài, lúc vừa nãy bảo vệ dưới lầu đã gọi điện báo trước cô đang lên.

"Cô là Lam tiểu thư, người đã hẹn với tổng tài vào trưa nay à?" Cô thư ký hỏi để xác nhận thân phận của Lam Đình Nhân. "Lam tiểu thư, thật xin lỗi, tổng tài của chúng tôi đang còn trong phòng họp, cô có muốn chờ ông ấy ở phòng khách không?"

Sáng nay trợ lý Trương đã đặc biệt dặn dò, vị Lam tiểu thư hẹn với tổng tài trưa nay chính là một người khách đặc biệt quan trọng, cô đoán có lẽ Lam tiểu thư hẳn là người tổng tài thích chẳng? Bởi vì ngoài nhân viên công ty hoặc người thuê cao ốc ra, tổng tài chưa từng tiếp khách nữ trong văn phòng, ngay cả bạn gái cũng vậy.

"Anh ấy vẫn còn họp?" Cô càng khẩn trương run rẩy cả người.

"Đúng, cho nên... A, tổng tài đã trở lại!" Cô thư ký đang muốn mời cô đến phòng khách chờ, vừa vặn thấy tổng tài cùng trợ lý Trương đi về văn phòng.

Lam Đình Nhân xoay người, thấy Dịch Thương Duệ đang đi tới, bộ dáng cao lớn tuấn soái khiến tim cô không thể kiểm soát lần nữa lại đập lộn nhịp. Anh vẫn bảnh bao giống lúc trước, điều này khiến cô nhớ tới lần đầu gặp mặt của 2 người đêm đó, anh đi về phía cô, khiến cô mê muội, chỉ lộ ra một nụ cười ngây ngô.

Do anh cứ tới gần, cô phải nhanh chóng đề xuống sự hồi hộp đang dâng trong lòng, cố gắng phát ra âm thanh. "Đã lâu không gặp".

Đôi mắt đen thâm trầm sâu kín nhìn cô 1 cái, anh đi lướt qua cô không dừng lại, rồi hướng về phía thư ký phía sau cô hỏi, "Tôi có điện thoại không?"

"Không có ạ."

Anh không nói 1 câu, vẻ mặt lạnh lùng, lại đi lướt qua người cô, khiến cả người Lam Đình Nhân cứng lại, chỉ biết xoay người nhìn theo bóng lưng của anh.

Anh không thấy cô sao?

Có lẽ nào lại thế, người cô lớn như vậy lại đứng ngay trước mặt anh... Như vậy anh cố tình không thấy cô? Anh không muốn gặp lại cô?

Cô thật sự đánh giá cao sức hấp dẫn của mình, cho dù tầm danh thiếp lúc đó là do anh muốn đưa cho cô, nhưng anh tựa hồ đã không còn vui vẻ gì khi thấy cô...

Lòng ngực nhói đau từng hồi, cực kỳ khó chịu, cực kỳ đau đớn, cô thấy anh hoàn toàn không hề quay đầu lại liếc cô 1 cái, cứ như vậy mà đi vào văn phòng.

Trương Quang Khải thấy sắp mình xem Lam tiểu thư cứ như người vô hình, tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng cũng không gọi anh ta lại, bởi vì anh cho rằng anh ta "hẳn là" có thấy Lam tiểu thư.

Nữ thư ký nhìn thấy thái độ của Tổng tài có vẻ như không thèm liếc mắt để ý Lam tiểu thư, biểu hiện cũng rất lúng túng, đồng thời cũng cảm thấy nghi hoặc. Trợ lý Trương không phải nói Lam tiểu thư chính là vị khách quan trọng của tổng tài sao?

Lam Đình Nhân phải cố gắng hết sức mới nở được 1 nụ cười gượng gạo, "Hai vị, thật xin lỗi, tôi đi trước"

"Lam tiểu thư, cô có muốn ngồi lại đợi 1 chút không? Có lẽ Dịch tiên sinh chốc nữa sẽ gặp cô." Trương Quang Khải không phải là không nhìn thấy được vẻ mặt tổn thương của cô, rốt cuộc Dịch tiên sinh đang suy nghĩ cái gì?

"Hay để tôi gọi điện hỏi Tổng tài nhé?" Cô thư ký cũng muốn giúp đỡ, cô cảm giác được thoát nhìn tổng tài và Lam tiểu thư thật giống như 2 người yêu đang cãi nhau

"Không cần đâu." Cô lắc đầu, "Hẹn gặp lại."

Nhìn thấy gương mặt trắng bệch cùng bộ dáng ủ rũ của cô rồi đi, Trương Quang Khải khẽ thở dài 1 tiếng.

Dịch Thương Duệ đi vào văn phòng, quăng phịch lên bàn đồng văn kiện trên tay, sau đó nhẹ nhàng nói lỏng cà-vạt, anh vừa tức giận, nhưng cũng vừa khản trương căng thẳng không ít.

Hơn 1 tháng không gặp, khí sắc trên gương mặt điểm lệ kia vẫn hồng hào như trước, xem ra mấy ngày nay cô đã trải qua một khoảng thời gian rất tốt, trái lại về phần anh, nồn nóng cấu kỉnh thì không nói, đã vậy đi làm thì cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại bàn và di động, thậm chí còn cầm lên kiểm tra cả chục lần, anh còn hoài nghi không biết có phải chúng đã bị hư hết rồi không nữa!

Nhưng anh chờ một ngày rồi lại thêm một ngày nữa, bản thân anh gần như đã mất hết nhẫn nại, gần như phát điên đến mức suýt nữa anh muốn lập tức bay thẳng về Đài Loan để bắt người, nhưng rốt cuộc hôm qua cũng có tin tức của cô, cô đã đến New York, nhưng không phải vì anh mà đến, chỉ là thuận đường nên đến tìm anh mà thôi, chính cái điểm này đặc biệt càng khiến anh tức giận điên cuồng.

Chỉ có anh là người duy nhất bị cuốn sâu vào thứ tình cảm hấp dẫn mãnh liệt kia sao? Trương Quang Khải không phải nói là Lam Chân Nhân thật lòng chúc phúc cho bọn anh rồi sao? Một khi đã như vậy, sao cô không gọi điện thoại cho anh, ít nhất cũng phải giải thích cho cái câu nói gây tổn thương cho người khác vào ngày hôm đó chứ?

Kết quả là anh đợi mãi mà hoàn toàn không thấy một cuộc điện thoại nào của cô, có lần anh còn cho rằng Quang Khải có phải quên đưa danh thiếp cho cô.

Cho tới bây giờ, anh vẫn hoàn toàn không thể xác định được rốt cuộc trong lòng cô có anh hay không, cái loại tính toán tình cảm thiệt hơn này làm cho anh khá là khó chịu, thậm chí ngay cả lúc bàn chuyện làm ăn cũng chưa bao giờ gặp phải bất cứ vấn đề gì khó giải quyết như vậy.

Tuy rằng bọn họ quen biết nhau chỉ hơn nửa tháng, mới nghe qua thì cảm giác thật rất ngắn, nhưng ngay lần đầu tiên gặp cô, anh đã liền thích cô, ban đầu anh còn tưởng cái loại cảm giác mãnh liệt này có lẽ là do hứng thú mang đến, nhưng sau khi Lục Học Hanh xuất hiện, làm anh đánh đổ cả nguyên thù đấm chua, lúc đó anh mới nhìn thẳng vào cảm giác thật sự của mình đối với cô.

Cho tới bây giờ, mỗi khi nhớ tới đêm đó, đôi mắt cô say lơ mơ màng cười ngây ngô với anh, còn nói anh rất đẹp trai, hình ảnh đó vừa đáng yêu vừa ngọt ngào làm cho anh không kiềm được phải phì cười.

Đúng vậy, anh vẫn cực kì cực kì thích cô, nhưng cô lại chỉ khiến anh vô cùng vô cùng mất hứng!

Cũng được một lúc rồi, có thể gọi cô bé ngốc nghếch kia vào phòng được rồi, dù sao anh cũng muốn nghe thử cô giải thích thế nào.

Nhấn phím loa ngoài của điện thoại, anh cố ý giả vờ lãnh đạm nói, "Quang Khải, gọi cô ấy vào đi."

"Cô ấy?" Trương Quang Khải nhin cười, "Dịch tiên sinh, nếu người anh muốn nói đến Lam Đình Nhân tiểu thư thì thật xin lỗi, cô ấy đã rời khỏi đây 5 phút trước rồi."

"Cái gì? Đã đi rồi sao?"

"Đúng vậy"

"Chết tiệt!"

Dịch Thương Duệ nổi giận đùng đùng từ trong văn phòng bước ra, nhắm thẳng hướng thang máy bước tới.

Năm phút trước đã rồi đi không phải có nghĩa là khi anh bước vào phòng thì cô cũng liền xoay người trốn đi sao? Đáng giận, đã để anh đợi chờ hơn một tháng, còn phản mình thì đến một phút cô cũng không đợi lại còn bỏ đi một nước như vậy?

Anh mà đuổi theo bắt lại được, nhất định anh phải trừng trị cô thật thích đáng!

"Rốt cuộc nỡ nhân ngư ngốc nghếch kia không biết chạy đi đâu boi lợi rồi?"

Dịch Thương Duệ ngồi ở đại sảnh khách sạn Lam Đình Nhân đang ở, nghiêm mặt hút thuốc.

Sau khi biết cô đã rời khỏi, anh lập tức lái xe đến khách sạn cô ở, nhưng tiếp tân báo là cô vẫn chưa trở về, anh đành phải ngồi ở chỗ này đợi cô, kết quả là đã chờ hết 2 giờ đồng hồ.

Hút xong một điếu thuốc, anh lại định lấy một điếu mới nữa, nhưng phát hiện ra là chẳng còn điếu nào, khiến lòng anh càng trở nên sốt ruột hơn.

Rốt cuộc là cô đã chạy đi đâu?

Đang lúc anh định đứng dậy nhờ phục vụ đi mua giúp gói thuốc thì thấy Lam Đình Nhân từ cửa chính khách sạn đi vào, bàn tay nhỏ bé kia còn đang xoa xoa dụi dụi đôi mắt đỏ hoe, nhìn kĩ dễ dàng nhận ra được có lẽ cô đã khóc thật nhiều.

Cô không phải là chạy tới chỗ nào để boi lợi, mà là đi tìm chỗ trốn để khóc.

Thiệt là, thà là chạy đi khóc lóc, cũng không thêm ở công ty đợi anh thêm chút được sao?

Lam Đình Nhân cúi đầu đi về phía quầy tiếp tân lấy chìa khoá, người ở đó báo cô biết là có vị khách đang đợi cô từ rất lâu.

Có người tìm cô sao?

Cô ngơ vờ quay đầu lại nhìn, đôi mắt to tròn chột sáng bừng lên.

"Dịch Thương Duệ? Sao anh lại ở chỗ này?" Không phải anh không thêm đề ý gì đến cô sao?

"Anh đến làm thịt cá!"

"Sao cơ?"

"Lên lầu nói sau."

Trong phòng, Lam Đình Nhân nhìn Dịch Thương Duệ, mặc dù nhìn nét mặt anh có vẻ không được khá lắm nhưng cô lại khó nén được sự phấn khích.

Anh đến tìm cô, có phải có ý hay không... Trong lòng cô có chút mong chờ.

Dịch Thương Duệ liếc cô một cái, "Lúc này vì sao rời khỏi công ty của anh nhanh như vậy?"

"Em nghĩ anh không muốn gặp lại em nữa."

"Nếu không muốn gặp em, thì hôm qua sao anh lại đồng ý để em đến công ty hôm nay?" Thiệt là, đến như vậy rồi mà cô vẫn không hiểu sao? Đầu của cô có phải trống rỗng không vậy?

Nếu anh vẫn muốn gặp lại cô, vậy vì sao lại hờ hững với cô? Là bởi vì còn giận cô hay sao?

Dịch Thương Duệ đi đến chiếc ghế dựa bên cạnh ngồi xuống, thấy người kia không nói thêm lời nào, lần nữa lại không kìm được sự nôn nóng, "Không phải có chuyện gì muốn nói với anh sao?"

"Có!"

"Vậy sao còn không mau nói!"

"Em..." Thật ra cô có rất nhiều chuyện muốn nói với anh, nhưng thái độ của anh có phần cộc cằn khiến cô có đôi chút sợ hãi.

"Nói nhanh lên!" Không lẽ cô muốn buộc anh phải làm thịt cá hay sao?

"Em..." Trong lòng càng thêm căng thẳng, Lam Đình Nhân nói năng càng lắp bắp, nhưng cuối cùng cũng nhớ được chuyện mình muốn nói là cái gì. "Dịch Thương Duệ, em thích anh, anh... anh có muốn trở thành bạn trai của em hay không?" Đây chính là mục đích cuối cùng cô đến tìm anh, đem lời anh đã hỏi cô chuyển ngược lại hỏi anh 1 lần, bây giờ đổi lại là cô đang theo đuổi anh.

Anh chăm chú nhìn cô thật sâu, tuy rằng lúc trước cô hay trêu chọc khiến anh dễ dàng phát điên, nhưng những lời này thật sự rất êm tai nha.

Trái tim Lam Đình Nhân dường như muốn ngừng đập chờ đợi câu trả lời của anh, đến thở cũng không dám thở mạnh.

Chỉ thấy nét mặt anh vẫn tự nhiên, thong thả trả lời, "Anh muốn cân nhắc kĩ."

Là suy nghĩ chứ không hẳn là cự tuyệt! Hai má hơi căng lên mỉm cười khi nghe câu trả lời của anh, chứng tỏ rằng anh không có chán ghét cô.

Mặc cho nụ cười xinh đẹp đến mê người của cô, Dịch Thương Duệ vẫn giữ giọng điệu ra vẻ lãnh đạm, "Sao mà cười vui vẻ thế hả, anh không phải nói là muốn suy nghĩ sao?"

Cô vẫn cười "Tốt, em cho anh thời gian 2 ngày để suy nghĩ"

"Không cần lâu như vậy!"

"Sao cơ?" Lam Đình Nhân đột nhiên ngó người, 2 ngày là thời hạn trước kia anh cho cô suy nghĩ "Như vậy 1 ngày thôi, ngày mai anh quay trở..."

"Ngắn hơn 1 chút nữa đi!"

Ngắn hơn 1 chút? Cô suy nghĩ, "Hay là anh suy nghĩ một chút thôi nhé, tối nay em chờ anh..."

Anh cắt đứt lời cô "Tiếp tục giảm bớt đi!"

Tiếp tục giảm bớt? Vậy rốt cuộc là muốn bao lâu đây? Nhìn thấy bộ dạng mất hứng của anh, cô cũng khó chịu, vì thế thuận miệng nói, "Em chỉ cho anh 1 phút để suy nghĩ!"

Miệng anh bắt gặp gọn lên - thoáng hiện qua một nụ cười tà quái, anh đứng dậy đi về phía cô, "Vẫn còn lâu lắm!"

"A?" Một phút đồng hồ mà còn lâu lắm sao?

Tay anh ôm lấy cái eo nhỏ nhắn của cô, gương mặt anh tuần kè sát khuôn mặt thanh tú của cô, môi 2 người cơ hồ sắp chạm vào nhau, "Đối với câu hỏi của em, anh chỉ cần 0.1 giây là có thể trả lời được."

"0.1 giây?"

"I Do!" Câu trả lời chỉ vừa bật ra khỏi miệng, anh lập tức hôn lên đôi môi đã xa cách hơn 1 tháng. Anh rất... nhớ cô!

Chưa từng có một người phụ nữ nào dám chọc giận anh lâu đến vậy, rồi lại khiến anh nhớ đến như thế, mới bắt an hơn 1 tháng ở trong lòng, khi vừa nghe thấy cô nói thích anh, thậm chí còn hỏi anh muốn làm bạn trai của cô hay không, mới thực sự bình ổn trở lại.

Hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, anh hôn cô ngẫu nhiên, hai người liên tục thở gấp, trái tim thả sức đập dồn dập.

"Nếu em đã yêu cầu anh làm bạn trai, thì như vậy sau này trong lòng em, người quan trọng hàng đầu chính là anh, nghe rõ chưa?"

"Àn." Cô gật đầu.

Nghe được cô nhận lời, anh vừa lòng tiếp tục công việc dở dang.

Dịch Thương Duệ mặc sức hôn cô, bàn tay to tràn ngập dự vọng ở phía sau lưng cô vuốt ve lên xuống, khát vọng ham muốn cô trong anh dâng đến cao độ, bàn tay đó bắt đầu lần mò cởi bỏ y phục của cô.

"Chờ, chờ 1 chút!" Lam Đình Nhân xấu hổ đẩy anh ra, "Em muốn đi tắm trước đã."

"Em muốn diễn lại màn uyên ương hí thủy kia à?"

Hai gò má cô lập tức ửng hồng, ngay cả hai vành tai cũng đỏ không kém, "Không phải."

"Không phải?"

"Vừa mới nãy em tưởng anh không để ý tới em nữa, liền đáp chuyến tàu điện ngầm trở về, khi lên tới mặt đất thì chui vào toilet nữ khóc hơn một giờ, hiện tại trên người có ám mùi lạ, nhưng mà anh lại đang vui vẻ sung sướng... chỗ nào hôn được cứ hôn, cho nên, trước hết để em đi tắm rửa cái đã."

Nơi nào hôn được cứ hôn? Từ ngữ cô dùng thật đơn thuần khiến anh bật cười, "Được rồi, bây giờ chúng ta lập tức bắt đầu màn uyên ương hí thủy nhé."

"Đã nói với anh là em không phải muốn chơi trò uyên ương hí thủy mà..."

Người đàn ông này thật là, luôn luôn mạnh mẽ như vậy, quảng cáo ở Đài Loan có lẽ nên chia hoa hồng mời anh đóng - bởi vì lúc nào cũng khiến người khác lầm theo lời anh nói...

Dịch Thương Duệ ôm cái người đang ngủ say kia vào lòng, nhìn thấy gương mặt say ngủ đáng yêu của cô, đôi môi anh bắt chợt cong lên.

Không chỉ có thân xác được thỏa mãn, mà chỉ cần cứ như vậy ôm cô cho tận tối sáng, cũng đủ khiến tim anh ngập tràn một cảm giác hạnh phúc khó nói nên lời.

Nghĩ đến chuyện ngày mai cô phải trở về Đài Loan, anh không nhịn được ôm chặt cô thêm chút nữa.

Tuy rằng sau này cô sẽ ở lại New York để du học, bọn họ vẫn là sẽ ở cùng với nhau, cũng có thể sẽ chung sống với nhau - dù có phải dùng thủ đoạn bất cóc hay lừa gạt nhất định cũng phải khiến cô đồng ý, nhưng trong tim anh vẫn có đôi chút bất an, phải nói chính xác là không hoàn toàn thoải mái. Anh còn muốn mối quan hệ giữa bọn họ mật thiết hơn nữa.

"Mật thiết hơn?"

Bản thân chợt giật mình vì ý tưởng ấy, tuy chỉ là mới nghĩ thoáng qua, nhưng tận đáy lòng anh đích thực có khát vọng như vậy, khát vọng cô hoàn toàn thuộc về anh.

Nhìn thấy người trong lòng đột nhiên động đậy, anh nghiêng người hôn lên má cô.

Lam Đình Nhân cười ngọt ngào. Cô thích nụ hôn giờ phút này của anh, nó thật rất ôn nhu.

"Mỹ nhân ngư, chúng ta kết hôn đi!"

"A?" Cô sững sốt. Mình vẫn chưa tỉnh ngủ sao? Hiện tại là đang nằm mộng sao?

"A cái gì?" Cô phản ứng vậy là sao?

"Anh... anh vừa mới nói cái gì?" Cô có phải đang nghe lầm không?

"Anh nói gả cho anh đi, chúng ta hãy kết hôn!" Anh nâng tay cô lên, nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn.

"A!" Cô lại la toáng lên.

"Lại a?" Nhìn thấy biểu hiện của cô càng ngạc nhiên hơn ban nãy, khiến cho anh khá là mất hứng, "Rốt cuộc là em sao vậy hả?"

Người có vấn đề là anh mới đúng! "Anh vừa mới... cầu hôn em sao?"

"Đúng vậy!" Giọng điệu của anh rất kiên định.

Lam Đình Nhân kinh ngạc đến nỗi không thốt ra lời, cũng không biết phải nên nói cái gì.

"Anh..."

"Em muốn nói cái gì thì nói đi!"

"Anh có phải còn chưa tỉnh ngủ không?" Tuy rằng cô đã nghĩ tới viễn cảnh được chồng tương lai cầu hôn, nhưng mới sáng sớm chưa hiểu gì đã liền bị người ta cầu hôn, thật sự khiến cô... bối rối.

Cô hỏi đùa khiến anh lại nổi giận, chuyện anh cầu hôn cô đáng sợ đến như vậy sao?

Gương mặt tuấn tú liền cúi xuống, anh phủ lên đôi môi cô một nụ hôn triền miên cuồng nhiệt, xem có thể khiến đầu cô thanh tỉnh ra 1 chút hay không.

Nụ hôn nhiệt tình mê đắm đến không thể thở được khiến Lam Đình Nhân choáng váng đầu óc.

"Muốn anh làm nhiều hơn 1 chút nữa không?"

"Không cần." Cô thở hổn hển, giờ thì cô biết anh thật rất tinh táo.

"Vậy câu trả lời của em thế nào?"

"Vì sao anh lại đột ngột cầu hôn với em vậy?" Mặc cho đầu óc vẫn còn choáng váng, nhưng cô vẫn không có mất tri giác quá mức, "Chúng ta chỉ mới quen biết nhau hơn 2 tháng thôi." Hơn nữa còn không gặp mặt một tháng qua.

"Thời gian dài ngắn không phải là vấn đề, chỉ cần anh yêu em, em yêu anh vậy là đủ rồi."

Cô rất là thích anh, cũng muốn ở cùng với anh vĩnh viễn, nhưng mà... Cô vẫn cảm thấy mọi chuyện xảy ra quá nhanh, anh cầu hôn quá bất ngờ, cô hoàn toàn chưa có chuẩn bị tâm lý.

"Em không cần khẩn trương như vậy, anh sẽ không ngang ngược, sẽ cho em thời gian suy nghĩ."

"Àn." May mắn là còn có thêm thời gian.

Nhưng mà 1 lát sau...

"Bây giờ nói cho anh biết câu trả lời của em được rồi."

"Bây giờ sao?" Lam Đình Nhân cả kinh, "Anh không phải nói cho em thời gian suy nghĩ sao?"

"Anh cho rồi, anh cho em 1 phút đồng hồ để suy nghĩ rồi không phải sao?"

"Một... một phút đồng hồ? Chỉ cho có 1 phút, còn nói là không ngang ngược, quả thực là ác bá a~~"

"Nào, trả lời nhanh lên!"

"Em... em định hỏi ý của Chân Nhân trước đã."

"Chuyện của chúng ta mắc gì phải hỏi em gái em?" Án đường Dịch Thương Duệ chau lại thêm lần nữa, "Chẳng lẽ nếu cô ấy không muốn, vậy thì em sẽ không gả cho anh sao?"

"Nếu Chân Nhân muốn em không, em..."

"Em sẽ thế nào?"

Thấy gương mặt dễ nhìn kia đang căng cứng lên nhanh chóng, cô nhớ lại bản thân đã từng khiến anh phải đau khổ thế nào, nhin không được đưa tay lên vuốt gương mặt ấy, "Em tất nhiên là vẫn gả cho anh, bởi vì em yêu anh."

"Vậy đồng ý lời cầu hôn của anh rồi phải không?" Dịch Thương Duệ cuối cùng cũng nở một nụ cười hài lòng

Cô đồng ý rồi sao?

"Không phải, chúng ta chỉ vừa mới bàn là lỡ như Chân Nhân không đồng ý..."

"Bà xã, bà xã yêu của anh ơi!" Ôm chặt lấy cô, anh phát hiện bản thân siêu thích gọi cô như vậy.

Bà xã?

"Không phải, em còn chưa..."

"Gọi anh là ông xã mau."

Cô kinh ngạc, "Ông xã?"

"Ngoan lắm, thưởng cho em một cái hôn."

Anh cao hứng vừa ôm chặt cô vừa hôn, cuối cùng cũng chuyển sang giai đoạn "vận động buổi sáng" vừa nhiệt tình vừa ngọt ngào triền miên.

Cô là mỹ nhân ngư của anh, là bà xã yêu của anh.

Kết thúc

Ba năm sau.

Vào một buổi sáng thời tiết nắng ráo, trong một gian giáo đường ở ngoại ô thành phố New York, một hôn lễ đơn giản nhưng không kém phần long trọng đang được tổ chức.

Lam Đình Nhân vừa nhìn thấy cô bạn thân Chu Bội Ny hơn nửa năm không được gặp vội vàng tiến đến ôm chầm lấy.

"BộiNy, cảm ơn cậu đã đến tham dự hôn lễ." Cô quay lại nhìn thấy bọn họ đang ôm đũa trẻ cỡ một tuổi, là con của Đan Ni Tư "Hi, Đan Ni Tư. Hi, Tiểu Cường."

Vừa lúc cả nhà BộiNy phải đến bang Seattle của Mỹ để mừng đại thọ 60 tuổi của cha Đan Ni Tư, vốn đang sợ hôm nay không đến kịp tham gia hôn lễ.

"BộiNy, sao lại đặt tên ở nhà cho con cậu là Tiểu Cường vậy?" Tiểu Cường giống mẫu thân ở cái đầu húi cua, bề ngoài của 2 mẹ con đúng là đặc biệt rất giống nhau.

"Không có nguyên nhân gì đặc biệt, chỉ là cảm thấy tên Tiểu Cường này thực là đáng yêu."

Giản dị và thẳng thắn, đây chính là cá tính của BộiNy! Tiểu Cường cái tên này quả thật là rất đáng yêu, nhưng nếu đổi lại là cái loại sinh vật kia... thì khiến người ta cảm thấy vừa sợ hãi, vừa ghê tởm. (tiểu cường trong tiếng Trung còn có nghĩa là con gián)

"Mẹ, hôn lễ bắt đầu rồi."

Một cậu bé khôi ngô cỡ 3 tuổi mặc âu phục chạy đến kêu lên, hôm nay cậu nhóc này là tiểu đồng tử cầm hoa cùng cô dâu bước vào giáo đường.

"Cẩn thận đừng chạy!" Lam Đình Nhân sửa sang âu phục lại cho cậu con trai, sau đó nắm lấy cánh tay nhỏ bé của cậu nhóc, "Hôn lễ sắp bắt đầu rồi, chúng ta vào đi thôi."

Lam Đình Nhân nắm tay con cùng một nhà ba người Chu Bội Ny đi vào giáo đường.

"Mẹ, con đi tìm dì nha." Chỉ một phút sau đó, cậu bé đã vùng tay ra đòi đi tìm dì nhỏ.

"Àn." Cô nhìn thấy con đi vào phòng nghỉ, mới đi đến hàng ghế sắp xếp ở phía trước ngồi xuống, bỗng có một cánh tay lớn vươn ra thân mật ôm lấy eo cô.

"Bà xã, hôm nay em thật đẹp a." Dịch Thương Duệ nhẹ nhàng cúi xuống hôn vợ mình.

Lam Đình Nhân cười, "Người đẹp nhất hôm nay phải là cô dâu chứ."

Hôm nay là hôn lễ của Chân Nhân và Trương Quang Khải, Chân Nhân năm kia đến Mỹ du học, năm nay vừa lấy được bằng thạc sĩ liền cùng Trương Quang Khải tiến vào lễ đường.

Về phần cô, sau buổi sáng được cầu hôn hôm ấy, một tháng sau đã trở thành Dịch phu nhân.

Có phải là đã lại bị anh áp bức "chèn ép" không nhỉ?

Nói thực ra, cô cũng không biết, có lẽ vậy! Nhưng mà cũng có thể là do bản thân cũng muốn sống cùng anh nên mới gật đầu đồng ý, vì ngoại trừ thỉnh thoảng anh lại "chèn ép" vô lý, thì anh đối với cô thật sự rất tốt.

"Ồ trong mắt anh, em vĩnh viễn là người đẹp nhất!"

Lam Đình Nhân khẽ cười ngọt ngào, "Anh cũng đẹp trai nhất với em!"

"Mẹ ơi, hai người kia đừng có buồn nôn như vậy chứ." ChuBộiNy ngồi phía sau bọn họ nghe không vô, đành lên tiếng kháng nghị, "Hôm nay, cô dâu mới là diễn viên chính nha, 2 người không cần phải giành giật để diễn đầu á." Sau đó quyết định không chịu thua, cô quay đầu lại nói với chồng, "Đan Ni Tư, chúng ta hôn môi đi, hôm nay đến lượt chúng ta phải làm diễn viên."

"Ha ha..."

Lam Đình Nhân cười rạng rỡ, bàn tay nhỏ bé của cô nhẹ nhàng nắm lại trong bàn tay to vững chãi của chồng, vừa ấm áp lại vừa hạnh phúc.

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Mỹ Nhân Ngư Ngốc Nghếch Của Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.